

Giới thiệu Siêu Du Thế Giới

Thể loại: huyền huyễn, dị giới, trọng sinh, nữ cường

Vừa được sinh ra thì Nha Nhi đã định sẵn là mồ côi cha mẹ số phận không may mắn, phải sống ở một cô nhi viện nhỏ. Cuộc sống của cô trải qua ở đây từ khi chưa tròn một tháng tuổi. Số phận của cô lại trêu đùa cô lần nữa khi linh hồn cô được xuyên tới một không gian khác do cô bị tai nạn giao thông mà không gian đó có tên là Đầu Khí Đại Lục, cô bắt đầu cuộc sống mới với thế giới xa lạ này với cái tên mới và một gia đình chân chính.

Nhờ sự giúp đỡ của tiểu Hư mà cô trở thành một cường giả, cô xuyên qua nhiều thế giới khác nhau, tìm kiếm bạn đồng hành hỗ trợ cô đánh bại Thần Ma.

Những bạn đồng hành mà cô tìm được là những nhân vật trong các câu chuyện mà có lẽ mọi người đã từng gặp trong các câu chuyện vô cùng quen thuộc như Tu Chân thế Giới hay Đầu Phá Thương Khung....

Với tính cách kỳ lạ, thay đổi thất thường của cô thì chuyện gì sẽ xảy ra cho các nhân vật chính trong những câu chuyện quen thuộc của chúng ta đây???

Nếu muốn biết thì vào tìm hiểu cùng Ân Danh tôi nhak!!!!...

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!...

Lưu ý: Đây là một Fan Fiction, nên không phải hoàn toàn do mình viết.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cô gái nhỏ đáng thương

Một ánh sáng nhỏ hiện lên trong không gian tối tăm, sau đó là một tiếng rên khẽ, một cô gái nhỏ hiện hiện trong quang hoàn ấy, thân thể cô hư ảo như một hồn ma, cô mở ra đôi mắt mờ mịch nhìn xung quanh nhưng chào đón cô chỉ là một không gian tăm tối, tĩnh lặng, tịch mịch đến đáng sợ, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt nhưng nó kho hơn cô nghĩ vì cô không hề có chút nước bọt nào trong miệng, hoàn toàn không có.

"Đây... đây là đâu?" cô hơi sợ khi tỉnh lại ở một nơi xa lạ như thế này, nên việc nói chuyện cũng có lẽ hơi quá với cô, cô đã rất cố gắng để có thể thốt lên thành lời nhưng vẫn hơi run run.

Tội nghiệp cô gái nhỏ, không ai trả lời cô, cô trầm mặt nhưng bỗng nhiên cô lại nghe thấy một thanh âm xa lạ, nghiêm trang vang lên "Đây là ranh giới giữa Thiên Đàng và Địa Ngục, ngươi, muốn đến đâu, Thiên Đàng hay Địa Ngục???".

Cô nhảy dựng lên, nổi hết cả da gà (nếu có thể), nhưng khi hết câu thì cô cảm thấy chưa xót cho chính mình vì cô nhớ mình đã chết trong một vụ tai nạn.

"Tại sao...???" bỗng nhiên cô hét lên bi thương, cô hỏi ông trời cũng là hooi3 chính mình.

Cô muốn hỏi rằng tại sao mình lại khổ như vậy? Cô, vốn dĩ đã là một cô nhi, sinh ra mà không biết được cha, mẹ mình ai, đáng buồn hơn là cô bị bỏ rơi mà không biết lý do, đến khi biết được cái lý do ngu ngốc ấy thì cô lại chết.

Cô sống ở cô nhi viện, cô được cho đi học và học cũng rất giỏi, cô thích nhất là đọc truyện, cô thường giành tất cả thời gian rảnh của mình để đọc truyện và đọc sách. Cô sinh hoạt vô cùng bình thường cho đến một hôm cô xin được việc làm ở một công ty tài chính lớn, cô làm việc chăm chỉ và nhận được nhiều lời khen từ cấp trên, chẳng mấy chốc cô trở thành một Giám Đốc tài giỏi, thời gian cho cuộc sống hạnh phúc của mình bắt đầu. Đương nhiên những việc này xảy ra khi cô tốt nghiệp một trường Đại Học lớn và nổi tiếng ở TP.

Nhưng hạnh phúc không bao lâu thì cô tìm được người vức bỏ cô nhiều năm ấy. Trớ trêu thêm đó lại là Chủ Tịch công ty cô đang làm, sau nhiều lần đắn đo suy nghĩ cô quyết định hỏi rõ lý do mình bị vức bỏ nhưng câu trả lời cô nhận được là một câu trả lời cay đắng.

Cô bị vức bỏ vì cô là nguyên nhân mà ba, mẹ cô ly hôn, bà ấy không muốn gặp cô nữa, còn ba cô thì nghĩ ngờ cô không phải là con gái ruột của ông, ông luôn nghĩ mẹ cô đã ngoại tình sinh ra cô.

sau khi biết cái lý do ngu ngốc ấy cô chạy một mạch ra khỏi nơi đau lòng ấy dù bên ngoài trời mưa tầm tã, nước mắt thì chảy dài trên hai gò má đỏ của cô, đôi mắt cay đỏ hoe liên tục rơi lệ, những giọt lệ hòa cùng giọt mưa không còn cách nào phân biệt được đâu là lệ và đâu là mưa.

Chạy thật nhanh trên đường mà không chú ý xung quanh, cô va vào một chiếc xe hơi đang chạy trên đường và cô kết thúc sự sống mình từ đây, trước khi nhắm lại đôi mắt vĩnh viễn cô nhìn thấy những giọt mưa rơi là tả vào người cô, lúc đó cô nghĩ rằng có lẽ ông trời cũng đang khóc cho mình.

Cô nở một nụ cười rồi nhắm mắt lại và không biết gì nữa cho đến khi cô tỉnh lại ở nơi tăm tối này.

Sau tiếng hét dài, cô tỉnh lại với hay hàng lệ dài trên đôi gò má gầy gò.

Cô lấy lại tinh thần, bình tĩnh trả lời lại giọng nói lúc nãy "Thiên Đàng, ta muốn đến Thiên Đàng" nhưng trong giọng cô vẫn còn run run táo cáo sự bình tĩnh hiện tại của cô là gắng gượng biết nhường nào nhưng sau chuyện đó chắc chắn cô đã mạnh mẽ hơn nhiều.

"Được." giọng nói thần bí lúc nãy lại vang lên, chỉ ngắn gọn một chữ nhưng đó là chữ vàng đưa chúng ta đến cuộc phiêu lưu mới của Nha Nhi.

Kết Thúc câu nói ấy là mảng ánh sáng xung quanh Nha Nhi trở nên rực sáng rồi biến mất. Cô ấy, đã đi đâu???

Đọc tiếp rồi sẽ rõ. Hj...(^_^)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trọng sinh

"Râm..." mây đen giăng kín, mưa lớn kéo dài, sấm chớp liên hồi.

"A..." một tiếng hét chói tai phát ra từ một đình viện ở Tiêu gia. Tiếng hét đó là của Tiêu phu nhân, bà đang hạ sinh đứa con thứ tư, nhưng lần này khác với những lần trước, lần này khó khăn hơn rất nhiều, làm bà cảm thấy lo lắng, không biết con bà có sao không?

Trong lúc ấy một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào bên trong phòng, chui vào trong bụng bà, nhưng không ai nhận thấy nó, quái lạ, có lẽ là trời đang mưa nên không ai chú ý đến chăng. Tuy quái lạ nhưng không có gì bất thường xảy ra, nếu có thì chỉ là sự xuất hiện của một sinh mệnh mới mà thôi.

"Ra rồi!" bà hơi dừng một chút rồi nói tiếp "Chúc mừng phu nhân, là một bé gái"

Mọi người có đoán được luồng ánh sáng lúc nãy là gì không? Đó chính là Nha Nhi mệnh khổ của chúng ta a. Nhưng tại sao cô ấy lại ở đây, chẳng phải cô chọn đến Thiên Đàng sao? Chẳng lẽ đây là Thiên Đàng, đương nhiên không phải rồi, vậy đây là đâu? (muốn biết thì theo dõi tiếp nha)

Lúc này bà đỡ mới đặt đứa bé bên cạnh mẹ mình, bà có chút kỳ lạ vì đứa bé không hề khóc như những đứa trẻ khác khi chào đời nhưng bà kiểm tra thì đứa bé vẫn sống nên bà yên tâm.

Khi đứa bé được đặt xuống giường thì vị phu nhân kia mới vuốt ve đứa con gái bé bỏng của mình, bà suy yếu vô cùng, gương mặt nhợt nhạt nhưng vẫn nở một nụ cười hạnh phúc dù nước mắt lăn dài vì bà biết đây có thể là lần đầu, cũng là lần cuối cùng bà gặp được con bé vì chỉ bà biết được hiện tại cơ thể mình suy yếu như thế nào.

Một lúc sau, cửa mở ra, từ bên ngoài đi vào bốn người, một lớn, ba nhỏ. Người lớn là một người đàn ông có tướng mạo bình thường nhưng trên người lại toát ra một luồng khí thế uy nghiêm vì hắn là Tiêu gia tộc trưởng Tiêu Chiến, đi sau hắn là ba đứa trẻ là con hắn lần lượt là Tiêu Đình năm nay 12 tuổi, Tiêu Lệ 9 tuổi, Tiêu Viêm 4 tuổi. Tướng mạo của chúng hơn phụ thân chúng một bậc, có thể là duy truyền từ mẹ chúng.

"Phu nhân, nàng cảm thấy thế nào rồi?" Tiêu Chiến lo lắng hỏi, "Mẹ" ba đứa con cũng hơi khom người chào mẹ.

Nhưng khi thấy khí sắc của vợ mình thì hắn càng lo lắng hơn, chỉ thấy gương mặt bà đã trắng như một tờ giấy, thấy thế hắn chạy vội đến bên cạnh kiểm tra cơ thể vợ hắn, ba đứa con cũng ủa đến bên cạnh.

Khi kiểm tra cơ thể nương tử mình Tiêu Chiến hoảng sợ vì hắn phát hiện vợ mình hiện tại như chỉ mảnh treo chuông có thể đứt bất kỳ lúc nào, nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của cha ba đứa con lo lắng nhìn về phía mẹ, nước mắt chảy ròng.

Khi nhìn thấy cảnh nàng người phụ nữ tỏ ra bình thản nói "Phu quân, ai rồi cũng phải rời đi mà, chỉ là ta đi sớm chút thôi, đừng đau lòng quá, nếu cứ như vậy ta chắc chắn sẽ không thanh thản mà ra đi được đâu".

"Tiêu Đình, Tiêu Lệ, Tiêu Viêm, khi mẹ không ở đây các con phải ngoan ngoãn nghe lời phụ thân các con nghe không?" Bà nhẹ nhàng nói

"Mẫu Thân, tụi con xin vâng lời mẹ ạ" ba đứa đồng loạt trả lời nhưng trong lời nói có chút nghẹn ngào, run run.

Thấy các con mình như vậy bà cũng có chút đau lòng nhưng cũng không có cách nào khác, "Ừm" bà ừ nhẹ một tiếng rồi quay sang nói với tướng công mình "Chiến ca, các con ta trong vào huynh, huynh phải chăm sóc tốt cho chúng, phải bảo vệ chúng thật tốt, như vậy ta mới yên lòng"

"Ta hứa, ta hứa sẽ chăm sóc chúng thật tốt, nàng yên tâm" hắn có chút nghẹn ngào nhưng không khóc trả lời.

"À phải rồi, ta muốn đặt tên cho con gái của chúng ta tên Tiêu Liên, ngươi thấy thế nào"

"Hay, rất hay, từ nay con gái chúng ta sẽ tên là Tiêu Liên"

"Chàng nhìn xem, con gái chúng ta rất đẹp a, sau này chắc chắn sẽ là một đại mỹ nữ a, trên trán nó còn có một đóa sen hồng nữa, thật đẹp a, ta sẽ mãi nhớ đóa sen này" nước mắt bà từ từ lăn xuống nhưng bà vẫn kiềm chế nói tiếp "Liên Nhi, mẫu thân xin lỗi con, vừa mới sinh ra nhưng đã phải mất mẹ, mẫu thân xin lỗi con, Đình Nhi, Lệ Nhi, Viêm Nhi, mẫu thân cũng xin lỗi các con, mẫu thân không thể tiếp tục chăm sóc cho các con nữa, từ nay các con phải tự học cách chăm sóc chính mình, đừng để phụ thân các con quá lo lắng, các con phải chiều cố Liên Nhi thật tốt, nó là muội muội duy nhất của các con a, hứa với mẫu thân, được không?" nói đến đây thì nước mắt đã rơi đầy mặt bà.

"Dạ được ạ" ba đứa con cùng nhau trả lời.

Nghe được câu trả lời của các con, bà nở một nụ cười mãn nguyện nhưng có chút bi ai rồi nhắm đôi mắt lại và không bao giờ mở ra được nữa.

"Mẫu Thân...", "Phu Nhân" bốn cha con nước mắt đều rơi, đồng thời gào lên, bây giờ, cho dù bất kể người nào thấy cảnh này thì nước mắt chắc chắn cũng sẽ rơi, sinh lý tử biệt là nỗi đau vô cùng lớn nhất là chính mắt nhìn thấy người mình thương yêu chết trước mặt mình mà mình không làm gì được.

Mà thật ra trong căn phòng ấy vẫn còn một người nữa vẫn đang khóc, đó là Nha Nhi, à không, bây giờ cô ấy đã là Tiêu Liên, tứ tiểu thư của Tiêu gia rồi. Ngay từ lúc đầu thì Nha Nhi không hề khóc dù có chút cảm động, nhưng khi nghe được những lời xin lỗi và những lời dặn dò của bà ấy thì cô không thể kiềm nén được nước mắt mình nữa nó cứ rơi mà không hề dừng lại.

Khi nghe được những lời đó cô nhớ đến người mẹ nhẫn tâm của mình ở kiếp trước, cô thầm nghĩ cuối cùng ông trời cũng cho mình một người mẹ chân chính, một người mẹ yêu thương mình thật lòng, nhưng đó cũng là lúc một lần nữa cô cõi lòng tan nát vì bà ấy đang rời đi trước mặt cô, cô chỉ biết chết lặng, cho nước mắt tung hoành trên đôi gò má nhỏ.

Ngay lúc này cô lại nổi lên một ý định "Mẫu Thân, cảm ơn mẹ đã mang con đến thế giới này, mẹ yên tâm, con sẽ sống thật tốt, con sẽ thay người chăm sóc thật tốt cho họ"

Cô quyết định bắt đầu cuộc sống mới thật tốt ở thế giới này, với gia đình mới này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đấu Khí Đại Lục và lần đầu tu luyện

Thấm thoát đã qua 3 năm, từ một đứa bé sơ sinh, Tiêu Liên đã trở thành một bé gái rất dễ thương, nói năng lễ phép, được rất nhiều người yêu mến. Đặc biệt là phụ thân và các huynh trưởng.

Gương mặt trái xoan, đôi mắt to, tròn, môi trái tim, làn da hơi hồng làm cô vô cùng đáng yêu và đặc biệt nhất là đóa sen màu hồng đỏ trên trán cô, nó làm cô huyền lệ vô cùng, cũng có chút bắt mắt và hơi yêu dị.

Cô đang ở trong một hoa viên đi dạo, đây là hậu viện Tiêu gia, cô đi xuyên qua những bụi hoa rồi dừng lại bên một hồ nước, đây là một hồ sen nhỏ, bên trong, những đóa sen hồng đang nở rộ vô cùng xinh đẹp. Cô lặng lẽ đứng nhìn những đóa sen và ngẫm nghĩ về những gì mình đã tìm hiểu được về thế giới này.

Ba năm, nó đủ dài để cô hiểu thêm nhiều điều về thế giới này, gần như là bao quát tổng thể những điều căn bản nhất, đây là một đại lục. Đại lục này tên là Đấu Khí đại lục, trên đại lục không có các loại ma pháp như trong tiểu thuyết, mà đấu khí mới là chủ nhân duy nhất của đại lục này!

Tại đại lục này, tu luyện đấu khí, cơ hồ dưới sự cố gắng của vô số thế hệ đã phát triển đến mức đỉnh cao, hơn nữa nhờ phạm vi đấu khí không ngừng mở rộng, cuối cùng đã phát triển vào dân gian, việc này khiến cho đấu khí cùng nhân loại càng trở nên quen thuộc, do đó, tầm quan trọng của đấu khí trong đại lục này là không gì có thể thay thế.

Trải qua thống kê, đấu khí đại lục đem đấu khí chia ra các cấp bậc từ thấp đến cao, chia làm bốn giai mười hai cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng!

Mà mỗi đẳng cấp lại phân làm sơ, trung, cao - ba cấp.

Tu luyện đấu khí cấp bậc cao hay thấp cũng là mấu chốt quyết định thành tựu sau này, ví dụ như người tu luyện công pháp Trung Cấp Huyền Giai tất nhiên sẽ mạnh hơn người cùng cấp bậc tu luyện công pháp Trung Cấp Hoàng Giai.

Đấu khí đại lục phân biệt mạnh yếu quyết định qua ba điều kiện.

Đầu tiên, trọng yếu nhất đương nhiên là tự thân thực lực, nếu thực lực chỉ có nhất tinh đấu giả thì dù có luyện công pháp Thiên giai tuyệt thế cũng không thể chiến thắng một người tu luyện công pháp Hoàng giai đầu su.

Tiếp theo, đó là công pháp! Đồng cấp bậc cường giả, nếu công pháp của người cao hơn đối phương, như vậy tại lúc tỷ thí sẽ có ưu thế rất lớn.

Loại cuối cùng, gọi là đấu kĩ!

Tên như ý nghĩa, đây là một loại kỹ năng phát huy đấu khí đặc thù, đấu khí trên đại lục cũng có cấp bậc phân biệt, cũng chia làm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng bốn cấp.

Đấu khí đại lục số lượng đấu kĩ không hề ít, bình thường đấu kĩ truyền lưu ra ngoài, phần lớn đều là Hoàng Cấp, muốn đạt được đấu kĩ cao thâm thì phải gia nhập tông phái hoặc đấu khí học viện trên đại lục.

Đương nhiên, một số người do kỳ ngộ hoặc được tiền nhân để lại công pháp, hoặc có đấu kĩ tương xứng với chính bản thân mình, thì loại đấu kĩ đó phối hợp với công pháp khiến uy lực của nó càng mạnh hơn.

Dựa vào ba điều kiện này có thể phán đoán mạnh yếu, tổng thể mà nói nếu có thể có được cấp bậc công pháp càng cao, sau này phát triển càng không cần phải nói...

Bất quá công pháp tu luyện cao cấp đấu khí người thường đều rất khó tìm được, công pháp truyền lưu tại tầng lớp phổ thông, nhiều nhất cũng chỉ là Hoàng giai công pháp, một số gia tộc cường đại hoặc trung, tiểu tông phái mới có phương pháp tu luyện Huyền giai, ví dụ như gia tộc của Tiêu Viêm, công pháp cao nhất chỉ có tộc trưởng mới có tư cách tu luyện. Cuồng sư nộ cương, là một loại phong thuộc tính công pháp đấu khí trung cấp Huyền giai.

Trên Huyền giai, đó là Địa giai, loại công pháp cao thâm này chỉ có thể lực siêu nhiên hoặc đại đế quốc mới có thể có...

Còn Thiên giai... thì đã mấy trăm năm chưa từng thấy xuất hiện.

Theo lý luận, người bình thường muốn có được công pháp cao cấp, cơ bản đều là khó như lên trời, nhưng mọi sự đều không có tuyệt đối, theo đấu khí đại lục mở rộng ra, vạn tộc tràn vào an cư lập nghiệp, phía bắc đại lục, có vạn tộc được xưng là lực lượng mạnh mẽ vô cùng, có thể cùng thú hồn hợp thể. Phía nam đại lục, cũng có các loại gia tộc ma thú cao cấp có trí tuệ, hay chủng tộc hắc ám âm ngoan quỷ dị...

Bởi vì địa vực mở ra, nên có rất nhiều ẩn sĩ vô danh, tại lúc sinh mệnh kết thúc, có lẽ sẽ đem công pháp do mình sáng tạo để ở một nơi, chờ đợi người có duyên đến lấy. Tại đấu khí đại lục truyền lưu một câu nói: Nếu có một ngày, người rơi xuống một cái sơn động, không cần kinh hoàng, đi về phía trước vài bước, có lẽ nó sẽ giúp người trở thành cường giả của thế giới này!

Nói như vậy, cũng không phải là giả, trong ngàn năm lịch sử của đại lục, cũng không thiếu loại cổ sự nhờ những kì ngộ này mà trở thành cường giả.

Mà cổ sự tạo thành hiệu quả là rất nhiều người tìm đến các vách núi hòng đi tìm tuyệt thế công pháp. Đương nhiên, những người này phần lớn đều là gãy tay gãy chân mà về...

Tóm lại, đây là một mảnh đất tràn ngập kỳ tích và người sáng tạo nên kỳ tích.

Đương nhiên, muốn tu luyện bí tịch đấu khí, ít nhất phải trở thành đấu giả chân chính mới có tư cách này, mà Tiêu Liên thì cách mục tiêu đó còn rất xa...

Tuy chưa trở thành một Đấu Giả chân chính nhưng cô đã tiến được một bước đến con đường đó, khi biết được thế giới này có một hệ thống tu luyện đặc biệt thì cô biết được cô có cơ hội. Cô cũng đã bắt đầu tìm hiểu và kết quả là cô đã biết được cách tu luyện căn bản nhất.

Cô đi ra khỏi hoa viên và đi đến một ngọn núi phía sau Tiêu gia, đây cũng là nơi chôn cất mẹ cô. trong ngọn núi này trồng rất nhiều trúc, khi có gió thổi qua những cây trúc đung đưa tạo ra âm thanh vô cùng vui tai, đây là nơi yêu thích của cô, cô thường đến khi cảm thấy buồn hay khi nhớ mẹ, mặc dù cô không có hồi vui vẻ nào cùng với bà, nhưng điều đó không thể dập tắt tình yêu cô dành cho mẹ mình.

"Mẹ, con gái Liên Nhi đến thăm mẹ đây" cô từ tốn với giọng điệu triều mến nói. giọng của cô lạnh lạnh như chung bạc vô cùng đáng yêu. Sau khi nói xong thấp nhàn cho mẹ rồi lặng lẽ ngồi khoanh chân, nhắm mắt trên một vách núi gần đó. Cô từ từ rơi vào trạng thái nhập định.

Bước đầu tiên là cảm nhận năng lượng trong thiên địa sau đó dùng linh hồn lực đưa chúng vào cơ thể, dẫn dắt chúng đi theo lộ tuyến của công pháp tu luyện căn bản.

Việc này đối với những người khác thì có thể khó nhưng đối với cô thì cũng không khó lắm vì cô có năng lượng linh hồn vô cùng dồi dào, đây là tác dụng do việc trùng sinh mang lại, dung hợp hai linh hồn làm cho linh hồn cô từ khi sinh ra đã rất cường đại, cô thường hay vô tình cảm nhận được những nguồn năng lượng dao động trong thiên địa, nhất là khi người khác đột phá thì cảm giác này lại càng mạnh mẽ hơn.

Tuy mang hình hài một đứa bé nhưng bên trong là một linh hồn đã trưởng thành nên việc này đối với cô có chút dễ dàng. Sau gần nửa chung trà cô đã cảm nhận được năng lượng thiên địa xung quanh nhưng hiện tại cô không biết làm thế nào dẫn chúng nhập thể, tuy biết là phải vận dụng linh hồn lực nhưng cô không biết cách làm cụ thể.

Nhưng đúng lúc này một thanh âm nhẹ nhàng vang lên "muội đừng căng thẳng, cứ thả lỏng cơ thể, cảm nhận và để những nguồn năng lượng xung quanh va chạm vào cơ thể muội, lúc này muội hãy tưởng tượng trên người muội có một lớp áo vô hình liên tục va chạm với những nguồn năng lượng đó, chính lớp áo nào sẽ thay muội dẫn chúng nhập thể" âm thanh vang lên vô cùng ấm áp, âm thanh này đang hướng dẫn cô cách để vận dụng linh hồn lực.

Tiêu Liên nhận ra được giọng nói này, đó là Tiêu Viêm, tam ca của cô, rừng trúc sau núi cũng là nơi nghỉ ngơi quen thuộc của Tiêu Viêm, Tiêu Liên biết nơi này cũng là do Tiêu Viêm chỉ nên khi nghe được giọng nói của Tiêu Viêm, Liên Nhi cũng không quá ngạc nhiên. Tiêu Viêm bắt đầu tu luyện lúc bốn tuổi, hiện tại huynh ấy 7, cảnh giới hiện tại là năm đoạn đấu khí, với cảnh giới và tuổi tác hiện tại huynh ấy được xem như là một thiên tài mới nổi của Tiêu

gia, được các trưởng bối trong tộc vô cùng bồi dưỡng, vì vậy Liên Nhi tin tưởng làm theo và rất nhanh cô thấy được kết quả.

Cô có cảm giác rất lạ, khi các luồng năng lượng li ti đi qua cơ thể cô, chúng làm cô cảm thấy mát lạnh, thư sướng, có lẽ đây là lần tu luyện đầu tiên nên cảm giác này vô cùng thoải mái.

"Linh hồn lực thực chất là ý niệm của mỗi người, muội cứ tĩnh tâm cảm nhận cơ thể là sẽ nhận ra thôi, thứ giúp muội cảm nhận mọi thứ chính là linh hồn lực, chỉ cần muội dùng ý niệm ra lệnh thì chúng sẽ làm theo" Tiêu Viêm từ từ giảng giải về linh hồn lực giúp Liên Nhi ngộ ra.

Khi nghe được những lời này, Liên Nhi từ từ thể ngộ được nhiều thứ và đã biết cách vận dụng lực linh hồn đơn giản nhất là dùng ý niệm điều khiển. Khi biết được điều đó, cô bắt đầu dẫn dắt những luồng năng lượng thiên địa mới nhập thể này đi theo lộ tuyến kinh mạch của công pháp, công pháp mà cô đang dùng là công pháp mà bất kỳ ai muốn tu luyện đều biết, chính vì thế muốn biết cũng không khó, chỉ cần hỏi thôi

Tuy là ai cũng biết nhưng không hề dễ đối với những người lần đầu tu luyện như cô, nhưng cũng rất may cô có Tiêu Viêm ngồi bên cạnh làm quân sư chỉ điểm nên rất nhanh cô nắm bắt được yếu quyết và thành thạo dần, cô lặp đi lặp lại nhiều lần để chúng trở nên tinh thuần hơn rồi sau đó mới dẫn chúng đến đan điền, cô cô động chúng lại thành một đám mây nhỏ nằm an tĩnh trong đó, việc còn lại là chăm chỉ tu luyện để mở rộng đám mây này.

Những ai đã từng đọc Đấu Phá Thương Khung chắc đã quá quen với hệ thống tu luyện của Đấu Khí Đại Lục. Nhưng mình vẫn mạn phép được nhắc lại cho những ai chưa biết a.

Đầu tiên là CỬU ĐOẠN ĐẤU KHÍ (là cảnh giới căn bản nhất, giống như ĐOÁN THỂ của tu giả ở Tu Chân Giới vậy), tiếp theo là: ĐẤU GIẢ (chỉ khi nào bước chân vào giai đoạn này thì mới được xem như là bước lên con đường tu luyện thật sự), ĐẤU SƯ, ĐẠI ĐẤU SƯ, ĐẤU LINH, ĐẤU VƯƠNG, ĐẤU HOÀNG, ĐẤU TỔNG, ĐẤU TÔN, ĐẤU THÁNH, ĐẤU ĐẾ.

Đó là hệ thống tu luyện của Đấu Khí Đại Lục từ thấp đến cao a.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ a!!!!...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chiếc nhẫn thần bí

Sau khi ngưng tụ được Vân Đoàn, Tiêu Liên vẫn tiếp tục tu luyện thêm nửa ngày, đây là lần đầu tiên tu luyện của cô nên hiệu quả tu luyện vô cùng tốt, chính vì thế cô không muốn ngưng quá sớm. Còn Tiêu Viêm thì sau khi giúp cô ngưng tụ được Vân Đoàn thì cũng âm thầm rời đi.

Trong nửa ngày ấy Vân Đoàn liên tục mở rộng, đấu khí tích lũy được ngày càng nhiều, bỗng, một hiện tượng lạ nảy sinh, thông qua hồn lực cảm nhận, cô nhận thấy sự hiện diện của một vật thể lạ trong người và vật thể này đang cố gắng hút lấy một lượng lớn năng lượng cô vừa hấp thụ được, cô nhận thấy Vân Đoàn của mình đang co rút lại, tuy tốc độ rất chậm nhưng cô vẫn nhận thấy nó. Cô bắt đầu ngưng thần nhìn chăm chú về hướng đi của nguồn năng lượng bị lấy đi một cách kỳ lạ đó và cô kinh ngạc phát hiện nguồn năng lượng đó đang đi về linh hồn hải của cô. (Linh hồn hải: Còn gọi là thức hải là nơi cất chứa lực linh hồn ở trung tâm não hải)

Khi nhìn vào Thức hải cô thấy có một vòng xoáy năng lượng đang hội tụ ngày một lớn và đang xoay tròn tốc độ cao, trung tâm vòng xoáy từ từ xuất hiện một chiếc nhẫn, kỳ lạ là chiếc nhẫn này ở trạng thái hư ảo, không hề có thực thể, nó cứ trôi nổi ở giữa tâm vòng xoáy và liên tục hút năng lượng, liên tục hút gần nửa ngày, chiếc nhẫn này hình thể có chút rõ ràng hơn nhưng sự thay đổi không nhiều nên vẫn không thể thấy rõ hình dạng chiếc nhẫn.

Nhận thấy sự thay đổi của chiếc nhẫn, cô càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ, nó hút đấu khí của mình là để phát triển. Ở kiếp trước cô là một Giám Đốc tài ba nên sự quyết đoán thì thể thiếu được, chính vì thế, cô trở thành kiến thợ siêng năng, ngày nào cũng dành thời gian tu luyện giúp chiếc nhẫn thần bí phát triển.

Thấm thoát, công việc này cô đã duy trì liên tục 8 năm.

Tám năm dài trôi qua, có nhiều việc phát sinh và thay đổi, trong đó có hai việc mà tôi vô cùng để tâm. Một vui, một buồn.

Tin vui là sau tám năm kiên trì thì chiếc nhẫn thần bí rốt cuộc cũng lộ diện hình dáng thật sự a. Đó là một chiếc nhẫn màu đen, về ngoài vô cùng bình thường, chỉ như một chiếc nhẫn đồng thông thường, không có bất kỳ họa tiết trang trí nào, một chút cũng không, vô cùng trơn mượt, nhưng lật mặt trong chiếc nhẫn thì lại thấy chằng chịt các hoa văn kỳ lạ, không cách nào hiểu được.

Lúc này Liên Nhi đang nhập định tu luyện ở rừng trúc sau núi chột cô nghe được một giọng nói "Đã lâu không gặp, cô khỏe chứ" giọng nói này nghe rất quen nhưng cô không nhớ được đã từng nghe thấy ở đâu.

"Người là ai, chúng ta đã từng gặp nhau sao???" cô ngưng tu luyện, mở ra đôi mắt mờ mịch ngó nhìn xung quanh hỏi dò.

"Không cần tìm, ta không ở ngoài đó đâu, ta đang trong thức hải cô" giọng nói tiếp tục vang lên từ tồn.

"Thức hải của ta, sao có thể???" cô không tin hỏi, nhưng khi hỏi xong thì cô chợt nghĩ tới điều gì, cô lại bắt đầu nhập định, nhưng lần này không phải tu luyện mà cô đưa tâm thần chìm vào thức hải ngắm nhìn chiếc nhẫn thần bí, lúc này cô không dám tin hỏi "là người nói chuyện với ta đúng không???"

"Đúng" nó hơi dừng một chút rồi nói tiếp "Có lẽ cô không nhớ ta đâu nhỉ???" hoi... Ta là người trước đây hỏi cô muốn đến thiên đàng hay địa ngục a" nó nói ngay vấn đề khác mà cô thắc mắc.

Nhưng khi nghe được câu trả lời thì cô ngốc trệ rồi kinh ngạc la lên (đương nhiên là la ở trong thức hải nên không ảnh hưởng môi trường xung quanh, không ai khác nghe thấy a) "Là người" sau một khắc giật mình không dám tin, cô hỏi tiếp "nếu đúng như người nói thì ta muốn hỏi người tại sao ta lại ở đây, chẳng phải ta chọn đến thiên đàng sao???"

"Đây chẳng phải là một thiên đường rất tuyệt sao???" ta tạo cơ hội cho cô sống lại rồi còn gì, cô không thích à, nhưng theo ta thấy thì hình như cô cũng không căm ghét cuộc sống hiện tại a" nó lẽ thẳng khí hùng trả lời cô.

"Đúng là vậy, nhưng mà... hoi... thôi bỏ đi, đúng như người nói, ta cũng không hề ghét cuộc sống hiện tại" cô không biết phải cãi lại như thế nào nên chỉ còn cách thờ dãi chấp nhận. Nhưng chợt cô nghĩ đến điều gì nên cô hỏi tiếp, nhưng thái độ có vẻ không được hòa hoãn cho lắm "Vậy nếu việc người đưa ta đến đây là nhiệm vụ của người, thì nhiệm vụ của người đã hoàn thành, thế, việc gì mà người lại ở đây, trong thức hải của ta???"

"Ta cần trả lời cô sao???" ta thích ở đâu thì mặc ta" với giọng điệu trêu tức, chiếc nhẫn nói. "Thôi được rồi, ta đùa người thôi, ta ở đây là để hỗ trợ người, ta đưa người đến đây thì không thể để mặc người như vậy được". Nhưng khi thấy gương mặt không vui của Tiêu Liên nó liền đổi giọng nói.

"Hừ... Nghĩa khí quá hã, người giúp gì được cho ta???" chẳng phải suốt thời gian qua người vẫn phải nhờ vào hấp thu đầu khí của ta mới có thể nói chuyện được hay sao???" Ô, nhắc việc này ta mới nhớ, người nói muốn giúp ta mà suốt thời gian qua người luôn kéo lùi làm ta không thể nào tiến triển được, nhìn xem, tám năm rồi, đã tám năm nhưng ta mới chỉ có Năm Đoạn Đầu Khí a, gần như một nửa lượng đầu khí ta tích lũy được đều bị người, chiếc nhẫn thôi nhà người chiếm mất." cô hơi bực mình nên nhà khẩu liên hồi làm cho con nhẫn đen đó chết lặng không biết đường trả lời.

"Nè, người cũng đừng quá đáng vậy chứ. Ta cũng chỉ là bắt đắc dĩ thôi, vì để người trọng sinh ta đã dùng hầu như hết sạch năng lượng tích lũy của ta, vì hao hết tinh lực nên ta rơi vào ngủ say, khi người bắt đầu tu luyện, ta mới dựa vào đó tích lũy lại nguồn năng lượng bị mất ban đầu và dần dần thức tỉnh, dù vậy thì ta vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ khi nào ta có thể hóa thành thực thể trở lại thì mới có thể xem như khôi phục hoàn toàn, mà muốn có lại thực thể trừ phi người trở thành Đẩu Đế" có lẽ còn thù việc Liên Nhi liên tục chỉ trích lúc nãy nên nó cũng trả đũa bằng cách nói một mạch liên hồi.

"Đẩu Đế, làm như chỉ cần người nói là được vậy???" Hừ..." Liên Nhi có chút bất mãn hừ lạnh.

"Người yên tâm, tuy ta chưa hồi phục hoàn toàn nhưng vẫn có thể giúp được người" nhưng đáp lại cái hừ lạnh chỉ gặp nó lẽ thẳng khí hùng nói.

"Giúp ta cái gì???" gặp câu hỏi của cô nó không trả lời mà chỉ thấy trên người nó có một luồng ánh sáng hiện lên bao phủ cô vào trong, nhưng không chỉ có thần hồn mà còn có cả thể xác nữa, cả hai thoảng cái cùng nhau biết mất, tiêu thất một cách kỳ lạ.

Chỉ thấy vài hơi thở sau cô lại xuất hiện trong một không gian xa lạ, nơi đây giống như một thế giới thật sự, có đất đai, có bầu trời, có nước, cây cối, và nhiều thứ khác nữa. Lúc này cô chỉ biết trở mắt nhìn xung quanh, nơi đây thật đẹp, trời trong, nắng đẹp, gió nhẹ mát mẻ, nếu được cô muốn ở đây mãi.

Trong lúc cô đang thưởng thức phong cảnh xung quanh thì chiếc nhẫn thú vị đó lại kéo cô trở về bằng một câu nói "thế giới này là một thế giới nhân tạo, do người tạo ra" khi nghe xong câu nói này, tất cả nhận thức của cô hầu như tan vỡ.

"Nhân tạo, không...không thế nào" cô không chắc chắn trả lời.

"Tại sao lại không, chỉ cần cô đủ thực lực thì chuyện tạo ra một thế giới mới không hề khó, chỉ cần, đủ thực lực thôi" nó hơi trêu đùa trả lời, hình như nó có sở thích là trêu chọc người khác a.

"Hoi... không biết đến khi nào ta mới có thể tạo ra một thế giới của riêng mình a" cô cảm thán than.

"Còn sớm lắm" đáp lại câu này là đôi mắt hình viên đạn của Liên Nhi.

"Ui, đừng nhìn ta như thế, ta có chút sợ a"giọng châm chọc chợt nổi lên

"Người cũng biết sợ sao???"cô đáp lại bằng một lời mỉa mai. Sau khi mỉa mai thì cô mới phát hiện một điều, trước mặt cô là một chiếc nhẫn, không cái nào khác chính là cái nằm trong thức hải cô nhưng mà giờ nó lại treo lơ lửng bên ngoài cơ thể cô "Người ra ngoài được rồi"

"Chỉ ở đây thôi" Nó thân nhiên đáp lại.

"Được rồi, để ta đưa người tham quan nơi này" nói xong nó bay thật nhanh về phía trước, Liên Nhi cấp tốc theo phía sau. Đi được một canh giờ thời gian. Bỗng phía trước xuất hiện một cái huyết trì rộng chừng mười mét.

"Người đừng nhìn nó nhỏ mà khinh thường, tuy chỉ rộng mười mét nhưng nó sâu không thấy đáy a, ta cũng không xác định được nó sâu bao nhiêu, bên trong là máu yêu thú, toàn là những yêu thú cường đại a, ví dụ như Chân Long, Chân Phượng,... bên trong còn ẩn chứa nhiều điều bí mật, sau này người tự mình tìm hiểu tiếp đi."

Họ tiếp tục đi về phía trước, thêm khoảng một canh giờ nữa thì phía trước xuất hiện bốn ngọn tháp với màu sắc khác nhau.

"Những ngọn tháp này là gì? Chúng có công dụng gì?" cô tò mò ngó nhìn bốn tòa tháp hỏi.

Tuy bị hỏi nhiều lần nhưng nó vẫn kiên nhẫn giải thích cô nghe "Ngọn tháp màu trắng là Luyện Cấp Tháp, khi ở bên trong tu luyện, tốc độ tu luyện sẽ gia tăng nhiều lần so với thông thường, nhưng mỗi tầng mức độ nồng đậm của linh khí không giống nhau, tầng sau cao hơn tầng trước nên lực chèn ép lên cơ thể tăng lên theo, ví dụ, ở tầng thứ nhất tu luyện thì tốc độ tu luyện sẽ nhanh gấp mười lần bình thường, tương tự lực ép cũng tăng gấp mười lần, muốn lên tầng tiếp theo thì có hai cách, cách một là tu vi cao đến một mức độ nhất định thì có thể lên tầng cao hơn, cách hai, đây là một cách gian lận a, chỉ cần có cường độ thân thể đủ mạnh để chịu đựng được lực ép do tầng trên tạo ra thì có thể lên tầng cao hơn."

Dường như sợ cô chưa tiếp thu kịp nên nó hơi dừng lại một chút rồi mới nói tiếp "tiếp theo là tào tháp màu xám, nó là Luyện Hồn Tháp, tác dụng duy nhất là luyện tính dẻo dai, bền chắc của thân hồn, đó là công năng chính, còn công năng nào nữa không thì cô tự mình tìm hiểu đi."

"Phải tự tìm hiểu nữa sao??? Phiền phức"

Nó làm như không nghe thấy nói tiếp " Tiếp theo là tòa tháp màu đồng, người có ngữi thấy một mùi thuốc thoang thoảng bay ra từ đó không?"

"Đúng là có thật" cô kinh ngạc rồi chợt hiểu nói "có phải đây là Luyện Đan tháp?"

"Thông minh" nó không hề kiêu lời mà khen cô "tên như ý nghĩa, người có thể học luyện đan ở đó, bên trong có rất nhiều đan phương đa dạng chủng loại với nhiều cấp bậc, đến từ nhiều thế giới khác nhau, luyện đan là một môn học bát đại tinh thâm nên người cần phải cố gắng thật nhiều a"

Rất nhanh đã đến tòa tháp cuối cùng, tòa tháp cuối cùng là một tòa tháp màu bạc, lóng lánh màu kim loại "tòa tháp cuối cùng này tên là Luyện Khí Tháp, bên trong có các phương pháp luyện chế binh khí các loại, còn nguyên liệu thì có thể tự tìm bên ngoài mang vào hoặc lấy tại bên trong tháp, còn phương thức chi tiết thì khi người bước vào bên trong sẽ được hướng dẫn sau"

Sau khi biết công dụng của bốn tòa tháp, họ lại tiến về phía trước và thấy một khu vườn, bên trong trồng không phải là hoa hay cây ăn trái mà là thảo dược, thảo dược ở đây được trồng theo cụm, mỗi một cụm là một loại thảo dược khác nhau, ở đây có nhiều loại khác nhau, đếm cũng không xuể, Tiêu Liên ngốc trệ, đứng yên tại chỗ khi thấy cảnh này, cô không còn biết nói gì nữa, lúc này chỉ có chiếc nhẫn đó nói.

"Đây là dược viên, vì môi trường ở đây khá đặc biệt nên có thể trồng nhiều loại thảo dược khác nhau mà không sợ chúng chết vì điều kiện sống không thích hợp, người có thể sử dụng thảo dược ở đây để luyện đan, những thảo dược này được phân chia theo các khu rất thuận tiện cho việc tìm kiếm, rất nhanh người sẽ quen thôi"

Sau một lát ngốc trệ Liên Nhi liền tỉnh lại và liên tục thốt ra những câu cảm thán.

"Vẫn chưa hết, vẫn còn vài nơi ta muốn người đi nhưng không còn thời gian a, gia tộc người sắp diễn ra trắc thí, chúng ta về thôi, lần sau lại đến, lúc đó ta sẽ cho người xem nhiều thứ hơn."

"Được" Liên Nhi tiếc nuối trả lời, nhưng nghĩ đến lần sau lại có thể vào khám phá làm cô bình tĩnh lại rất nhiều. Sau khi cô dứt lời chỉ gặp một luồng ánh sáng bao bọc lấy cô và một lần nữa cô lại biến mất và hiện ra lại ở rừng trúc sau núi.

Cô chạy thật nhanh đến địa điểm trắc thí vì cô nhận thấy thời gian trắc thí đến rồi. Khi đến nơi cô thở phào nhẹ nhõm vì vẫn chưa đến lượt cô nhưng khi ngược nhìn lên trắc nghiệm thạch thì cô nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc. Tiêu Viêm, tam ca của cô đang chuẩn bị trắc nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thiên Tài Rơi Rụng

"Đầu lực, ba đoạn"

Nhìn năm chữ to lớn có chút chói mắt trên trắc nghiệm ma thạch, thiếu niên mặt không chút thay đổi, thần sắc tự giễu, nắm chặt tay, bởi vì dùng lực quá mạnh làm móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, mang đến từng trận trận đau đớn trong tâm hồn...

"Tiêu Viêm, đầu lực, ba đoạn! Cấp bậc: Cấp thấp!"

Bên cạnh trắc nghiệm ma thạch, một vị trung niên nam tử, thoáng nhìn tin tức trên bia, ngữ khí hờ hững công bố...

Trung niên nam tử vừa nói xong, không có gì ngoài ý muốn, đám người trên quảng trường lại nổi lên trận trận chiêm chọc tao động

"Ba đoạn? Hắc hắc, quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, ""Thiên tài" này một năm rồi vẫn dậm chân tại chỗ a!"

"Ai, phế vật này thật sự làm mất hết cả mặt mũi gia tộc."

"Nếu tộc trưởng không phải phụ thân của hần. Loại phế vật này sớm đã bị đuổi khỏi gia tộc, tự sinh tự diệt rồi, làm gì còn có cơ hội ở gia tộc ăn không uống không."

"Ai..., thiên tài thiếu niên năm đó của Văn Ô Thần thành, tại sao hôm nay lại lạc phách thành bộ dáng này cơ chứ?"

"Ai mà biết được? Có lẽ do làm việc gì đó trái với lương tâm, làm thần linh nổi giận đó mà..."

Chung quanh truyền đến cười nhạo cùng thanh âm tiếc hận, dừng ở trong tai của thiếu niên, tựa như một chiếc dao nhọn hung hăng đâm vào tim hần, khiến hô hấp của thiếu niên trở nên có chút dồn dập.

Thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh tú non nớt, con ngươi đen nhánh nhẹ nhàng đảo qua đám bạn cùng lứa tuổi đang trào phúng chung quanh, khóe miệng thiếu niên tự giễu, tựa hồ trở nên càng thêm chua xót.

"Những người này, đều thừa hơi như vậy sao? Có lẽ vì ba năm trước bọn họ từng trước mặt mình lộ ra bộ mặt tươi cười nhún nhường, cho nên hiện tại muốn đòi trở về đây mà..." Mím cười chua xót, Tiêu Viêm chán nản xoay người, im lặng đi tới cuối hàng, thân ảnh cô đơn cùng thế giới xung quanh trở nên có chút lạc lõng.

Như đã nói đến ở chương trước trong ngày hôm nay có hai việc đáng chú ý, một vui, một buồn. cũng trong chương trước ta đã cùng nhau nói đến việc vui thì giờ khắc này việc buồn nhất trong ngày hôm nay chính là việc này.

"Người tiếp theo, Tiêu Mị"

Nghe người tiến hành trắc nghiệm gọi tên, một thiếu nữ rất nhanh từ trong đám người đi ra, tiếng nghị luận ở xung quanh trở nên nhỏ đi rất nhiều, từng đạo ánh mắt nóng bỏng tập trung lên trên khuôn mặt của thiếu nữ...

Thiếu nữ tuổi không quá mười bốn, dù chưa thể coi là tuyệt sắc, nhưng khuôn mặt non nớt kia cũng ẩn chứa trong đó một tia vũ mị nhân nhật, thanh thuần cùng vũ mị, một tập hợp mâu thuẫn, càng khiến nàng trở thành tiêu điểm của toàn trường...

Thiếu nữ nhanh chóng đi lên, tay vuốt ve ma thạch bìa quen thuộc, sau đó chậm rãi nhắm mắt...

Tại lúc thiếu nữ nhắm mắt, ma thạch bìa đen nhánh lại hiện lên quang mang...

"Đầu khí: Bảy đoạn!"

"Tiêu Mị, Đầu khí: Bảy đoạn! Cấp bậc: Cao cấp"

"Đa!" Nghe trắc nghiệm viên đọc lên thành tích, thiếu nữ ngẩng mặt lên đắc ý cười...

"Sách sách, bảy đoạn đầu khí, cứ theo tiến độ như vậy, chỉ sợ không quá ba năm thời gian, nàng có thể trở thành một đầu giả chính thức rồi..."

"Không hổ là hạt giống của gia tộc a..."

Nghe đám người truyền đến trận trận thanh âm hâm mộ, thiếu nữ tươi cười lại rạng rỡ thêm vài phần, tâm hư vinh, là thứ mà rất nhiều cô gái đều không thể kháng cự...

Nhớ đến ngày thường hay cùng mấy tỷ muội đàm tiếu, tầm mắt Tiêu Mị bỗng nhiên xuyên qua đám người, dừng trên một đạo thân ảnh cô đơn...

Nhiều mây suy nghĩ một chút, Tiêu Mị vứt bỏ ý niệm trong đầu, hiện tại hai người đã không còn cùng một giai tầng, lấy biểu hiện của Tiêu Viêm mấy năm này, sau khi trưởng thành, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm nhân viên hạ tầng của gia tộc mà thôi, mà thiên phú vĩ đại như nàng, sẽ trở thành trọng điểm bồi dưỡng của gia tộc, có thể nói là tiền đồ không thể hạn lượng.

"Ai..." Khẽ thở dài một tiếng, trong đầu Tiêu Mị bỗng hiện ra hình ảnh một thiếu niên ý khí phong phát ba năm trước đây, bốn tuổi luyện khí, mười tuổi có chín đoạn đầu khí, mười một tuổi đột phá mười đoạn đầu khí, ngưng tụ thành công đầu khí toàn, trở thành đầu giả trẻ nhất trong vòng trăm năm của gia tộc!

Thiếu niên trước kia, bộ dáng tự tin lại thêm tiềm lực không thể hạn lượng, không biết đã làm bao cô gái động xuân tâm, đương nhiên trong đó cũng có cả Tiêu Mị.

Nhưng con đường của thiên tài, từ trước đến giờ luôn luôn trắc trở, ba năm trước, khi danh vọng của thiếu niên thiên tài đạt tới đỉnh cao nhất, cũng là lúc đột ngột phải thừa nhận đã kích tàn khóc nhất, không chỉ có vừa vất vả khổ tu ngưng tụ đầu khí toàn trong một đêm biến mất, mà đầu khí theo thời gian trôi qua lại càng trở nên càng ngày càng ít đi một cách quỷ dị.

Kết quả của đầu khí biến mất, đó chính là thực lực không ngừng giảm đi. Từ thiên tài, một đêm trở thành một thứ mà ngay cả người bình thường cũng không bằng, loại đã kích này, khiến thiếu niên từ đó thất hồn lạc phách, cái tên thiên tài, cũng dần dần bị khinh thường cùng châm chọc thay thế.

Trèo càng cao, ngã càng đau, lần ngã này có lẽ sẽ không còn cơ hội đứng dậy nữa.

"Người tiếp theo, Tiêu Huân Nhi!" Trong âm thanh huyền ảo của đám người, thanh âm của trắc nghiệm viên lại vang lên. Theo đó là một cái tên thanh nhã vang lên, đám người bỗng trở nên im lặng, ánh mắt đều dịch chuyển.

Tại nơi ánh mắt tụ hội, một thiếu nữ áo tím đang đậm nhả đứng đó, khuôn mặt non nớt bình tĩnh, không vì bị mọi người chú ý mà thay đổi chút nào.

Thiếu nữ khí chất lãnh đạm tựa như đoá sen mới nở, tuổi nhỏ đã có khí chất thoát tục, khó có thể tưởng tượng sau này lớn lên, thiếu nữ này sẽ khuynh quốc khuynh thành đến mức độ nào...

Từ y thiếu nữ này, nói về mỹ mạo cùng khí chất, so với Tiêu Mị trước đó lại càng hơn vài phần, khó trách mọi người đều có động tác như vậy.

Khẽ bước tới, thiếu nữ tên Tiêu Huân Nhi đi tới phía trước ma thạch bia, bàn tay nhỏ bé đưa lên, ồng tay áo theo đó mà chảy xuống, lộ ra da thịt trắng nõn nà, sau đó đặt nhẹ tay lên bia đá...

Sau một khoảng trầm tĩnh, trên thạch bia hiện lên ánh sáng chói mắt.

"Đấu khí: Chín đoạn! Cấp bậc: Cao cấp!"

Nhìn mấy chữ trên thạch bia, giữa sân trở nên tĩnh lặng.

"...Đã tới chín đoạn rồi, thật là khủng bố mà! Người đứng đầu trong giới trẻ của gia tộc, chỉ sợ không ai ngoài Huân Nhi tiểu thư a." Yên tĩnh qua đi, các thiếu niên xung quanh đều không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt tràn ngập kính sợ...

Đấu khí, con đường bắt buộc phải đi qua của mỗi đấu giả, sơ giai đấu khí chia từ một đến mười đoạn, đấu khí trong cơ thể đạt tới mười đoạn, là có thể ngưng tụ đấu khí toàn, trở thành một đấu giả được người khác tôn trọng.

Trong đám người, Tiêu Mị nhũm mày nhìn cô gái áo tím đứng trước bia đá, trên mặt hiện lên một tia ghen tị...

Nhìn tin tức trên thạch bia, khuôn mặt hồ hững của trung niên trắc nghiệm viên bên cạnh cũng lộ ra một tia mỉm cười hiềm hoi, đối với cô gái thoắt dưng âm thanh cung kính nói: "Huân Nhi tiểu thư, nửa năm sau, tiểu thư hẳn sẽ có thể ngưng tụ đấu khí toàn, nếu thành công, mười bốn tuổi trở thành một đấu giả chân chính, tiểu thư sẽ là người thứ hai của Tiêu gia trong trăm năm nay!"

Đúng vậy, người thứ hai, người thứ nhất đó chính là thiên tài đã mất đi ánh hào quang - Tiêu Viêm.

"Cám ơn." Thiếu nữ khẽ gật đầu, khuôn mặt bình thản không vì được hân kích lệ mà vui sướng, im lặng xoay người, dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người, chậm rãi đi đến cuối đám người, tới trước mặt thiếu niên đang suy sụp...

"Tiêu Viêm ca ca." Tại lúc đến bên cạnh thiếu niên, thiếu nữ dừng chân, đối với Tiêu Viêm cung kính cúi người, trên khuôn mặt xinh đẹp, tự nhiên lộ ra nụ cười thanh nhã khiến các cô gái chung quanh cũng phải trở nên ghen tị.

"Huynh bây giờ còn có tư cách để muội gọi như vậy sao?" Nhìn trước mặt đã trở thành khoa minh châu sáng nhất trong gia tộc kia, Tiêu Viêm chưa xót nói, sau khi bản thân hắn tự dốc lòng chính là một trong số cực ít những người vẫn bảo trì tôn kính đối với hắn.

"Tiêu Viêm ca ca, trước kia huynh đã từng nói với Huân Nhi, có thể buông, mới có thể cầm lấy, thu phóng tự nhiên mới là người tự tại!" Tiêu Huân Nhi mỉm cười ôn nhu nói, giọng nói non nớt, khiến người tâm đã chết cũng cảm thấy ấm lòng.

"Ha, ha, người tự tại sao? Huynh cũng chỉ biết nói mà thôi, muội xem bộ dáng hiện tại của huynh đi, giống một người tự tại sao? Hơn nữa... thế giới này, cơ bản cũng không phải là thế giới của huynh." Tiêu Viêm cười tự giễu nói.

Đối với sự suy sụp của Tiêu Viêm, Tiêu Huân Nhi khẽ cau mày, thật lòng nói: "Tiêu Viêm ca ca, tuy muội cũng không biết huynh vì sao lại bị như vậy, bất quá, Huân Nhi tin tưởng, huynh sẽ lại đứng dậy, lấy lại vinh quang và tôn nghiêm của huynh..." Kết thúc câu nói, khuôn mặt trắng nõn của thiếu nữ lần đầu tiên hiện lên nét ửng đỏ nhàn nhạt: "Tiêu viêm ca ca năm đó, thực ra rất hấp dẫn..."

"A a..." Đối với lời nói thẳng thắn của thiếu nữ, thiếu niên xấu hổ cười một tiếng, nhưng lại không nói gì, người không phong lưu phí hoài tuổi trẻ, nhưng hắn hiện tại thực sự đã không còn tư cách cùng tâm tình đó nữa.

"Huân Nhi tỷ nói không sai, muội cũng tin rồi có ngày huynh sẽ lấy lại hào quang thuộc về mình, thậm chí còn sáng hơn cả lúc trước, muội chắc chắn" Kết thúc câu nói này chỉ thấy phía sau Tiêu Viêm có một bóng hình hiện ra, đó là một tiểu nha đầu chừng mười tuổi vô cùng đáng yêu, tuy không có Huân Nhi khí chất bất phàm nhưng lại siêu đáng yêu và có vài phần hoạt bát.

"Liên Nhi, muội đến rồi!" Tiêu Viêm quay lại sau lưng cùng Huân Nhi sóng vai nói

"Ừm, muội cũng phải tham gia trắc nghiệm mà" Tiêu Liên như không có việc gì nói, cô có tâm trí là một người trưởng thành nên khi đối mặt với mọi vấn đề cô luôn giữ thái độ bình tĩnh, dường như không có việc gì to tát.

"Huynh đừng nghĩ ngợi nhiều, muội mơ hồ đoán được vấn đề của huynh rồi nhưng không chắc chắn, qua một thời gian nữa muội chắc chắn có thể giúp huynh khôi phục thực lực một cách nhanh chóng, huynh cứ yên tâm" Tiêu Liên có phần không chắc chắn nhưng vẫn kiên định nói.

"Thật không?" Tiêu Viêm hơi kích động nhưng rất nhanh bình tĩnh lại nói tiếp "Không dễ vậy đâu, ngay cả phụ thân mà còn...hoi..."

"Huynh không tin muội sao? Muội nói được thì sẽ làm được, nhất định" Tiêu Liên khẳng định nói

"Liên Nhi"

"Người tiếp theo, Tiêu Liên"

Khi âm thanh của trắc nghiệm vang lên thì Tiêu Liên từ từ tiến lên trắc nghiệm đài, đặt tay lên trắc nghiệm thạch.

"Là tứ tiểu thư đó, đáng yêu thật" nhiều tiếng cảm thán vang lên, Tiêu Mị cũng quay sang nhìn, trong đôi mắt cô hiện lên đồ kị tuy rất nhạt nhưng vẫn có thể thấy. Tuy hiện tại Tiêu Liên còn rất nhỏ, chỉ mới 11 tuổi, nhưng vài năm nữa cô chắc chắn sẽ không thua kém gì Huân Nhi, nét đáng yêu và dễ thương hiện giờ của cô đã tố cáo điều đó.

"Không biết kết quả sẽ như nào nhỉ, ta nghe nói tuy thiên phú của cô ấy trong gia tộc không được xếp vào thiên tài hạt giống như cũng không tồi, vẫn được các trưởng bối quan tâm" mọi người tò mò nghị luận.

"Theo ta nhớ thì năm ngoái khi kiểm tra thì thành tích của cô ấy cũng rất cao, là Năm đoạn mới mười tuổi mà có đầu lực năm đoạn, thiên phú này cũng rất cao đó, nhưng mới qua một năm, ta nghĩ chắc cô chưa đột phá đâu." nhiều người suy đoán nói.

"Đầu lực: Năm đoạn! Cấp bậc: Trung cấp"

"Thấy không, ta nói không hề sai" nhiều người làm ra vẻ hiển nhiên nói

Sau khi Trắc nghiệm xong, Tiêu Viêm xuống đài, chạy đến bên cạnh Huân Nhi và Tiêu Viêm, khoác tay hai người, làm ra bộ mặt tươi cười nói "muội đôi rồi, chúng ta đi ăn đi"

"Được" Tiêu Viêm và Huân Nhi đều gật đầu đồng ý, ba người chậm rãi đi ra khỏi quảng trường trước bao nhiêu ánh mắt ghen tị và những tiếng sói tru...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bí mật của Tiêu Viêm và Pháp Tắc chi lực

Trăng sáng vàng vạc, bầu trời đầy sao.

Trên đỉnh núi, Tiêu Viêm nằm trên mặt cỏ, trong miệng ngậm một nhánh cỏ xanh, khẽ nhắm nháp, tùy ý để tư vị chua ngọt tràn ngập trong miệng...

Gió lên bàn tay trắng nõn lên trước mặt, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở giữa các ngón tay, nhìn vầng trăng bạc trên bầu trời xa xăm.

"Ai..." Nhớ đến trắc nghiệm lúc buổi chiều, Tiêu Viêm thở dài một tiếng, miễn cưỡng co tay lại, hai tay đỡ lấy đầu, ánh mắt có chút hoảng hốt.

"Mười lăm năm rồi..." Âm thanh nhỏ bỗng nhiên không hề báo trước từ trong miệng thiếu niên xuất ra.

Trong lòng Tiêu Viêm, có một cái bí mật chỉ mình hắn biết: Hắn không phải người của thế giới này, hoặc có thể nói là, linh hồn của Tiêu Viêm không thuộc về thế giới này, hắn đến từ một nơi tên là địa cầu, tuy nhiên vì sao hắn lại đến được nơi này hắn cũng không thể giải thích được, sống qua một khoảng thời gian, hắn hiểu ra được: Hắn đã xuyên việt!

Nếu mà Tiêu Liên ở đây, biết được bí mật này của Tiêu Viêm thì không biết cô ấy sẽ cảm thấy thế nào nhỉ, chắc thét dài vì vui mừng a hoặc khóc ròng rồi kể lể với Tiêu Viêm a.

"Phi." Nhở ra cây cỏ trong miệng, Tiêu Viêm đột nhiên nhảy dựng lên, khuôn mặt dữ tợn, đối với bầu trời thất rít gào lên: "Ta dẹt com mịa mài, đem lão tử xuyên qua thời không sang đây làm một cái phế vật sao? Kháo!" (đề là "thảo" thì không có ý nghĩa gì trong câu này cả... vốn từ có hạn quá)

không biết bên tàu dùng cái chữ này với nghĩa là gì - đại khái là chửi hay thốt lên bất mãn í mà, "ta thảo" chắc cũng gần giống câu "ta ngất" ó "ta kháo" chứ ứng với nghĩa là cây cỏ thì... bó tay quá.)

Ở kiếp trước, Tiêu Viêm là một người cực kỳ bình phàm, tiền tài gái đẹp so với hắn căn bản là hai cái đường thẳng song song, vĩnh viễn không có điểm gặp nhau, nhưng sau khi đến đấu khí đại lục, Tiêu Viêm kinh hi phát hiện, nhờ có kinh nghiệm hai đời, linh hồn của hắn so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều!

Phải biết rằng, tại đấu khí đại lục, linh hồn là do trời sinh, có thể theo tuổi lớn lên mà mạnh hơn một chút, nhưng chưa có công pháp nào có thể đơn độc tu luyện linh hồn, cho dù là thiên giai công pháp cũng không thể! Đây là kiến thức cơ bản nhất tại đấu khí đại lục.

Linh hồn cường hóa, cũng tạo nên thiên phú tu luyện cho Tiêu Viêm, đồng thời cũng tạo nên danh tiếng thiên tài cho hắn

Khi một người bình thường biết mình có tiền vốn để trở thành tiêu điểm cho ánh mắt của vô số người, nếu không có đủ định lực, rất khó có thể giữ vững tâm tính của mình, rất hiển nhiên, kiếp trước Tiêu Viêm là một người bình thường, cũng không có định lực cao hơn người khác, cho nên lúc hắn bắt đầu tu luyện đấu khí, hắn lựa chọn làm thiên tài, tiêu điểm trước con mắt của mọi người mà không phải là phát triển trong an tĩnh.

Nếu không có việc gì ngoài ý muốn, Tiêu Viêm thực sự có thể đem hai chữ thiên tài càng lúc càng vang xa, đáng tiếc, tại năm hắn mười một tuổi, danh tiếng thiên tài đột nhiên bị biến cố cướp đoạt đi, mà thiên tài cũng trong một đêm trở thành phế vật cho mọi người chế nhạo!

Sau khi hét lên vài tiếng, cảm xúc của Tiêu Viêm chậm rãi bình ổn dần, khuôn mặt lại hồi phục bộ dáng yên lặng như ngày thường, mọi việc đã đến nước này, hắn có nổi giận thế nào đi nữa cũng không thể vặn hỏi đấu khí toàn mà trước đó hắn phải vất vả tu luyện.

Chưa xót lắc đầu, trong lòng Tiêu Viêm kì thật có một tia ủy khuất, cơ bản là hắn đối với thân thể của chính mình xảy ra chuyện gì cũng không hề biết, ngày thường kiểm tra cũng không phát hiện ra không đúng ở chỗ nào, linh hồn theo tuổi già tăng cũng càng ngày càng cường đại, hơn nữa tốc độ hấp thu đấu khí so với trạng thái đỉnh cao của vài năm trước còn mạnh mẽ hơn vài phần, những thứ đó này đều nói rõ lên rằng thiên phú của mình không hề suy giảm, nhưng đấu khí tiến vào cơ thể đều biến mất toàn bộ không chút ngoại lệ, tình hình quỷ dị khiến tinh thần Tiêu Viêm âm ảm bị thương...

Âm ảm thờ dài, Tiêu Viêm nâng tay lên, trên ngón tay có một chiếc nhẫn màu đen, chiếc nhẫn rất cổ xưa, không biết do tài liệu nào làm ra, bên trên còn có đường hoa văn mờ nhạt, đây là lễ vật duy nhất mà mẫu thân trước khi chết đưa cho hắn, bắt đầu từ lúc bốn tuổi đến nay, hắn đã đeo nó mười năm, di vật của mẫu thân làm Tiêu Viêm đối với nó có một phần quyến luyến, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve giới chỉ, Tiêu Viêm cười khổ nói: "Mấy năm nay, thật sự đã phụ lòng kỳ vọng của mẫu thân rồi..."

Thờ dài một tiếng, Tiêu Viêm bỗng nhiên quay đầu, đối với rừng cây đen nhánh âm ảm cười nói: "Phụ thân, ngài tới rồi à?"

Tuy đấu khí chỉ có tam đoạn, bất quá linh hồn cảm giác của Tiêu Viêm so sánh với một ngũ tinh đấu giả còn miễn tuệ hơn nhiều, ngay trong lúc nhắc đến mẫu thân, hắn đã phát hiện ra trong rừng cây có động tĩnh.

"Ha ha, Viêm nhi, muộn thế này rồi, tại sao còn ở trên này?" Trong rừng cây, sau một thoáng im lặng truyền ra tiếng cười quan tâm của nam tử.

Cành cây lay động một chút, một vị trung niên nam tử bước ra, khuôn mặt mang theo nụ cười, dừng ở chỗ đứa con của mình đang đứng dưới ánh trăng.

Trung niên nhân mặc một bộ y sam họa lệ màu xám, long hành hổ bộ rất có uy nghiêm, trên mặt một đôi lông mày thô dày lại tăng thêm vài phần hào khí, đó là Tiêu Gia đương nhiệm tộc trưởng đồng thời là phụ thân của Tiêu Viêm, ngũ tinh đại đấu sư Tiêu Chiến!

"Phụ thân, chẳng phải ngài cũng chưa nghỉ ngơi sao?" Nhìn trung niên nam tử, nụ cười trên mặt Tiêu Viêm càng đậm, tuy mình có trí nhớ kiếp trước, bất quá từ lúc hắn sinh ra đến nay, vị phụ thân trước mặt này đối với hắn cực kỳ sủng ái, sau khi hắn suy sụp càng không giảm mà tăng, như vậy cũng đủ làm cho Tiêu Viêm cam tâm gọi hắn một tiếng phụ thân rồi.

"Viêm nhi, còn nghĩ tới việc trách nhiệm buổi chiều sao?" Bước nhanh tiến lên, Tiêu Chiến cười nói.

"Ha ha, có gì để nghĩ đâu, tất cả đều trong dự kiến rồi mà". Thiếu niên lắc lắc đầu, nụ cười cũng có chút miễn cưỡng.

"Ai..." Nhìn khuôn mặt có chút non nớt của Tiêu Viêm, Tiêu Chiến hít một hơi, trầm mặc một lúc, bỗng nhiên nói: "Viêm nhi, năm nay ngươi mười lăm tuổi rồi đúng không?"

"Vâng, phụ thân"

"Qua một năm nữa, tựa hồ... phải tiến hành nghi thức trưởng thành rồi..." Tiêu Chiến cười khổ nói.

"Đúng vậy, phụ thân, còn có một năm nữa thôi!" Bàn tay có chút siết chặt, Tiêu Viêm bình tĩnh trả lời, nghi thức trưởng thành đại biểu cho cái gì hắn tự nhiên hiểu rõ, chỉ cần qua trưởng thành nghi thức, hắn không có tiềm lực tu luyện, tự nhiên sẽ bị hủy bỏ tư cách tiến vào Đấu Khí Các tiến hành tìm kiếm công pháp đấu khí, sau đó là bị phân đến các nơi có sản nghiệp của gia tộc, làm một số công việc bình thường, đây là tộc quy của gia tộc, cho dù phụ thân hắn cũng không thể thay đổi.

Mà, nếu trước hai mươi lăm tuổi vẫn chưa trở thành một đấu giả thì gia tộc cũng sẽ ghi nhận nữa!

"Thật xin lỗi con, Viêm nhi, nếu một năm sau đấu khí của con chưa đạt đến thất đoạn thì phụ thân cũng chỉ có thể nhìn đau đem con phân về trong sản nghiệp của gia tộc mà thôi, việc này cũng không phải một mình phụ thân có thể định đoạt, mấy cái lão gia hỏa kia mọi lúc đều chờ phụ thân mắc sai lầm ài..." Nhìn Tiêu Viêm bình tĩnh, Tiêu Chiến có chút hồ thẹn thờ dài.

"Phụ thân, con sẽ cố gắng, một năm sau con nhất định sẽ đạt tới thất đoạn đấu khí!" Tiêu Viêm mỉm cười an ủi.

"Một năm, tăng bốn đoạn sao? Ha ha, nếu là trước kia, có lẽ còn có thể, bất quá hiện tại... Không có một điểm cơ hội nữa rồi..." Tuy an ủi phụ thân như vậy, nhưng trong lòng Tiêu Viêm vẫn cười khổ tự giễu.

Cũng là phi thường hiểu rõ Tiêu Viêm, Tiêu Chiến cũng chỉ đành thờ dài một tiếng. Hắn biết một năm tăng bốn đoạn đấu khí có bao nhiêu khó khăn, vả nhẹ đầu hắn, bỗng nhiên cười nói: "Đã không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai gia tộc sẽ có khách quý tới, con cũng đừng để thất lễ."

"Khách quý? Ai ạ?" Tiêu Viêm tò mò hỏi.

"Ngày mai sẽ biết." Nháy nháy mắt với Tiêu Viêm, Tiêu Chiến cười to mà đi, chỉ lưu lại Tiêu Viêm với cảm giác bất đắc dĩ.

"Yên tâm đi phụ thân, con sẽ cố hết sức!" Vuốt ve chiếc nhẫn cổ xưa trên tay, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên lẩm bẫm nói.

Trong lúc Tiêu Viêm ngẩng đầu đó, chiếc nhẫn màu đen cổ xưa trên tay bỗng nhiên hiện lên một tia ánh sáng cực kỳ yếu ớt quý dị, ánh sáng chỉ chớp lên trong nháy mắt, không có bất cứ ai phát hiện ra...

Trong lúc Tiêu Viêm và Tiêu Chiến nói chuyện thì trong một gian phòng nhỏ có một luồng ánh sáng nhỏ lóe lên rồi nhanh chóng biến mất. Căn phòng này là của Tiêu Liên, căn phòng của cô không có gì đặc biệt, nó vô cùng bình thường.

Theo thường lệ thì bây giờ Tiêu Liên đang ở trong phòng tu luyện buổi tối trước khi ngủ nhưng kỳ lạ là hiện tại bên trong phòng không có ai cả. Lúc này Tiêu Liên lại xuất hiện ở một nơi chẳng liên quan gì đến Tiêu gia cả, thậm chí cả Đấu Khí Đại Lục cũng chẳng có chút dính liếu nào. Cô ấy lại cùng chiếc nhẫn thần bí tiến vào không gian kỳ lạ ban sáng.

"Tiểu Hắc, bây giờ chúng ta đi đâu?" Tiêu Liên có chút nóng lòng nói.

"Ta đưa ngươi đến Liên Trì" Tiểu Hắc không hề quan tâm đến cách mà Tiêu Liên gọi nó, đối với nó đó cũng chỉ là một cách gọi, có cũng được, không có cũng chẳng sao.

"Ngươi có thích cái tên ta đặt cho ngươi không?" Tiêu Liên tỏ ra ngây thơ hỏi, cô gọi nó Tiểu Hắc vì nó là một chiếc nhẫn màu đen, đen từ đầu đến chân.

"Tâm thường" nó thờ ơ trả lời

Trong lúc nói chuyện, họ đã đi đến một cái hồ lớn, đường kính chừng 50 trượng, bên trong hồ có 14 đóa sen với màu sắc khác nhau.

"Chúng là gì vậy?" một câu hỏi ngây ngô nhưng trực tiếp vào vấn đề vang lên.

"Chúng là Pháp Tắc Chi Liên, mỗi đóa liên hoa đại biểu cho một loại Pháp Tắc khác nhau" Tiểu hắc nghiêm túc nói.

"Pháp Tắc là gì???" lại một câu hỏi đúng trọng tâm lại vang lên.

"Hỏi rất hay, Pháp Tắc thật chất là Quy Tắc của một giới, mỗi thế giới thông thường đều có những quy tắc không giống nhau, cấp bậc khác nhau, mức độ mạnh yếu cũng khác nhau" nó dừng một chút chờ cho cô tiêu thu chút ít rồi mới nói tiếp "Trong hồ này có 14 đóa sen, đại diện cho 14 loại quy tắc khác nhau, chúng lần lượt là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Độc Tổ, Hắc ám, Quang Minh, Hỗn Độn, Âm Thanh, Tử vong và Thời Không, mỗi loại pháp tắc khác nhau thì có năng lực đặc biệt khác nhau, ví dụ như ngươi lĩnh ngộ Hỏa Chi Pháp tắc thì ngươi có thể tùy ý điều khiển hỏa diễm trong phạm vi lĩnh ngộ của ngươi về loại pháp tắc này, đạt đến một trình độ nhất định thậm chí ngươi có thể triệu hồi tất cả các ngọn lửa do thiên địa dưỡng dục sinh ra, nhưng chỉ giới hạn ở một giới mà ngươi lĩnh ngộ được loại pháp tắc đó."

"Trong 16 loại pháp tắc này, có một loại pháp tắc đã được định sẵn sẽ bị chủ nhân đòi tiếp theo của ta thôn phệ, bất hạnh thay chủ nhân đòi tiếp theo của ta lại là cô" nó thả một quả bom nặng ký vào mặt hồ yên tĩnh làm cho Tiêu Liên như ngây dại.

Nhưng khi định thần lại thì cô lập tức nổi giận "ý của ngươi là sao hả? chẳng lẽ ta làm chủ nhân của ngươi là sỉ nhục ngươi sao???" Tiểu Hắc không chịu thua, nó phản kháng nói "Chứ còn gì nữa". Nhưng lúc này nó chỉ gặp Tiêu Liên với một nụ cười nhân nhật đầy ý mỉa mai nói "Phải rồi, ta không đáng làm chủ nhân của ngươi, chính vì thế, xin tiểu Hắc đại nhân tôn kính, lập tức, nộp số đấu khí mà ngươi đã ngốn của ta trong suốt tám năm ra đây"

Từ giọng điệu mỉa mai chuyển sang tức giận, Tiêu Liên mắng tiếp "Ngươi là một kẻ vong ơn phụ nghĩa, ăn cháo đá bát, qua cầu rút ván, đồ bì ỏi, tám năm trời, tám năm ròng rã ta vỗ béo ngươi, giúp ngươi khôi phục, lại một lần nữa có thể nói chuyện, vậy mà giờ đây ngươi lại nói ta không xứng làm chủ nhân ngươi, ha...ha..." nói đến những chữ cuối cùng tiêu Liên như nghẹn ngào, muốn khóc như không khóc được, nên chỉ có thể cười nhưng giọng cười ấy nghe rõ sự bi thương. Tiểu Hắc lúc này có chút tức giận, nó khi nào bị người ta mắng nhiều như vậy chứ, nhưng nó cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nghẹn lời, yên lặng.

Ở kiếp trước cô thường mơ mình là một diễn viên nhưng chưa bao giờ được tham gia đóng phim, vì không có cơ hội và cũng không có thời gian, nhưng trong lúc này cô đã cho thấy mình có khiếu trở thành một diễn viên chuyên nghiệp, diễn quá đạt.

"Ta... ta chỉ đùa thôi" Tiểu Hắc có chút ấp úng và hơi sợ trả lời, nó cũng bị diễn xuất xuất sắc của Liên Nhi dọa sợ rồi, nó quyết định từ nay về sau nó sẽ không đùa kiểu này nữa, nó thầm nghĩ "thật đáng sợ".

"Đùa, ha... ha... chẳng mắc cười chỗ nào cả, ngươi có biết khi ngươi nói ta không đủ tư cách, tìm ta đau thế nào không hả, ta có cảm giác như ta vừa bị đâm một nhát từ sau lưng, bị đâm bởi một người mà ta tin tưởng" Tiêu Liên ủy khuất nói. Ta mới là người ủy khuất có được không hả, rõ ràng ta là người bị chửi nhiều nhất mà giờ đây người đáng thương nhất là sao hả? Tiểu hắc thầm nghĩ.

"Thôi được rồi, như ta nói, ngươi có thể thôn phệ một loại Pháp Tắc mà không bị phản phệ, đó là Hỏa Chi pháp tắc, loại pháp tắc này vô cùng thực dụng, ngươi có thể dùng nó phối hợp chiến đấu, luyện đan, luyện khí. Tuy là tu luyện Pháp Tắc chỉ lực có nhiều chỗ tốt nhưng song song đó cũng có

điểm hại, vì tu luyện Pháp Tắc bản chất là mượn dùng thiên địa lực lượng nên mỗi khi ngươi đột phá một đại cảnh giới sẽ phải chịu thiên địa lôi kiếp, xem như là trừng phạt" Tiểu Hắc giải thích nói.

Nó dừng một chút chừa thời gian cho Tiêu Liên Kinh sợ rồi mới nói tiếp "nhưng ngươi yên tâm, muốn đoán lời kiếp đối với ngươi cũng không khó, vì ngươi có Huyết Trì, Huyết Trì có thể giúp ngươi nâng cao tố chất cơ thể, tăng khả năng đoán nhận lời kiếp. Mà ngươi nếu như có thể lĩnh ngộ Lôi Chi Pháp tắc thì mọi chuyện còn dễ dàng hơn nhiều vì vốn dĩ chúng là đồng nguyên"

Tiêu Liên có chút gì đó gọi là hiểu ra nhẹ gật đầu, bây giờ cô đã thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Ngươi còn nhớ mảnh dược viên kia không, bên trong dược viên cũng được dung nhập vào Pháp Tắc chi lực nên nó hơi đặc biệt một chút" nó đọi một lát, khi thấy sự tò mò trên mặt củ cô thì nó lại nói tiếp "Cứ mỗi một năm ở ngoại giới thì thảo dược trong dược viên lại trải qua nghìn năm sinh trưởng, và dược lực thì tốt hơn gấp nhiều lần so với ngoại giới" Khi nghe xong công dụng này thì Tiêu Liên có chút kinh ngạc nhưng cô định thần lại rất nhanh, trải qua nhiều chuyện bất ngờ như vậy, giờ đây định lực cô vô cùng tốt. Cô có chút cảm thán, thì ra bất ngờ cũng có thể gia tăng định lực a.

Khi tham quan gần như hết không gian này thì Tiểu Hắc mới đưa cô trở lại ngoại giới vì hiện tại căn bản không còn gì để tham quan nữa. Khi trở lại phòng, Tiểu Hắc mới nhắc nhở cô hai điều, thứ nhất, bên trong không gian lúc này cũng có yêu thú nên sau này khi vào trong tu luyện, cô có thể dùng chúng để bồi luyện khi nhàm chán hoặc muốn đánh bóng cảnh giới, thứ hai là từ nay về sau cô không cần cung cấp đấu khí cho nó nữa, từ khi thức tỉnh lại nó đã có thể tự mình hấp thu năng lượng thiên địa.

Hai tin tức này đều là tin tức tốt nên cô có chút thoải mái hơn, cô leo lên giường và bắt đầu ngủ, cô muốn ngày mai có một tinh thần tốt, vì cô có linh cảm rằng ngày mai sẽ có một chuyện đại sự diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Khách Nhân

Trên giường, thiếu niên nhắm mắt ngồi xếp bằng, hai tay trước người làm một cái kỳ dị thủ ấn, ngực nhẹ phập phồng, mỗi một lần hô hấp đều hình thành hoàn mỹ tuần hoàn, lúc hơi thở tuần hoàn có nhàn nhạt bạch sắc khí lưu theo miệng, mũi đi vào cơ thể ôn dưỡng cốt cách cùng thân thể

Lúc thiếu niên nhắm mắt tu luyện, trên ngón tay hắc sắc cổ xưa giới chỉ lại quý dị sáng lên sau đó lập tức biến mất...

"Hô..." chậm rãi thở một hơi, thiếu niên hai mắt đột nhiên mở, một đôi nhàn nhạt bạch mang tại đêm tối hiện lên. Đó là vừa bị hấp thu mà chưa hoàn toàn luyện hóa đấu khí.

"Đấu khí vất vả tu luyện được, lại biết mất... Ta, ta thảo!" Cảm ứng đấu khí trong cơ thể, thiếu niên khuôn mặt đột nhiên phẫn nộ, thanh âm có chút bén nhọn mắng.

Nắm tay gắt gao niết vào nhau, một lúc sau, thiếu niên cười khổ lắc đầu, mệt mỏi nằm xuống giường, giẫm chân cùng đùi đang có chút run rẩy ra, chỉ có ba đoạn đấu khí, hẳn không có khả năng vô thị các loại mệt nhọc.

Tại trong phòng hoạt động thân thể đơn giản một chút, ngoài phòng truyền đến già nua thanh âm "Tam thiếu gia, tộc trưởng gọi ngươi đến đại sảnh!"

Tam thiếu gia, Tiêu Viêm đứng thứ ba trong nhà, trước hắn còn có hai người ca ca, bất quá bọn họ đã sớm ra ngoài lịch lãm, thỉnh thoảng mới về nhà. Hai vị ca ca này đối với vị thân đệ đệ Tiêu Viêm cũng rất không sai

"Nga." Thuận miệng đáp, Tiêu Viêm đi ra khỏi phòng, đối với ngoài phòng một cái thanh sam lão giả mỉm cười nói: "Đi thôi, Mặc quân gia."

Nhìn thiếu niên non nớt khuôn mặt, thanh sam lão giả thiện ý gật gật đầu, lúc xoay người trong mắt xẹt qua một mặt không ai phát hiện tiếc hận, ai, lấy thiên phú của Tam thiếu gia trước kia chỉ sợ sớm đã trở thành một xuất sắc đấu giả, đáng tiếc...

Theo lão quân gia ra khỏi hậu viện, tại nghênh khách đại sảnh ngừng lại, cung kính gõ cửa sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào

Đại sảnh rất lớn, người ngồi bên trong cũng không ít, vài người ngồi cao nhất là Tiêu Chiến và ba vị sắc mặt đạm mạc lão giả, bọn họ là trưởng lão trong tộc, quyền lợi không bé hơn tộc trưởng

Tại bốn người bên trái, ngồi một số trưởng bối có thực lực không kém trong gia tộc, ở bên cạnh họ cũng có một số biểu hiện kiệt xuất trong gia tộc tuổi trẻ một đời

Một bên khác, ngồi ba người lạ lẫm, nói như vậy bọn họ là khách quý mà Tiêu Chiến nói đêm qua.

Có chút nghi hoặc ánh mắt đảo qua tại ba người xa lạ, bên trong ba người, có một vị mặc nguyệt bạch y bào lão giả. Lão giả tươi cười đầy mặt, thần thái sáng láng, một đôi nho nhỏ song nhãn quang mang ngẫu nhiên, tầm mắt của Tiêu Viêm khẽ hạ xuống, dừng ở lão giả trên ngực, đột nhiên rung mình, tại lão giả trên ngực y bào rõ ràng có một cái ngân sắc thiên nguyệt, tại thiên nguyệt xung quanh có bảy khóa kim quang lờ lờ tinh thần

"Thất tinh đại đấu sư! Lão nhân này lại là một vị thất tinh đại đấu sư? Thật là người không thể nhìn tướng!" Tiêu Viêm trong lòng kinh dị, thực lực của lão giả này so với phụ thân mình còn mạnh hơn hai tinh.

Người có thể trở thành đại đấu sư, ít nhất cũng là danh chấn một phương cường giả, thực lực như vậy sẽ được tất cả các thế lực xu chi nhượng vụ(?), vậy mà bỗng nhiên lại gặp một vị cường giả có cấp bậc như vậy, cũng khó trách Tiêu Viêm sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Bên cạnh lão giả, ngồi một đôi tuổi trẻ nam nữ, bọn họ đều mặc giống nhau nguyệt bạch bào trang phục, nam tử tuổi khoảng hai mươi, tướng mạo anh tuấn, phối hợp vóc người cao lớn, rất có khí lực, trọng yếu nhất là năm khóa kim tinh trên ngực, đại biểu thanh niên này thực lực: Ngũ tinh đấu giả!

Có thể hai mươi tuổi trở thành một ngũ tinh đấu giả, nói lên thanh niên thiên phú tu luyện cũng rất cao

Anh tuấn tướng mạo, hơn nữa bất tục thực lực, vị thanh niên này không chỉ đem bao nhiêu thiếu nữ trong gia tộc mê đến thần hồn điên đảo, ngay cả Tiêu Mị ngồi một bên, mĩ mầu nhìn về phía bên này, cũng phát ra dị thái

Thiếu nữ thâm đưa mắt, bất quá với thanh niên này không có chút hấp dẫn lực. Lúc này, vị thanh niên kia đang đem chú ý lực tập trung tại xinh đẹp thiếu nữ ngồi bên cạnh...

Thiếu nữ này tuổi cùng Tiêu Viêm tương đương, làm Tiêu Viêm ngoài ý muốn chính là nàng dung mạo, so với Tiêu Mị còn đẹp hơn vài phần, tại bên trong gia tộc, cũng chỉ có giống như hoa sen Tiêu Huân Nhi có thể so sánh, khó trách nam tử này đối với trong tộc mấy cái yên chí tục phần khinh thường một cổ

Thiếu nữ mềm mại vành tai có một cái lục sắc ngọc trụ, khẽ động một chút, phát ra thanh thúy ngọc hưởng, đột ngột hiện ra một mặt kiều quý...

Ngoài ra, tại thiếu nữ bắt đầu phát dục trên ngực, có ba khóa kim tinh

"Tam tinh đấu giả, cô gái này... Nếu không có nhờ ngoại vật kích phát thì chính là một cái tuyệt đỉnh thiên tài!" Trong lòng nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh, ánh mắt Tiêu Viêm tại trên mặt cô gái dừng lại một chút rồi rời đi, nói thế nào đi nữa dưới ngậy thơ ngoại mạo của hán chính là một cái thành thực linh hồn, tuy thiếu nữ rất đẹp, bất quá hán cũng không nhân tâm lộ ra chảy nước miếng trừ ca bộ dáng

Hành động của Tiêu Viêm khiến thiếu nữ cảm thấy kinh ngạc, tuy nhiên nàng cũng không phải loại người nghĩ thế giới đều vây quanh mình nữ hài, bất quá khí chất và mỹ mạo của mình, nàng rất hiểu rõ, Tiêu Viêm tùy ý động tác thực sự làm nàng có chút ngoài ý muốn, đương nhiên, cũng chỉ như vậy mà thôi!

"Phụ thân, ba vị trưởng lão!" Bước nhanh về phía trước, đối với bốn người Tiêu Chiến cung kính hành lễ

"A a, Viêm nhi, đến rồi a, mau ngồi xuống đi." Thấy Tiêu Viêm đã đến, Tiêu Chiến dừng lại cùng khách nhân đàm tiếu, hướng về phía hán gật gật đầu, phát tay nói.

Mỉm cười gật đầu, Tiêu Viêm làm như không thấy ba vị trưởng lão phóng đến không kiên nhẫn và khinh thường, quay đầu lại nhìn, ngạc nhiên phát hiện, không có vị trí của mình...

"Ai, địa vị của mình trong gia tộc, xem ra càng ngày càng thấp a, ngày xưa còn tốt, nhưng hiện tại lại làm ta trước mặt khách nhân khó xử, ba cái lão bất tử này..." Trong lòng tự giễu cười, Tiêu Viêm thâm nhủ lắc đầu.

Nhìn Tiêu Viêm đứng tại chỗ, người tuổi trẻ trong gia tộc đều nhìn không được cười châm chọc, hiển nhiên đều rất thích xem hán mất mặt bộ dáng.

Lúc này, Tiêu Chiến phía trên cũng phát hiện Tiêu Viêm xấu hổ, khuôn mặt hiện lên tức giận, đối với bên cạnh lão giả nhíu mày nói: "Nhị trưởng lão, người..."

"Khái, thật xin lỗi, thế nhưng đem Tam thiếu gia quên mất, a a, ta lập tức gọi người chuẩn bị!" Hoàng bào lão giả bị Tiêu Chiến trừng mắt chỉ nhàn nhạt cười, "Tự trách" vỗ vỗ trán, nhưng trong mắt châm chọc không có che giấu bao nhiêu

"Tiêu Viêm ca ca, ngồi ở đây đi!" Thiếu nữ nhàn nhạt tiếng cười, bỗng nhiên tại đại sảnh vang lên.

Ba vị trưởng lão ngẩn người, ánh mắt nhìn về phía trong góc im lặng Tiêu Huân Nhi, miệng nhuyền nhuyền, thế nhưng đều không dám nói nữa...

Tại trong góc đại sảnh, Tiêu Huân Nhi mỉm cười khép lại bộ sách rất dày, khí chất đậm nhã thông dong, đối với Tiêu Viêm đáng yêu chớp chớp mắt.

Nhìn Tiêu Huân Nhi mỉm cười khuôn mặt, Tiêu Viêm chân chừ một chút, vuốt mũi gật gật đầu, sau đó tại đông đảo thiếu niên ghen tỵ ánh mắt, đi đến bên cạnh ngồi xuống

"Người lại giúp ta giải vây." Ngồi bên cạnh thiếu nữ nhàn nhạt mùi thơm, Tiêu Viêm cười nhẹ nói.

Tiêu Huân Nhi nhợt nhạt cười, khuôn mặt lộ ra đáng yêu má lúm đồng tiền, mảnh khảnh ngón tay lại mở ra cổ xưa bộ sách, tuổi nhỏ đã có một loại tri tính mỉa cảm, lòng mi chớp động, bỗng nhiên có chút buồn bã nói: "Tiêu Viêm ca ca đã có ba năm không một mình ngồi cạnh Huân Nhi?"

"Ách... Huân Nhi hiện tại là thiên tài trong gia tộc, muốn có bằng hữu còn không đơn giản sao?" Nhìn thiếu nữ có chút u oán khuôn mặt, Tiêu Viêm kiên tiếu nói.

"Lúc Huân Nhi bốn tuổi đến sáu tuổi, mỗi ngày buổi tối đều có một người vào phòng ta, sau đó dùng một loại rất ngốc nghếch thủ pháp cùng với không hùng hậu đấu khí, ôn dưỡng ta kinh mạch cùng cốt cách, mỗi lần đều tự mình đổi mồ hôi đầm đìa mới mỗi một ròi đi, Tiêu Viêm ca ca, người nói hần là ai?" Huân Nhi trầm mặc một lúc bỗng quay đầu, đối với Tiêu Viêm thân nhiên cười, thiếu nữ phong tình làm chung quanh thiếu niên ánh mắt tỏa sáng.

"Khái... Ta, ta làm sao biết được?" Trong lòng lại nhảy dựng lên, Tiêu Viêm xấu hổ cười hai tiếng, lập tức có chút tâm hư đem ánh mắt chuyển đến trong đại sảnh.

"Hi hi..." Nhìn phản ánh của Tiêu Viêm, Tiêu Huân nhi hòa nhã cười, ánh mắt chuyển đến trên bộ sách, thân nhiên tự nói: "Tuy biết là hần có ý tốt, nhưng Huân Nhi mặc kệ, dù gì đi nữa người ta cũng là nữ hài tử. Làm gì có đạo lý trộm động chạm đến nữ hài tử thân thể, nếu Huân Nhi tìm thấy người đó, hừ..."

Khỏe miệng giật giật, Tiêu Viêm trong lòng có chút tâm hư, không nói một lời

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Vân Lam Tông

Trong đại sảnh, Tiêu Chiến và ba vị trưởng lão đang cùng vị lão giả kia nói chuyện với nhau, bất quá vị lão giả này tựa như có việc gì đó khó nói, lời nói mỗi khi đến miệng lại bất đắc dĩ nổi lại, mà mỗi lần như vậy, kiều quý thiếu nữ ngồi bên cạnh lại nhin không được liếc mắt nhìn lão giả.

Về tai lắng nghe một hồi, Tiêu Viêm có chút nhàm chán lắc đầu

"Tiêu Viêm ca ca, người biết thân phận bọn họ không?" Đang lúc Tiêu Viêm nhàm chán muốn ngủ gật, Tiêu Huân Nhi mãnh mãnh ngón tay lại mở ra cở xưa bộ sách, mỉm cười nói.

"Người biết?" Tò mò quay đầu lại, Tiêu Viêm kinh ngạc hỏi.

"Nhìn thấy trên bào phục của họ có vân thái ngân kiếm không?" Mỉm cười một cái, Huân Nhi nói

"Ngà?" Trong lòng chấn động, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển hướng đến ba người, quả nhiên phát hiện một đám mây có hình ngân kiếm.

"Bọn họ là người của Vân Lam tông?" Tiêu Viêm kinh ngạc thấp giọng nói.

Tuy không ra ngoài lịch lãm, bất quá Tiêu Viêm đọc trong một số bộ sách có Vân Lam tông đại khái giới thiệu, Tiêu gia ở tại một thành thị tên là Ô Thần thành, Ô Thần thành thuộc về Gia Mã đế quốc, tuy nhiên tòa thành này nhờ có ma thú sơn mạch địa lợi mà được nằm trong nhóm các đại thành thị, bất quá cũng xếp ở gần cuối.

Gia tộc của Tiêu Viêm, tại Ô Thần thành rất có phân lượng, nhưng cũng không phải là duy nhất, trong thành còn có hai đại gia tộc khác, thực lực không kém Tiêu gia bao nhiêu, tam phương không ngừng mình tranh ám đấu mấy chục năm, cũng bất phân thắng bại...

Nếu nói Tiêu gia ở Ô Thần thành độc bá, thì Vân Lam tông có lẽ phải nói là độc bá cả Gia Mã đế quốc! Chênh lệch của hai bên giống như hồng cầu, khó trách ngay cả phụ thân ngày thường nghiêm túc, trong lời nói cũng rất kính sợ.

"Bọn họ đến gia tộc ra làm gì?" Tiêu viêm có chút nghi hoặc thấp giọng hỏi.

Di động mãnh mãnh đầu ngón tay một chút, Huân Nhi trầm mặc một lúc mới nói: "Có lẽ cùng Tiêu Viêm ca ca có quan hệ..."

"Ta? Ta cũng không quen biết bọn họ a?" Nghe vậy, Tiêu Viêm rung mình, lắc đầu phủ nhận.

"Biết tên của thiếu nữ kia không?" Huân Nhi nhàn nhạt liếc mắt nhìn đối diện kiều quý cô gái.

"Là gì?" Nhưống mảy, Tiêu Viêm truy vấn.

"Nạp Lan Yên Nhiên!" Huân Nhi khuôn mặt có chút cổ quái, liếc mắt nhìn thân hình có chút cứng ngắc Tiêu Viêm

"Nạp Lan Yên Nhiên? Gia Mã đế quốc Sur tâm nguyên soái Nạp Lan Kiệt cháu gái Nạp Lan Yên Nhiên? Người đó... Người đó là hôn thê của ta?" Tiêu Viêm sắc mặt cứng ngắc nói.

"Hi hi, Gia gia năm đó cùng Nạp Lan Kiệt là hảo hữu, mà vừa đúng lúc ấy người cùng Nạp Lan Yên Nhiên đồng thời xuất sinh cho nên hai vị lão gia tử quyết định hôn sự này. Bất quá, sau khi người xuất sinh ba năm, Gia gia cùng kẻ thù giao chiến trọng thương mà chết, theo thời gian trôi qua, Tiêu gia cùng Nạp Lan gia quan hệ cũng càng ngày càng ít..." Huân Nhi khẽ dừng lại nhìn Tiêu Viêm hai mắt mở lớn, không khỏi đắc ý cười khẽ một tiếng, nói tiếp: "Nạp Lan Kiệt lão đầu này vô cùng kiệt ngạo, hơn nữa cực kỳ để ý mặt mũi, hôn sự năm đó hần đã đáp ứng cho nên Tiêu Viêm ca ca mấy năm nay

thanh danh cực kém hẳn cũng chưa từng phải người đến hỏi hôn..."

"Lão đầu này đích xác kiệt đến đáng yêu..." Nghe đến đây, Tiêu Viêm cũng nhịn không được cười lắc đầu.

"Nạp Lan Kiệt trong gia tộc có tuyệt đối quyền lực, lời hắn nói ra, không một ai dám phản đối, tuy nhiên hắn cũng rất yêu thương cháu gái Nạp Lan Yên Nhiên, bất quá muốn hắn mở miệng giải trừ hôn ước cũng có chút khó khăn..." Huân Nhi xinh đẹp ánh mắt híp lại, hài hước nói: "Nhưng năm năm trước, Nạp Lan Yên Nhiên bị Vân Lam Tông tông chủ Vân Vận thu làm đệ tử, năm năm thời gian, Nạp Lan Yên Nhiên biểu hiện ra tuyệt giải tu luyện thiên phú, làm Vân Vận cực kỳ sùng ái... Khi một người có đủ thực lực thay đổi vận mệnh của mình, thì hắn sẽ nghĩ mọi biện pháp đem những chuyện mình không thích giải quyết đi... Rất bất hạnh, hôn sự của Tiêu Viêm ca ca và nàng là thứ nàng không hài lòng nhất!"

"Người muốn nói, nàng lần này đến đây để giải trừ hôn ước?" Sắc mặt biến đổi, Tiêu Viêm trong lòng mạnh mẽ dâng lên một trận tức giận, tức giận này không phải vì Nạp Lan Yên Nhiên kỳ thị hắn. nói thật, thiếu nữ đối diện tuy rất xinh đẹp, nhưng Tiêu Viêm cũng không phải một cái sắc lang, nếu không thể kết duyên, Tiêu Viêm cũng chỉ có chút tiếc nuối mà thôi. Nhưng nếu nàng thật sự tại trước mặt mọi người đối với phụ thân của mình đề ra thỉnh cầu giải trừ hôn ước, như vậy thân là tộc trưởng phụ thân, mặt mũi sẽ mất hết

Nạp Lan Yên Nhiên không chỉ có xinh đẹp, địa vị hiển hách, thêm vào thiên phú tuyệt hảo. Bất cứ ai khi nói đến việc này thì đều cho rằng hắn là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga, lại bị thiên nga dẫm nát dưới chân...

Lời nói như vậy, sau này không chỉ có Tiêu Viêm, cho dù là phụ thân hắn cũng sẽ trở thành trò cười của người khác, mất hết uy nghiêm

Nhẹ nhàng hấp một hơi khí lạnh, bàn tay giấu trong tay áo cũng gắt gao nắm chặt lại: "Nếu mình bây giờ là một đấu sư, ai còn dám chà đạp lên ta như vậy?"

Đích xác, nếu Tiêu Viêm lúc này có đấu sư thực lực, cho dù là Nạp Lan Yên Nhiên có chỗ dựa là Vân Lam tông cũng không dám làm như vậy. Mười tám tuổi đấu sư, tại đấu khí đại lục nhiều năm lịch sử cũng chỉ có vài người, mà mấy người này đều trở thành đấu khí tu luyện giới thái sơn bắc đầu!

Một bàn tay mềm mại lặng lẽ xuyên qua ống tay áo, nắm chặt tay Tiêu Viêm, Huân Nhi ôn nhu nói: "Tiêu Viêm ca ca, nàng làm như vậy chính là tổn thất của nàng mà thôi, Huân Nhi tin tưởng, sau này nàng sẽ vì ánh mắt nông cạn của mình mà hối hận!"

"Hối hận?" Xuy tiểu một tiếng, khuôn mặt Tiêu Viêm tràn đầy tự giễu: "ta bây giờ, có tư cách đó?"

"Huân Nhi, người đối với bọn họ hình như rất rõ ràng? Người trước kia theo ta nói một số việc có lẽ ngay cả phụ thân ta cũng không biết. Người vì sao lại biết được?" Vô nhẹ tay áo, ngữ khí của Tiêu Viêm bỗng nhiên chuyển đổi, hỏi.

Huân Nhi chân động, cũng chỉ mỉm cười không nói.

Nhìn Huân Nhi tránh né tư thế, Tiêu Viêm chỉ có thể bất đắc dĩ liếm liếm môi. Huân Nhi tuy cùng họ Tiêu, bất quá cùng hắn không có chút huyết thống quan hệ nào, hơn nữa Tiêu Viêm cũng chưa bao giờ gặp qua cha mẹ của Huân Nhi. Mỗi khi hắn hỏi phụ thân, phụ thân hắn cũng ngậm miệng không nói, hiển nhiên hắn đối với cha mẹ của Huân Nhi rất kiêng kỵ, thậm chí là... Sợ hãi!

Tại trong lòng Tiêu Viêm, thân phận của Huân Nhi cực kỳ thần bí, nhưng mặc kệ hắn hỏi thế nào, tiểu ny tử này sẽ thông minh lấy trầm mặc ứng đối làm Tiêu Viêm có kế hoạch cũng không chỗ thì triển

"Ai, coi như thua người, không nói thì không nói vậy..." Lắc lắc đầu, Tiêu Viêm sắc mặt bỗng nhiên âm trầm lại, bởi vì lão giả tại Nạp Lan Yên Nhiên không ngừng thúc dục ánh mắt, vị lão giả kia rốt cục cũng đứng lên...

"A a, Nhờ Vân Lam tông hướng phụ thân thị uy sao? Nạp Lan Yên Nhiên này thật sự là rất có thủ đoạn..." Trong lòng Tiêu Viêm vang lên phần nộ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tự Khí Tán

"Khái." Nguyệt bào lão giả ho nhẹ một tiếng, đứng dậy, đối với Tiêu Chiến chấp tay mỉm cười nói: "Tiêu tộc trưởng, lần này đến quý gia tộc, chủ yếu là có việc muốn cầu!"

"A a, Cát Diệp tiên sinh, có việc gì cứ nói là được, nếu có khả năng làm, Tiêu gia sẽ không chối từ." Đối với vị lão giả này, Tiêu Chiến cũng không dám chậm trễ, vội vàng đứng lên khách khí nói. Bất quá cũng không biết đối phương muốn cầu việc gì, nên cũng không dám chắc chắn

"A a, Tiêu tộc trưởng, người biết nàng không?" Cát Diệp mỉm cười, chỉ vào thiếu nữ bên cạnh mỉm cười hỏi.

"Ách... Thứ cho Tiêu Chiến vụng về, vị tiểu thư này là..." Nghe vậy, Tiêu Chiến ngẩn người, dò xét thiếu nữ một chút, có chút xấu hổ lắc lắc đầu.

Năm đó Nạp Lan Yên Nhiên được Vân Vận thu làm đệ tử lúc mười tuổi, tại Vân Lam tông tu luyện năm năm thời gian, cái này gọi là nữ đại thập bát biến, nhiều năm không gặp, Tiêu Chiến tự nhiên không nhận ra thiếu nữ này là con dâu trên danh nghĩa của mình

"Khái... nàng tên là Nạp Lan Yên Nhiên."

"Nạp Lan Yên Nhiên? Cháu gái của Nạp Lan lão gia tử Nạp Lan Yên Nhiên?" Tiêu chiến đầu tiên là giật mình, ngay sau đó là thần tình vui mừng, có lẽ là nhớ lại việc năm đó, lập tức đối với thiếu nữ lộ ra ôn hòa nụ cười:

"Thì ra là Nạp Lan chất nữ, Tiêu thúc thúc đã nhiều năm chưa gặp lại ngươi, đừng trách thúc thúc mắt mờ." Bỗng nhiên xuất hiện một màn, làm mọi người thoáng ngẩn ra, ba vị trưởng lão nhìn nhau, lông mày không khỏi cau lại...

"Tiêu thúc thúc, chất nữ nhiều năm không đến bái kiến, người nên bồi tội là ta mới phải, đâu dám trách tội Tiêu thúc thúc." Nạp Lan Yên Nhiên mỉm cười ngọt ngào nói.

"A a, Nạp Lan chất nữ, trước kia nghe nói người được Vân Vận đại nhân thu làm môn hạ, lúc đó còn tưởng là lời đồn, không nghĩ tới lại là thật, chất nữ thiên phú thật là tốt a..." Tiêu chiến tán thưởng cười nói.

"Đó là Yên Nhiên vận khí tốt..." Nhọt nhọt cười, Nạp Lan Yên Nhiên có chút ăn không tiêu nhiệt tình của Tiêu Chiến, tay khẽ kéo kéo Cát Diệp bên cạnh.

"A a, Tiêu tộc trưởng, việc tại hạ muốn thỉnh cầu hôm nay cùng Yên Nhiên có quan hệ, hơn nữa việc này do chính tông chủ đại nhân mở lời..." Cát Diệp cười khẽ một tiếng, lúc nhắc tới tông chủ hai chữ, biểu tình trên khuôn mặt có chút thoáng trịnh trọng.

"Sắc mặt hơi đổi, Tiêu Chiến thu liễm nụ cười, Vân Lam tông tông chủ Vân Vận chính là Gia Mã đế quốc đại nhân vật, hần nho nhỏ một cái tộc trưởng, nửa điểm đều không thể đắc tội. Bằng thế lực và thực lực của hắn, có việc gì lại cần Tiêu gia hỗ trợ? Cát Diệp nói cùng Nạp Lan chất nữ có quan hệ, chẳng lẽ?"

Nghĩ đến đó, khóe miệng Tiêu Chiến hơi giật giật, bàn tay run nhẹ, bất quá có tay áo che dấu nên cũng không bị phát hiện. Mạnh mẽ áp chế lửa giận, thanh âm có chút phát run nói: "Cát Diệp tiên sinh, mời nói!"

"Khái..." Trên mặt Cát Diệp bỗng nhiên xuất hiện một mặt xấu hổ, bất quá nhớ tới tông chủ đối với Nạp Lan Yên Nhiên cực kỳ yêu thương, chỉ có thể cắn chặt răng, cười nói: "Tiêu tộc trưởng, ngài cũng biết, Vân Lam tông môn quy nghiêm lệ, hơn nữa tông chủ đại nhân đối với Yên Nhiên kỳ vọng rất cao, cơ bản đã đem nàng bồi dưỡng trở thành tông chủ đời tiếp theo của Vân Lam tông... Do một chút đặc thù quy củ, truyền nhân của tông chủ trước khi chính thức trở thành tông chủ đều không thể cùng nam tử qua lại..."

"Tông chủ đại nhân hỏi qua Yên Nhiên, biết được nàng cùng Tiêu gia còn có một thân sự, cho nên... Cho nên tông chủ đại nhân muốn mời Tiêu tộc trưởng có thể... giải trừ hôn ước này."

"Ca!" chiếc chén ngọc thạch trong tay Tiêu Chiến bỗng nhiên biến thành một trùn phấn mịn, bên trong đại sảnh, không khí có chút yên tĩnh, ba vị trưởng lão cũng bị lời nói của Cát Diệp chấn động, bất quá một lúc sau, bọn họ nhìn về phía Tiêu Chiến ánh mắt đã thêm một mặt châm chọc cùng cười nhạo "Hắc hắc, bị người ta đến cửa mạnh mẽ giải trừ hôn ước. Xem tộc trưởng ngươi về sau còn có uy vọng gì để quản lý gia tộc!"

Một ít thiếu nam thiếu nữ cũng không biết Tiêu Viêm cùng Nạp Lan Yên Nhiên có hôn ước, bất quá sau khi hỏi cha mẹ bên cạnh, sắc mặt bọn họ đột nhiên trở nên phấn khích, cười nhạo cùng châm chọc ánh mắt hướng đến Tiêu Viêm...

Nhìn Tiêu Chiến sắc mặt âm trầm, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không dám ngắt đầu, ngón tay khăn trương chấp vào nhau

"Tiêu tộc trưởng, ta biết yêu cầu này có chút làm khó cho ngươi, bất quá xem tại mặt mũi của tông chủ đại nhân, giải trừ hôn ước đi..." Bất đắc dĩ hít một hơi, Cát Diệp nhàn nhạt nói

Tiêu Chiến nắm chặt tay, nhàn nhạt thanh sắc đầu khí dần dần bao trùm thân thể, cuối cùng còn ả ả hội tụ trên mặt một cái hư ảo đầu sư tử.

Tiêu gia cao nhất công pháp: Cuồng sư nô cương! Cấp bậc: Huyền giai trung cấp!

Nhìn phản ánh của Tiêu Chiến, khuôn mặt của Cát Diệp cũng ngưng trọng lên, thân hình đứng chắn trước Nạp Lan Yên Nhiên, hai tay mạnh mẽ đan vào nhau, thanh sắc đầu khí hội tụ tại ung trào, tản ra sắc bén kiếm khí

Vân Lam tông cao thâm công pháp, thanh mộc kiếm quyết! Cấp bậc: Huyền giai sơ cấp!

Theo khí tức của hai người tản ra, bên trong đại sảnh thực lực hơi yếu thiếu niên sắc mặt đều trắng bệch, trong ngực đều có chút khó chịu.

Ở lúc Tiêu Chiến hô hấp càng thêm dồn dập, ba vị trưởng lão chói tai thanh âm như sấm sét tại trong đại sảnh vang lên: "Tiêu Chiến, còn không mau dừng tay! Ngươi đừng nên quên mình là Tiêu gia tộc trưởng!"

Thân hình cứng đờ, đầu khí trên thân thể Tiêu Chiến chậm rãi thu liễm, cuối cùng hoàn toàn biến mất

Đặt mông ngồi lại trên ghế, Tiêu Chiến sắc mặt đạm mạc nhìn Nạp Lan Yên Nhiên đang cúi đầu không nói, thanh âm có chút khàn khàn nói: "Nạp Lan

chất nữ, phách lực rất tốt a, Nạp Lan Túc có nữ nhi như người thực làm người khác hâm mộ a!"

Thân thể khẽ run rẩy, Nạp Lan Yên Nhiên ngập ngừng nói: "Tiêu thúc thúc..."

"A a, gọi ta Tiêu tộc trưởng là được, thúc thúc xưng vị, ta không nhận nổi, người là Vân Lam tông trưởng lai tông chủ, sau này cũng là đầu khí đại lục phong vân nhân vật, Viêm nhi nhà ta chẳng qua là một người tư chất bình thường, thật sự không xứng với người..." Nhân nhát phất tay, Tiêu Chiến ngữ khí lạnh lùng nói

"Đa tạ Tiêu tộc trưởng giải thích." Nghe vậy, Cát Diệp mừng rỡ, đối với Tiêu Chiến bồi tiếu: "Tiêu tộc trưởng, tông chủ đại nhân biết yêu cầu hôm nay có chút không lễ phép, cho nên để tại hạ mang đến một vật, coi như là bồi lễ!"

Nói xong, Cát Diệp khẽ chạm vào giới chỉ trên ngón tay, một cái cổ hạp bằng ngọc trắng rỗng xuất hiện trong tay...

Cẩn thận mở ra, một cổ dị hương nhất thời tràn ngập đại sảnh, tất cả mọi người tinh thần đều thư giãn

Ba vị trưởng lão tò mò ngẩng đầu, nhìn bên trong hộp ngọc, thân thể đều chấn động, kinh thanh nói: "Tụ khí tán?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Luyện Được Sư

Bên trong cổ hạp, một viên thuốc toàn thân màu xanh, to bằng mắt rồng đang lẳng lặng nằm, mà cổ mê người dị hương, bắt đầu từ bên trong phát ra

Tại đầu khí đại lục, muốn trở thành một đầu giả chân chính, điều kiện đầu tiên là phải ngưng tụ đầu khí toàn trong cơ thể, mà ngưng tụ đầu khí toàn cũng có hiệu suất thất bại không nhỏ. Sau khi thất bại, chín đoạn đầu khí sẽ trở lại tám đoạn, một số người vận khó không tốt, nói không chừng phải ngưng tụ mười lần mới có thể thành công. Mà ngưng tụ lặp lại nhiều lần như vậy, làm mất đi giai đoạn tu luyện tốt nhất, kết quả là tổn hao tiền đồ.

Tụ khí tán, tác dụng của nó là giúp một vị có chín đoạn đầu khí có trăm phần trăm thành công ngưng tụ đầu khí toàn!

Loại đặc hiệu này, làm cho vô số người muốn nhanh chóng trở thành đầu giả mơ ước không thôi, ngày đêm đều nghĩ mà không thể được.

Nói đến tụ khí tán, không thể không nói đến người chế tạo nó: Luyện được sư!

Đầu khí đại lục, có một loại chức nghiệp còn cao quý hơn đầu giả, mọi người gọi bọn họ là luyện được sư!

Luyện được sư, tên như ý nghĩa, bọn họ có thể luyện chế ra nhiều loại thần kỳ đan dược để tăng thêm thực lực. Tất cả các luyện được sư đều sẽ được các thế lực bằng bất cứ giá nào kiệt lực chiêu nạp, thân phận cực kỳ hiển hách!

Luyện được sư có thể có đãi ngộ như vậy, tự nhiên cũng rất ít ỏi. Muốn trở thành một luyện được sư, điều kiện cực kỳ hà khắc.

Đầu tiên, tự thân thuộc tính phải là hỏa, tiếp theo, tại trong hỏa thể còn phải có thêm một tia mộc khí, có hiệu quả chung hòa khi luyện được!

Phải biết rằng, trên đầu khí đại lục, thuộc tính của con người quyết định bởi linh hồn của họ, vĩnh viễn chỉ có một thuộc tính, không thể có thuộc tính khác lẫn vào, cho nên, một thân thể có hai loại thuộc tính mạnh yếu không giống nhau cơ bản là không có khả năng.

Đương nhiên, không có việc gì là tuyệt đối, trong hàng triệu người sẽ có một số linh hồn bị biến dị, mà người có biến dị linh hồn, sẽ có tiềm lực trở thành một luyện được sư!

Bất quá đơn giản chỉ có hỏa mộc hai thuộc tính linh hồn cũng chưa thể xưng là một luyện được sư chân chính, bởi vì một điều kiện không thể thiếu khác của luyện được sư, đó là: Linh hồn cảm giác lực! Cũng có thể gọi là linh hồn tổ tạo lực!

Luyện chế đan dược, trọng yếu nhất là ba điều kiện: Tài liệu, hỏa chủng, linh hồn cảm giác lực!

Tài liệu, đương nhiên là các loại thiên tài địa bảo. Luyện được sư cũng không phải thần, không có cực phẩm tài liệu, bọn họ cũng không thể làm ra được gì nên hồn, bởi vậy, tài liệu tốt là phi thường trọng yếu.

Hỏa chủng, cũng chính là ngọn lửa mà luyện được sư cần để luyện chế đan dược. Loại lửa bình thường không thể sử dụng, mà phải dùng ngọn lửa do hỏa thuộc tính đầu khí tạo thành, đương nhiên, trong thế gian cũng có rất nhiều thiên địa dị hỏa. Một số luyện được sư có thực lực mạnh mẽ mới có thể sử dụng. Dùng dị hỏa để luyện được, không chỉ đem thành công hiệu suất tăng lên rất nhiều! Hơn nữa đan dược luyện ra sẽ có được hiệu lực mạnh hơn đan dược dùng hỏa đầu khí luyện ra.

Bởi vì luyện được cần rất nhiều thời gian luyện chế, cực kỳ tiêu hao đầu khí, bởi vậy mỗi vị kiệt xuất luyện được sư thật ra đều là một hỏa diễm đầu giả

mạnh mẽ!

Điều kiện cuối cùng, đó là linh hồn cảm giác lực!

Tại lúc luyện được, hỏa hầu cao hay thấp đều là cực kỳ trọng yếu, đôi lúc chỉ cần hỏa hầu hơi mạnh một chút, cả lò đan được sẽ hóa thành tro bụi. Cho nên, thao khống hỏa hầu là việc luyện được sư bắt buộc phải học, nhưng muốn thao khống hỏa hầu thì phải có cường hãn linh hồn cảm giác lực. Mất đi điểm này, cho dù hai điều trên có tốt thế nào cũng chỉ là vô dụng!

Tại mấy loại hà khắc điều kiện này, người có tư cách trở thành luyện được sư, đương nhiên là phượng mao lân giác. Mà luyện được sư ít, các loại thần kì đan được tự nhiên cũng rất hiếm hoi, vật càng ít mới càng quý giá, cũng vì vậy mới tạo nên thân phận tôn quý thậm chí có chút đặc thù này.

Bên trong đại sảnh, nghe ba vị trưởng lão kinh ngạc âm thanh, các thiếu nam thiếu nữ ánh mắt đều trừng lớn, từng đôi nóng cháy ánh mắt gắt gao tập trung tại chiếc hộp ngọc trên tay Cát Diệp,

Tiêu Mị ngồi bên cạnh phụ thân, lưỡi liếm nhẹ đôi môi đỏ mọng, con mắt nhìn chiếc hộp ngọc chớp cũng không chớp một cái...

"A a, đây là danh dự trưởng lão của bốn tông, Cổ Hà đại nhân tự mình luyện chế, có lẽ các vị đã nghe qua tên của lão nhân gia hần chứ?" Nhìn ba vị trưởng lão thất thố bộ dáng, Cát Diệp trong lòng nhin không được có chút đắc ý, mỉm cười nói.

"Viên thuốc này do đan vương Cổ Hà luyện ra?" Nghe vậy, ba vị trưởng lão đều giật mình biến sắc.

Đan vương Cổ Hà, tại Gia Mã đế quốc có sức ảnh hưởng cực kỳ khổng lồ, luyện được tay nghề thần kỳ khó lường. Vô số cường giả đều muốn cung nghênh nhưng đều không thể tìm ra.

Cổ Hà không chỉ có thần kỳ luyện được thuật, thực lực cũng đã sớm bước vào đấu vương chi cảnh, có tên trong thập đại cường giả của Gia Mã đế quốc.

Một nhân vật như vậy, tự khí tán do hần luyện chế ra, chỉ sợ giá trị sẽ tăng thêm vài lần.

Ba vị trưởng lão đều vui vẻ ra mặt nhìn tự khí tán trong hộp ngọc. Nếu gia tộc có viên tự khí tán này, chỉ sợ sẽ có năng lực sáng tạo ra một thiếu niên đấu giả.

Trong lúc ba vị trưởng lão đang tìm cách đem đan được đoạt tới tay cho tôn tử của mình, thiếu niên áp chế tức giận nhàn nhạt thanh âm đột nhiên vang lên trong đại sảnh.

"Cát Diệp lão tiền sinh, người nên đem đan được thu hồi lại, việc hôm nay chúng ta sẽ không đáp ứng!" Đại sảnh đột nhiên yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều chuyển đến khuôn mặt thanh tú của Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm, ở đây có chỗ cho ngươi nói chuyện? Câm miệng cho ta!" Sắc mặt trầm xuống, một vị trưởng lão tức giận quát.

"Tiêu Viêm, lui ra đi, ta biết ngươi trong lòng không dễ chịu, bất quá chúng ta sẽ thay ngươi làm chủ!" Một vị lớn tuổi lão giả khác cũng nhàn nhạt nói.

"Ba vị trưởng lão, nếu hôm nay hôn ước đối tượng của bọn họ là con hoặc cháu các ngươi, thì các ngươi có thể dễ chịu như vậy sao?" Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy, khóe miệng châm chọc, cười hỏi, ba vị trưởng lão khinh thường hần, vậy hần cũng không phải giả vờ trước mặt họ.

"Ngươi..." Nghe vậy, ba vị trưởng lão đều bị kìm hãm, tam trưởng lão tính tình táo bạo, đã trừng mắt, đầu khí chậm rãi hiện lên.

"Ba vị trưởng lão, Tiêu Viêm ca ca nói không sai, việc này, hần là người trong cuộc, các ngươi không cần xen vào." Thiếu nữ nhẹ nhàng thanh âm, tại đại sảnh lạnh nhạt vang lên.

Nghe thiếu nữ nhỏ nhẹ thanh âm, ba vị trưởng lão tức giận bỗng nhiên hạ xuống, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau, sau đó gật gật đầu.

Nhìn ba vị trưởng lão ưỡ ể oải, Tiêu Viêm quay đầu lại, chăm chú nhìn Tiêu Huân Nhi đang cười, tiểu ny từ ngươi, thân phận cuối cùng là gì? Vì sao lại làm ba vị trưởng lão kiêng kị như thế...

Áp chế nghi vấn trong lòng, Tiêu Viêm nhanh chóng bước lên, đối với Tiêu Chiến cung kính hành lễ, sau đó xoay người đối mặt với Nạp Lan Yên Nhiên, bình tĩnh mở lời hỏi: "Nạp Lan tiểu thư, ta muốn hỏi một chút, việc hôn ước hôm nay, Nạp Lan lão gia từ đã đáp ứng chưa?"

Tiêu Viêm bỗng nhiên ra tay ngăn cản, Nạp Lan Yên Nhiên đã có chút không vừa lòng, đôi mi thanh tú nhíu lại. Người này, lúc đầu xem cũng không sai, tại sao lại là một người đáng ghét như vậy, chẳng lẽ hần không nhận ra chênh lệch giữa hai người sao?

Nàng trong lòng trách cứ Tiêu Viêm, cũng không nghĩ qua, nàng trước mặt mọi người đề ra hôn ước chỉ làm cho Tiêu Viêm cùng phụ thân hần lâm vào cực kỳ phản nộ và xấu hổ tình cảnh

Đứng dậy, nhìn thiếu niên sẽ trở thành chồng mình sau này, Nạp Lan Yên Nhiên ngữ khí bình thản: "Gia gia chưa từng đáp ứng, bất quá đây là việc của ta, cùng hần không quan hệ."

"Một khi lão gia từ chưa đáp ứng, vậy phụ thân ta cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của ngươi. Hôn sự trước kia, là hai lão gia từ tự mình mở miệng, bây

giờ họ không mở miệng giải trừ thì hôn sự này không ai dám giải, nếu không người đó sẽ là tiết độc trưởng bối! Ta nghĩ, trong gia tộc chúng ra, không nên làm ra loại việc ngỗ nghịch như vậy chứ?" Tiêu Viêm khẽ quay đầu, cười lạnh nhìn ba vị trưởng lão.

Bị Tiêu Viêm đối cho một cái nón lớn như vậy, ba vị trưởng lão nhất thời cứng lại, trong gia tộc sâm nghiêm, loại tội danh này đủ để làm bọn họ mất đi vị trí trưởng lão

"Người..." Nghe Tiêu Viêm nói, Nạp Lan Yên Nhiên rùng mình, cũng không tìm được lời nào phản bác, tức giận đến nỗi khuôn mặt có chút trắng bệch, dầm chân thật mạnh, hít một hơi, đại tiểu thư tính tình cũng bị kích phát, chán ghét nhìn thiếu niên trước mặt. Nàng trong lòng phiền muộn, trực tiếp nói rõ ràng: "Người muốn gì mới có thể giải trừ hôn ước? Bồi thường ít? Được, ta có thể bảo lão sư cho người ba viên tụ khí tán, mặt khác, nếu người nguyện ý, ta còn có thể cho người tiến vào Vân Lam tông tu tập cao thâm đấu khí công pháp, như vậy đủ chưa?"

Nghe thiếu nữ một câu nói ra mê người điều kiện, ba vị trưởng lão sắc mặt nhất thời cảm giác hô hấp dồn dập lên. Đám thiếu niên trong đại sảnh đều nuốt một ngụm nước miếng. Vào Vân Lam tông tu tập? Trời ạ, đó chính là việc mà vô số người mơ tưởng a...

Nói xong mấy điều kiện này, Nạp Lan Yên Nhiên nhếch lên chiếc cằm trắng nõn, cao ngạo như công chúa đợi Tiêu Viêm trả lời. Tại nhận thức của nàng, loại điều kiện này đủ để làm bất cứ thiếu niên nào điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hưu!

Bất đồng với tâm trạng chờ mong của Nạp Lan Yên Nhiên, sau khi nàng nói xong, thiếu niên trước mặt thân thể kịch liệt run rẩy, chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt thanh tú non nớt bây giờ dừ tợn đến mức đáng sợ.

Tuy ba năm lúc nào cũng chịu sự châm chọc, bất quá trong lòng Tiêu Viêm cũng có giới hạn của chính hắn, hành động cao cao tại thượng này của Nạp Lan Yên Nhiên vừa lúc đâm lên trên phần tôn nghiêm còn lại ở trong lòng Tiêu Viêm.

"A..." Bị thiếu niên dừ tợn bộ dáng làm hoảng sợ, thiếu nữ lui về sau một bước, vị anh tuấn thanh niên bên cạnh rút ra trường kiếm, ánh mắt âm lãnh nhìn Tiêu Viêm.

"Ta... Thực sự rất muốn giết người!" Răng nghiến lại, lộ ra sát ý lăm lăm nói, Tiêu Viêm nắm chặt tay, đen nhánh con người thiêu đốt ngọn lửa bạo nộ.

"Viêm nhi, không thể vô lý!" Tiêu Chiến ngồi trên thủ vị cũng hoảng sợ vì hành động của Tiêu Viêm, vội vàng quát. Tiêu gia hiện nay, không đắc tội nổi Vân Lam tông a.

Nắm tay hung hăng nắm lại, Tiêu Viêm khẽ cúi đầu, một lúc sau lại nhẹ nhàng ngẩng lên, chỉ có điều, sắc mặt khủng bố lúc trước đã trở thành bình tĩnh...

Trong ba năm, tuy chịu hết kì thị cùng châm chọc, bất quá cũng giúp hắn tạo ra lòng ẩn nhẫn vượt xa người bình thường

Nạp Lan Yên Nhiên trước mặt, là người mà Vân Lam tông sùng ái, nếu mình bây giờ làm gì nàng, chỉ sợ sẽ mang đến cho phụ thân vô số phiền toái, cho nên, hắn phải nhẫn!

Nhìn thiếu niên trước mặt đột nhiên thu liễm một tâm cảm xúc, Cát Diệp cùng Nạp Lan Yên Nhiên trong lòng bỗng nhiên cảm giác có chút phát lạnh...

"Tiểu tử này, nếu ngày sau là phế vật thì không sao, nếu hắn thực sự có lực lượng, tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm..." Trong lòng Cát Diệp ngưng trọng tự nói.

"Tiêu Viêm, tuy không biết vì sao hành động của ta làm người phần nộ như vậy, bất quá, người... Vẫn giải trừ hôn ước đi!" Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Nạp Lan Yên Nhiên từ bên trong hoảng sợ bình tĩnh lại, khuôn mặt trầm xuống nói.

"Hãy nhớ kỹ, lần này đến Tiêu gia, là do lão sư của ta, Vân Lam tông tông chủ tự mình cho phép!" Liếm liếm miệng, Nạp Lan Yên Nhiên ngẩng đầu, có chút bất đắc dĩ này: "Người có thể xem hành động này là uy hiếp, bất quá, người cũng rõ ràng, sự thật chính là như vậy, không có gì là tuyệt đối công bình. Tuy không chưa so sánh, nhưng người cũng biết rõ chênh lệch của chúng ta..."

"Cơ bản là không có gì hy vọng..."

Nghe thiếu nữ như thần linh thăm phán, khóe miệng Tiêu Viêm tràn ra một trận cười lạnh: "Nạp Lan tiểu thư... Người nên biết, tại đấu khí đại lục, bên nữ hôn sẽ làm đối phương có bao nhiêu khó chịu, a a, ta da mặt dày, thật ra không sao, nhưng phụ thân của ta! Hắn là tộc trưởng một tộc, hôm nay nếu đáp ứng yêu cầu của người, sau này sẽ quản lý Tiêu gia như thế nào? Còn có mặt mũi sống ở Ô Thần thành?"

Nhìn thiếu niên khuôn mặt tràn ngập tức giận, Nạp Lan Yên Nhiên khẽ nhủ mày, khóe mắt liếc qua thủ vị, nhìn khuôn mặt đột nhiên trở nên già đi của Tiêu Chiến, trong lòng cũng có chút xin lỗi, cắn nhẹ môi, trầm ngâm một chút, đôi mắt linh động chuyển động một chút, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Việc

ngày hôm nay, thực sự là do Yên Nhiên có chút lỗ mãng, hôm nay, ta có thể tạm thời thu hồi yêu cầu giải trừ hôn ước, bất quá, ngươi phải đáp ứng ta một ước định!"

"Ước định gì?" Tiêu Viêm nhíu mày hỏi.

"Yêu cầu hôm nay, ta có thể hoãn lại ba năm, ba năm sau, ngươi đến Vân Lam tông khiêu chiến ta, nếu thua, ta sẽ giải trừ hôn ước trước mặt mọi người. Lúc đó, ngươi cũng đã tiến hành gia tộc trưởng thành nghi thức. Nên dù có thua, cũng sẽ không làm Tiêu thúc thúc quá mức mất mặt, ngươi có dám tiếp nhận?" Nạp Lan Yên Nhiên nhàn nhạt nói.

"A a, đến lúc đó thua, đích xác sẽ không làm phụ thân mất đi thanh danh, nhưng đối với mình, có lẽ cả đời sẽ phải mang theo sự sỉ nhục của thất bại, nữ nhân này... thật sự là độc ác!" Trong lòng bị phần cười, khuôn mặt Tiêu Viêm, tràn ngập châm chọc.

"Nạp Lan tiểu thư, ngươi không phải không rõ ràng tình trạng của Viêm nhi, ngươi bảo nó lấy gì để khiêu chiến ngươi? Vũ nhục nó như vậy, có ý tứ gì?" Tiêu Chiến tay đập tại trên bàn, cực kỳ tức giận.

"Tiêu thúc thúc, việc hôn này, phải có một bên gánh vác trách nhiệm, nếu không vì bảo toàn mặt mũi của ngài, Yên Nhiên bây giờ sẽ mạnh mẽ giải trừ hôn ước! Sau đó công bố với mọi người!" Vài lần bị ngăn cản, Nạp Lan Yên Nhiên cũng có chút không kiên nhẫn, quay đầu lại nhìn Tiêu Viêm quát lạnh: "Ngươi đã không muốn là Tiêu thúc thúc mất mặt, vậy thì tiếp lấy ước định! Ba năm sau cùng bây giờ, ngươi chọn cách trước hay cách sau?"

"Nạp Lan Yên Nhiên, ngươi không cần làm ra cường thế tư thái như vậy, ngươi muốn thối hôn, không phải cho rằng Tiêu Viêm ta là một phế vật, không xứng với thiên chi kiều nữ như ngươi. Nói thật, ngươi ngoại trừ xinh đẹp, các thứ khác căn bản không lọt nổi vào mắt ta! Vân Lam tông đích xác rất mạnh, nhưng ta vẫn còn trẻ, thứ ta có chính là thời gian, ta mười một tuổi trở thành một đấu giả, mà ngươi, Nạp Lan Yên Nhiên, lúc mười một tuổi, ngươi có mấy đoạn đấu khí? Đúng vậy, bây giờ ta là phế vật, ba năm trước ta có thể sáng tạo kì tích, vậy sau này, ngươi cho rằng ta không thể sáng tạo?" Thiếu nữ nóng nảy khí thế, Tiêu Viêm đang trầm mặc rốt cục bùng nổ, khuôn mặt lạnh lùng, một câu nói làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt. Không ai có thể nghĩ, thiếu niên ngày thường trầm mặc ít nói lại có thể nói ra những câu lợi hại như vậy.

Nạp Lan Yên Nhiên mấp máy môi, tuy bị đánh giá của Tiêu Viêm làm tức giận đến khuôn mặt cứng đờ, bất quá cũng không thể chối, lời Tiêu Viêm nói đều là sự thật, cho dù hẳn bây giờ là phế vật, trước kia mười một tuổi trở thành một đấu giả cũng chính là sự thật, mà Nạp Lan Yên Nhiên lúc đó cũng chỉ có tám đoạn đấu khí mà thôi...

"Nạp Lan tiểu thư, xem tại mặt mũi của Nạp Lan lão gia tử, Tiêu Viêm khuyên ngươi vài câu, ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, mặc khi thiếu niên cùng!" Tiêu Viêm lạnh lùng lời nói, làm Nạp Lan Yên Nhiên thân thể run lên.

"Hay, hay cho một câu mặc khi thiếu niên cùng! Con của Tiêu Chiến ta, quả nhiên bất phàm!" Trên thủ vị, Tiêu Chiến hai mắt sáng ngời, hai tay đập mạnh lên mặt bàn, làm nước trà đổ ra.

Cẩn rắng nhìn thiếu niên đang cười lạnh trước mặt, Nạp Lan Yên Nhiên hàng năm đều được người khác yêu quý, chưa từng bị bạn cùng lứa tuổi giáo huấn qua, lập tức tức giận đến đầu phát ngất, non nớt thanh âm cũng có chút bén nhọn: "Ngươi dựa vào cái gì để giáo huấn ta? Cho dù thiên phú của ta không bằng ngươi trước kia, nhưng bây giờ, ngươi chính là một cái phế vật! Tốt, Nạp Lan Yên Nhiên ta sẽ chờ ngày ngươi mạnh hơn ta, việc giải trừ hôn ước hôm nay ta có thể hoãn lại, bất quá ba năm sau, ta ở Vân Lam tông chờ ngươi, để ta xem trình độ của ngươi đã đến thế nào! Nếu ngươi có thể đánh thắng ta, Nạp Lan Yên Nhiên ta kiếp này sẽ làm nô tỳ của ngươi, mọi việc đều nghe lời!"

"Đương nhiên, nếu ba năm sau ngươi vẫn là một phế vật, vậy thì ngoan ngoãn giao ra khế ước giải trừ hôn ước!"

Nhìn thiếu nữ sắc mặt hắng giọng, Tiêu Viêm cười nhạo mở miệng: "Không cần đợi ba năm sau, ta đối với ngươi không có nửa điểm hứng thú!" Nói xong, cũng không thèm nhìn Nạp Lan Yên Nhiên khuôn mặt băng hàn, xoay người, bước nhanh đến trước bàn, cầm bút viết.

Giấy hết, bút dừng!

Tiêu Viêm tay phải rút ra đoản kiếm trên bàn, mũi kiếm sắc bén cứa lên tay trái, xuất hiện một đạo huyết khẩu...

Bàn tay nhiễm máu, tại trên giấy trắng, lưu lại huyết ấn chói mắt!

Nhẹ nhàng đọc lại phần khế ước này, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, lúc đi đến trước mặt Nạp Lan Yên Nhiên, bàn tay đập mạnh tờ giấy trên mặt bàn

"Đừng nghĩ Tiêu Viêm ta để ý đến thiên tài lão bà như ngươi, tờ khế ước này, không phải là khế ước giải trừ hôn ước mà là bản thiếu gia đem ngươi trực xuất Tiêu gia hưu chúng! Từ nay trở đi, ngươi, Nạp Lan Yên Nhiên cùng Tiêu gia ta không có quan hệ!"

"Ngươi... ngươi dám hưu ta?" Nhìn khế ước trên bàn, hai mắt Nạp Lan Yên Nhiên trừng lớn, không dám tin nói. Bằng mỹ mạo, thiên phú cùng bối cảnh của nàng, lại bị phế vật của một tiểu gia tộc trực tiếp đuổi? Loại đột biến tình huống này làm nàng cảm giác quá không chân thật.

Lạnh lùng nhìn Nạp Lan Yên Nhiên kinh ngạc bộ dáng, Tiêu Viêm đột nhiên xoay người, quỳ xuống đối với Tiêu Chiến lạy một cái, cắn chặt môi, quật cường không nói một lời...

Mặc dù trong gia tộc, trên danh nghĩa là đem Nạp Lan Yên Nhiên trực xuất gia tộc, nhưng việc này truyền ra người khác cũng sẽ không cho rằng như vậy. Người không biết sẽ cho rằng Nạp Lan Yên Nhiên lấy bối cảnh mạnh mẽ làm Tiêu gia thối hôn, dù sao, lấy thiên phú, xinh đẹp, bối cảnh của Nạp Lan Yên Nhiên, phối với một phế vật thiếu gia là tuyệt đối truyền cười, không ai cho rằng Tiêu Viêm sẽ có phách lực đến Vân Lam tông làm chương đà nhân... Mà như vậy, Tiêu Chiến sẽ phải chịu vô số châm chọc...

Nhìn Tiêu Viêm quỳ dưới đất, hiểu được hắn vô cùng xin lỗi, Tiêu Chiến lạnh nhạt cười nói: "Ta tin tưởng con của ta sẽ không phải cả đời phế vật, mấy lời đồn nhảm, sau này sự thật trước mặt không công mà phá."

"Phụ thân, ba năm sau, Viêm nhi sẽ tự mình đến Vân Lam tông, vì ngài rửa sạch nỗi nhục hôm nay!" Khóe mắt có chút ướt át, Tiêu Viêm lay thật mạnh một cái, sau đó lập tức đứng dậy, không do dự đi khỏi đại sảnh.

Tại lúc đi qua Nạp Lan Yên Nhiên, Tiêu Viêm cước bộ lại dừng lại, thanh đạm non nớt lời nói, lạnh như băng xuất ra "Ba năm sau, ta sẽ tới tìm ngươi!"

Bóng của thiếu niên tại mặt trời chiếu xuống, bị kéo ra thật dài, cô độc mà buồn bã.

Nạp Lan Yên Nhiên khẽ nhếch miệng, khuôn mặt có chút mờ mịt nhìn bóng dáng gần biến mất kia, khẽ ước trong tay bỗng trở nên nặng như ngàn cân...

"Ba vị, nếu các ngươi đã đạt được mục đích thì mời trở về đi." Nhìn thiếu niên rời đi, Tiêu Chiến sắc mặt đạm mạc, nắm tay giấu tại trong tay áo cũng đã nắm chặt đến mức ngón tay trắng bệch.

"Tiêu thúc thúc, việc hôm nay, Yên Nhiên hướng ngài xin lỗi, sau này có thời gian, mời ngài đến Nạp Lan gia làm khách!" Khom người hành lễ với sắc mặt hồ hững Tiêu Chiến, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không muốn ở lâu, đi ra khỏi đại sảnh, Cát Diệp cùng vị anh tuấn thiếu niên kia cũng vội vàng đuổi kịp.

"Tự khí tán cũng mang đi!" Tay vung lên, chiếc hộp ngọc trên bàn cũng bị Tiêu Chiến lạnh lùng ném bay ra ngoài.

Cát Diệp đưa tay về phía sau, vững vàng bắt được chiếc hộp, cười khổ một tiếng, đem nó thu vào trong giới chỉ.

"Tiểu thư của Nạp Lan gia, hy vọng sau này ngươi sẽ không vì Đại tiểu thư hành động hôm nay mà hối hận, còn nữa, đừng tưởng rằng có Vân Lam tông là chỗ dựa mà hoành hành vô kị, đầu khí đại lực rất to lớn, người mạnh hơn Vân Vận cũng có không ít..." Lúc ba người Nạp Lan Yên Nhiên sắp đi ra khỏi cửa, thiếu nữ nhẹ nhàng thanh âm, mang theo nhàn nhạt lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Cước bộ của ba người đều đình chỉ, ánh mắt khẽ biến, nhìn vào tử y thiếu nữ trong góc đang nhẹ nhàng lật một trang sách

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, vừa vặn đem thiếu nữ bao trùm, từ xa nhìn lại giống như một đóa hoa sen màu tím đang nở rộ, thanh tịnh đẹp đẽ, không dính một chút bụi trần...

Dường như cảm thấy ánh mắt của ba người, thiếu nữ ngẩng mặt, đôi mắt như giống như thu thủy, bỗng nhiên cháy lên một kim sắc hòa diễm rất nhỏ...

Nhìn ngọn lửa màu vàng trong mắt thiếu nữ, thân thể Cát Diệp mạnh mẽ run lên, thần sắc hoảng sợ bao trùm giả nua khuôn mặt, bàn tay khô héo khăn trương nắm lấy tay của Nạp Lan Yên Nhiên và vị thanh niên kia, giống như chạy trốn chết ra thoát ra khỏi đại sảnh...

Hành động của Cát Diệp, ngoài vài người trong đại sảnh, những người khác đều không khỏi thần sắc kinh ngạc...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Lão giả thần bí

Thần sắc đạm mạc rời đi đại sảnh, Tiêu Viêm hồn bất thủ xá theo thói quen ngày thường đi lên gia tộc hậu sơn, ngồi trên núi, bình tĩnh nhìn vách núi hiểm trở được sương mù bao phủ, nơi này chính là ma thú sơn mạch nổi tiếng của Gia Mã đế quốc.

"A a, thực lực... Thế giới này, không có thực lực thì ngay cả một cục cúrt chó cũng không bằng, ít nhất, cúrt chó cũng không ai dám dẫm lên!" Bả vai nhẹ nhàng động đậy, thiếu niên trầm thấp tiếng cười, mang theo bi phẫn quanh quẩn trên đỉnh núi.

Mười ngón tay cắm vào một đầu tóc đen, Tiêu Viêm gãi gao cắn môi, tùy ý để máu trào ra khóe môi, mặc dù ở đại sảnh hắn cũng không biểu hiện cảm xúc không ổn, nhưng mỗi câu nói của Nạp Lan Yên Nhiên đều như một lưỡi dao cắt tại trong lòng, làm Tiêu Viêm cả người run rẩy...

"Nổi nhục hôm nay, ta không muốn chịu thêm lần thứ hai!" Giơ lên tay trái có một đạo vết thương, thanh âm của Tiêu Viêm khàn khàn nhưng lại tràn ngập kiên định.

"Hắc hắc, tiểu oa oa, xem ra ngươi cần trợ giúp a?" Tại lúc trong lòng Tiêu Viêm hạ lời thề, một đạo giả nua quái dị tiếng cười bỗng nhiên truyền vào tai.

Sắc mặt biến đổi, Tiêu Viêm xoay người, ánh mắt lợi hại như ưng quét tại phía sau, nhưng không phát hiện nửa cái thân ảnh...

"Hắc hắc, không cần tìm, ta ở trên ngón tay ngươi." Đang lúc Tiêu Viêm cho rằng chính mình ảo giác, quái dị tiếng cười lại bất ngờ truyền ra.

Hai mắt nhắm lại, ánh mắt của Tiêu Viêm đột nhiên dừng ở tay phải... Hắc sắc cổ xưa giới chỉ.

"Là người đang nói?" Tiêu Viêm cố nén sợ hãi trong lòng, cố gắng làm thanh âm của mình bình tĩnh xuống.

"Định lực của tiểu oa oa cũng không tệ, không bị dọa đến nỗi nhảy xuống dưới." Bên trong giới chỉ, vang lên hài hước tiếng cười.

"Người là ai? Vì sao lại ở trong giới chỉ của ta? Người muốn làm gì?" Thoáng trầm mặc một lúc, Tiêu Viêm thanh âm rõ ràng hỏi ra mẩu chốt vấn đề.

"Ta là ai người bây giờ không cần biết, dù sao ta cũng không hại người, ai, nhiều năm như vậy, rốt cuộc gặp được một người có linh hồn cường độ đạt tiêu chuẩn, thật là may mắn, hắc hắc, bất quá cũng phải cảm ơn ba năm cung phụng của tiểu oa oa người a, nếu không, chỉ sợ ta vẫn còn đang ngủ say."

"Cung phụng?" Nghi hoặc trừng mắt nhìn, một lúc sau, khuôn mặt của Tiêu Viêm chợt âm trầm xuống, âm hàn mấy chữ, từ trong miệng gian nan nói ra: "Đầu khí trong cơ thể biến mất khó hiểu, là do người giờ trò quỷ?"

"Hắc hắc, ta cũng chỉ bị bắt buộc a, tiểu oa oa cũng đừng trách a"

"Ta thảo nhĩ mị" Luôn tự xưng là trầm ổn bình tĩnh Tiêu Viêm, giờ phút này giống như một tên điên quát lớn lên, khuôn mặt tràn đầy dữ tợn, cũng không quản đây là di vật mẫu thân lưu lại cho mình, đem giới chỉ kéo ra khỏi tay, sau đó ra sức ném đi...

Giới chỉ vừa mới ra khỏi tay, trong lòng Tiêu Viêm kêu lớn một tiếng, vội vàng bắt lại, nhưng chiếc nhẫn đã lập tức rơi xuống vách núi...

Ngẩn người nhìn giới chỉ biến mất trong sương mù, Tiêu Viêm ngẩn ra một lúc, khuôn mặt chậm rãi bình tĩnh lại, ảo não vỗ vỗ trán: "Ngu xuẩn, quá lỗ mãng, quá lỗ mãng!"

Biết được thứ làm mình chịu nhục trong ba năm nay chính là chiếc nhẫn thường đeo, cũng khó trách Tiêu Viêm sẽ thất vọng thành bộ dáng này

Tại bên cạnh vách núi ngồi một lúc, Tiêu Viêm bắt đầu đi lắc lắc đầu, đứng dậy xoay người, hai mắt trừng lớn, ngón tay kinh hãi chỉ vào thứ trước mặt...

Tại trước mặt Tiêu Viêm lúc này huyền phù một cái hắc sắc cổ xưa giới chỉ, làm Tiêu Viêm khiếp sợ chính là bên trên chiếc nhẫn, đang bay một đạo trong suốt giả nua thân ảnh...

"Hắc hắc, tiểu oa oa, không cần nổi giận như vậy chứ? Cũng chỉ là hấp thu ba năm đầu khí mà thôi." Trong suốt lão giả, tiểu mị mị nhìn Tiêu Viêm tròn mắt há hốc mồm bộ dáng, mở miệng nói.

Khóe miệng run rẩy một trận, trong thanh âm của Tiêu Viêm, áp lực tức giận: "Lão gia hóa, người ở bên trong giới chỉ, vậy cũng có thể biết vì người hấp thu đầu khí của ta, làm ta phải chịu bao nhiêu nhục nhã đi?"

"Nhưng trong ba năm nhục nhã này, người đã trưởng thành đúng không? Người cho rằng ba năm trước người có được cách ẩn nhẫn cùng tâm trí như bây giờ sao?" Không phủ nhận cười, lão giả thân nhiên nói.

Nhưống mảy, tâm tình của Tiêu Viêm cũng dần dần bình phục, sau khi nổi giận qua đi, hân hỉ theo đó mà đến, một khi đã biết vì sao đầu khí biến mất, vậy bây giờ, thiên phú của hắn cũng theo đó mà trở lại!

Chỉ cần tưởng tượng có thể bỏ đi danh hiệu phế vật, thân thể Tiêu Viêm giờ phút này như được sống lại, cảm giác cực kỳ thư giãn. Lão đầu đáng giận trước mặt, nhìn kỹ lại cũng không quá mức đáng ghét.

Có những thứ, chỉ có lúc mất đi mới biết tầm quan trọng của nó! Mất đi mà lấy lại được, sẽ làm con người càng thêm quý trọng!

Nhẹ nhàng vận động cổ tay một chút, Tiêu Viêm thở ra một hơi, ngẩng đầu nói: "Tuy không biết người là ai, bất quá ta muốn hỏi một việc, người sau này còn muốn hấp thụ đầu khí của ta nữa hay không? Nếu muốn thì ta khuyên người nên đi tìm một chủ nhân khác, ta nuôi không nổi người."

"Hắc hắc, người khác cũng không có linh hồn cảm giác lực mạnh mẽ như người." Lão giả vuốt vuốt râu mỉm cười: "Một khi ta đã lựa chọn hiện thân, vậy sau này không được người đồng ý, ta sẽ không hấp thu đầu khí của người nữa."

Tiêu Viêm trừng mắt nhìn, cười lạnh không nói, hắn đã có chủ ý, bất kể lão gia hỏa này có hoa ngôn xảo ngữ thể nào đi nữa, cũng sẽ không để hắn ở cạnh mình.

"Tiểu oa oa, muốn mạnh lên sao? Muốn được người khác tôn sùng sao?" Tuy trong lòng đã đem lão giả xem là người không nên động vào, bất quá tại lúc hắn nói ra những lời này, trái tim của Tiêu Viêm cũng nhin không được đập mạnh hơn.

"Bây giờ ta đã biết vì sao đầu khí lại biến mất, bằng thiên phú của ta, mạnh lên còn cần nhờ người sao?" Chậm rãi hít một hơi, Tiêu Viêm nhàn nhạt nói, trong lòng hắn biết, trong thiên hạ không có đạo lý ăn không uống không, tự nhiên nhận ân huệ của một người thần bí cũng không phải là một sáng suốt quyết định

"Tiểu oa oa, thiên phú của người tự nhiên rất tốt, nhưng người nên biết, người bây giờ đã mười lăm tuổi, mà đầu khí của người mới có ba đoạn, ta hình như nghe qua, năm sau người sẽ tiến hành trưởng thành nghi thức đi? Người cho rằng, người có thể trong một năm, chỉ dựa vào chăm chỉ tu luyện mà có thể đột phá lên bảy đoạn đầu khí? Hơn nữa người còn cùng nữ oa oa kia có ba năm ước hẹn, nữ oa oa kia thiên phú cũng không kém người bao nhiêu, người nghĩ người có thể vượt qua nàng, đâu có dễ như vậy." Lão giả khuôn mặt đầy nếp nhăn, bây giờ lại giống như một đóa cúc hoa nở rộ.

"Nếu không phải ngươi hấp thu đầu khí của ta, ta có thể bị nàng vũ nhục như vậy? Lão hủn đần ngươi!" Bị lão giả nói đến chỗ đau, khuôn mặt Tiêu Viêm lại trở nên âm trầm, tức giận cắn răng mắng to lên.

Mắng một tiếng xong, Tiêu Viêm lại uể oải, việc đã đến nước này, mắng gì đi nữa cũng không thể đòi lại được, tu luyện đầu khí lấy trụ cột làm trọng, năm đó mình bốn tuổi luyện khí, luyện sáu năm mới đến chín đoạn. Cho dù thiên phú hồi phục như cũ, trong một năm tu luyện đến bảy đoạn đầu khí, khả năng thành công là rất nhỏ...

Uể oải thờ dãi một hồi, ánh mắt của Tiêu Viêm lại nhìn lão giả có vẻ cao thâm khó lường kia, trong lòng chợt động, liếm liếm môi nói: "Ngươi có biện pháp?"

"Có lẽ vậy." lão giả hàm hồ cười quái dị nói.

"Ngươi trợ giúp ta trong một năm tu luyện đến bảy đoạn đầu khí, vậy việc ngươi hấp thu đầu khí của ta ba năm coi như xóa bỏ, thế nào?" Tiêu Viêm hỏi thăm dò.

"Hắc hắc, tiểu oa oa rất giỏi toán kế a."

"Nếu ngươi không giúp được gì, ta còn mang trên người làm gì? Ta xem, ngài vẫn nên tìm một cái thân xác khác đi..." Tiêu Viêm cười lạnh nói, nói chuyện một lúc, hắn cũng nhìn ra trong suốt lão giả này hình như không thể tùy tiện hấp thu đầu khí của người khác.

Tiêu Viêm duỗi duỗi tay, nhân nhạ nói: "Muốn ta tiếp tục cung phụng ngươi, ngươi cũng nên xuất ra một chút thành ý đi chứ?"

"Thật là một cái miệng lưỡi lợi hại tiểu oa oa, tốt, tốt, ai bảo lão nhân gia còn có việc muốn nhờ tiểu gia hòa giải đây." Bất đắc dĩ gật gật đầu, lão giả thân hình hạ xuống đất, ánh mắt tại trên người Tiêu Viêm dò xét, một trận quái dị tiếng cười hiện lên trên mặt, sau đó lập tức tiêu tán, chần chừ một lúc, tựa hồ rất không tình nguyện mở miệng nói: "Ngươi muốn trở thành luyện được sư không?"

"Ngươi một chút cũng không giống một cái mười lăm tuổi thiếu niên, xem ra ba năm này, ngươi đã trưởng thành rất nhiều, việc này xem như ta tự ăn ác quả sao?" Nhìn Tiêu Viêm, lão giả ngẩn ra, sau đó có chút dở khóc dở cười lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Được Lão

"Luyện được sư?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm rung mình, ngay sau đó lại nhủ mảy: "Tại đầu khí đại lục, chỉ cần là người, đều muốn trở thành luyện được sư, nhưng nghề nghiệp này ai cũng có thể làm được sao? Mấy cái điều kiện hà khắc..." Thanh âm đột nhiên ngừng lại, Tiêu Viêm ngẩng mạnh đầu, há hốc miệng: "Ta đạt yêu cầu?"

Phi thường hân thưởng thần sắc hỗn loạn bao gồm mừng như điên cùng chờ đợi của Tiêu Viêm, lão giả vuốt râu ra vẻ suy nghĩ một chút, lại dò xét một phen, tựa hồ có chút khó xử thờ dãi: "Tuy miễn cưỡng coi như có tư cách, bất quá ai bảo ta thiếu ngươi một cái nhân tình a, ài, được rồi, coi như là đền bù cho ngươi đi..."

"Miễn, cưỡng, Hừ, cứ làm ra vẻ" Đúng lúc này một giọng nói có chút ngây thơ vang lên, nhưng hơi chua.

Sau khi giọng nói vang lên cả Tiêu Viêm và vị lão giả kia đều quay sang chăm chú nhìn vào người mới đến, chỉ thấy lúc này bên trong rừng trúc đi ra một cô gái nhỏ chừng 10 tuổi, trên người mặc một chiếc váy ngắn chưa qua đầu gối màu xanh lam, tóc cột thành hai bím xoắn tự nhiên hai bên đầu, gương mặt có vài nét giống với Tiêu Viêm.

"Liên Nhi, sau muội lại ở đây" Tiêu Viêm hơi bất ngờ hỏi

Tiêu Liên liếc mắt lão giả một cái rồi mới trả lời Tiêu Viêm "Chẳng phải muội lo cho huynh sao? Lúc này muội đi dạo phố về thì nghe được chuyện của huynh, muốn đến an ủi huynh nên muội mới đến đây"

Nói xong, Tiêu Liên quay sang vị lão giả kia nói tiếp "Lão già, cuối cùng ông cũng xuất hiện a, ông hại Tam ca ta trong ba năm này bị người cười chê, khinh bỉ, người biết huynh ấy chịu bao nhiêu ủy khuất sao, vậy mà giờ người lại làm như mình bị ủy khuất lắm vậy, thu huynh ta làm đồ đệ với người là biệt khuất lắm sao"

"Tính ra thì huynh muội chúng ta số thật khổ a. Muội tám năm qua bị hút đi gần một nửa đầu khí tích lũy được, còn huynh thì bị lão giả này ba năm làm cho khổ sở, hoi... nhưng cũng may tới bây giờ thì mọi chuyện coi như tạm ổn, chỉ còn huynh thôi" Tiêu Liên có chút cảm thán nói

"Liên Nhi, muội cũng bị hút đi đầu khí sao???" Tiêu Viêm hơi ngạc nhiên hỏi

"Đúng vậy, trong tám năm này, từ khi muội bắt đầu tu luyện thì đã bị nó lấy đi gần một nửa đầu khí rồi, rất may, nó chỉ cần đầu khí để khôi phục một ít khả năng vốn có, với lại nó dùng thời gian dài để khôi phục chứ không giống ông ta, hấp thu liên tục trong ba năm, nên muội cũng không quá khổ sở" Tiêu Liên giờ lên Tiêu Hắc đang xoay tròn trong tay khẳng định nói

"Quay lại chuyện của huynh đi, chuyện của muội, sau này muội sẽ từ từ kể huynh nghe" Tiêu Liên chuyển hướng câu chuyện nói.

Khi thấy Tiêu Viêm gật đầu, Tiêu Liên mới nói tiếp: "Cho dù Ca Ca ta đạt tới điều kiện, nhưng luyện được sư bình thường đều do lão sư tự tay dạy, người, chẳng lẽ cũng là một vị luyện được sư?" Lúc này Tiêu Viêm cũng nghiêng nghiêng nhìn về phía lão giả kia.

Đứng ở bên nghe chuyện vị lão giả kia cũng hơi kinh ngạc vì những chuyện vừa phát sinh từ lúc Tiêu Liên xuất hiện, đương nhiên ông biết Tiêu Liên là ai nhưng ông không ngờ cô bé này cũng có bí mật ghê gớm vậy. Nhưng khi nhìn thấy Tiêu Liên và Tiêu Viêm khuôn mặt tràn đầy hoài nghi, lão giả bỏ qua những chuyện bề bộn đó ra sau đầu hắc hắc cười, ngực khẽ trỗi lên, trong thanh âm cũng ầm ầm lộ ra một cỗ kiêu ngạo: "Đúng vậy, ta chính là một luyện được sư!"

Chớp mắt một cái, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn lão giả cũng thay đổi, luyện được sư a, đó chính là hi hữu sinh vật... Còn Tiêu Liên vẻ mặt cũng rất bình tĩnh nhưng cũng có chút kích động.

"Lão tiên sinh, xin hỏi một chút, ngài trước kia là mấy phẩm luyện được sư?" Tiêu Viêm liếm liếm môi, non nớt thanh âm thêm một phần khách khí.

Đầu khí đại lục, luyện được sư tuy rất ít, bất quá vì thân phận tôn quý, nên cũng có cấp bậc chế độ rõ ràng, từ thấp đến cao, chia làm chín phẩm, chủ nhân của tụ khí tán mà Nạp Lan Yên Nhiên mang đến chính là đan vương Cổ Hà, là một lục phẩm luyện được sư, tại luyện được giới của Gia Mã đế quốc có thể nói là đệ nhất.

Khi nói ra thân phận luyện được sư ông nghĩ những đứa trẻ này chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên, kích động nhưng khi nhìn thấy thái độ của chúng thì ông hơi bất ngờ, vì tuổi chúng rất nhỏ nhưng định lực không hề thấp nhưng ngoài mặt vẫn trầm tĩnh. "Mấy phẩm? hắc hắc, nhớ không rõ nữa... Ai, tiểu tử, cuối cùng ngươi có học hay không a?" Lắc lắc đầu, bỗng nhiên lão giả có điểm không kiên nhẫn hỏi.

"Học, học!"

Tiêu Viêm không hề do dự, vội vàng gật đầu, luyện được sư, cho dù là tại thế lực lớn như Vân Lam tông cũng phải cung phụng trân quý cấp bậc nhân vật a.

"Hắc hắc, nguyện ý? Nguyện ý thì mau bái sư đi." Lão giả khoanh chân ngồi trên một tảng đá, gian trá cười nói.

"Còn phải bái sư sao?"

"Lời thừa, người không bái sư còn muốn ta khuynh nang tương thụ(?), nằm mơ sao?" Lão giả ném cho Tiêu Viêm một cái trừng mắt, hiển nhiên, tính tình cổ hủ lão nhân, rất dễ ý đến thầy trò quan hệ.

Bất đắc dĩ, liếm liếm miệng, vì trở thành một luyện được sư tôn quý, Tiêu Viêm cũng đành phải cung kính tiến hành bái sư lễ với lão giả.

Tiêu Liên đứng bên cạnh im lặng không lên tiếng. Trong lòng cô nghĩ việc Tiêu Viêm bái lão giả hòa này làm sử phụ cũng không phải việc xấu. Cô chỉ rằng bái một luyện được sư làm thầy sẽ có trợ ích rất lớn cho tương lai sau này của Tiêu Viêm.

Nghiêm mật tiếp nhận lễ số của Tiêu Viêm, lão giả bây mới hài lòng gật gật đầu, trong thanh âm cũng thêm vài phần thân thiết: "Ta tên Dược Lão, lai lịch của ta bây giờ còn chưa nên nói cho người, tránh làm người phân tâm, người chỉ cần biết, giống cái tên xưng là đan vương kia... thật ra cũng chỉ là một cái rắm"

Khóe miệng một trận run rẩy, Tiêu Viêm nhìn lão giả tùy ý bộ dáng, lời vừa muốn nói ra lại nuốt xuống: "Lão nhân này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Danh chấn Gia Mã đế quốc đan vương Cổ Hà, là cái rắm...? Nếu nói lời này ra, chỉ sợ sẽ bị cả Gia Mã đế quốc cười nhạo thành người bị thần kinh đi?"

Hít nhẹ một hơi, áp chế khiếp sợ trong lòng, Tiêu Viêm di chuyển ánh mắt, cười hắc hắc nói: "Không biết lão sư định dùng biện pháp gì giúp ta một năm đạt đến thất đoạn đầu khí?"

"Tuy ba năm nay đầu khí của ngươi một mực lui lại, nhưng cũng vì vậy mới đem đến căn cơ vững chắc hơn người bình thường, tu luyện đầu khí, căn cơ là quan trọng nhất! Sau này ngươi sẽ cảm nhận được, ba năm thực yếu đi đem rất nhiều chỗ tốt đến cho ngươi!" Nụ cười của dược lão chậm rãi thu liễm, nghiêm mật nói

Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên, hẳn quả thật không biết thực lực lui lại có thể mang đến cái gì chỗ tốt.

"Vậy khi nào mới dạy ta luyện được thuật a?" Tiêu Viêm chuyển động con ngươi, đem chú ý chuyển đến việc trọng yếu nhất.

"Muốn trở thành luyện được sư, cần phải có hỏa diễm đầu khí chống đỡ, cho nên trước khi học tập luyện được thuật, ngươi ít nhất phải trở thành một đầu giả cùng với tu luyện một môn hỏa thuộc tính đầu khí công pháp!"

"Hỏa thuộc tính công pháp? Hắc hắc, lão sư, một khi ta đã là đệ tử của ngươi, vậy ngươi lấy vài quyền thiên giai hỏa thuộc tính công pháp cho ta tu luyện

chứ?" Tiêu Viêm giờ tay ra, cười nói.

"Quý xá(?), ngươi cho thiên giai công pháp là cỏ dại trên đất a? Miệng ngươi sinh ra để làm gì!" Nghe vậy, được lão khuôn mặt run lên, dờ khóc dờ cười mắng.

Tiêu Liên ở bên lắng nghe cũng bùm miệng cười khế, trong lòng thầm nghĩ "lão đầu tử, nhận ca ta làm đồ đệ, vất vả cho ông rồi"

"Lão đầu, một khi đã gia nhập môn hạ của ngươi, chẳng nhẽ vẫn bắt ta phải đi tìm công pháp trong gia tộc chắc? Công pháp đứng đầu hòa thuộc tính của gia tộc, theo ta nhớ cũng chỉ là hoàng giai cao cấp, việc này cũng quá ngươi cũng quá keo kiệt a?" Khuôn mặt của Tiêu Viêm, rất là buồn bực

"Tiểu tử, là lão sư, không phải lão đầu!"

Bị cách xưng hô của Tiêu Viêm làm tức giận đến mở to mắt, được lão không nghĩ đến tiểu gia hỏa này vừa bái sư xong đã xưng hô như cũ.

"Hừ, một khi đã gia nhập môn hạ của ta, tự nhiên sẽ không keo kiệt với ngươi, thiên giai công pháp, ta không có! Bất quá ta có công pháp so với thiên giai công pháp còn quý dị hơn, ngươi muốn học hay không?" Hừ nhẹ một tiếng, trong mắt được lão bỗng nhiên tràn đầy mưu mô.

"So với thiên giai công pháp còn quý dị hơn?"

Trong lòng nhảy dựng lên, Tiêu Viêm nuốt một ngụm nước miếng, con ngươi màu đen lấp lờ nóng cháy: "Đó là công pháp cấp bậc nào?"

"Hoàng giai sơ cấp." Được lão mỉm cười, làm khuôn mặt Tiêu Viêm nhất thời cứng ngắc lại.

"Lão đầu, ngươi lừa ta?"

Một lát sau, trên đỉnh núi vang lên tiếng thiếu niên phẫn nộ rít gào. Nhìn tiểu gia hỏa trước mặt tức giận đến khuôn mặt vặn vẹo, được lão đắc ý cười, có thể đem Tiêu Viêm bình tĩnh như một tiểu yêu quái tức thành bộ dáng này, hẳn thật sự rất có thành tựu cảm giác.

"Tam ca, đừng nóng, dù gì ông ta cũng là luyện được sư, hơn nữa thực lực ông ta không thấp, cũng được xưng một tiếng cường giả, muội nghĩ ông ta không vô vị tới mức trêu chọc chúng ta đâu, muội nghĩ chắc nó có điểm gì đặc biệt nên ông ta mới nói nó quý dị"

"Công pháp kia có gì quý dị?" Khi nghe Tiêu Liên nói, Tiêu viêm hơi chùng xuống, trừng mắt nhìn Được Lão hài hước khuôn mặt, Tiêu Viêm bỗng nhiên im lặng, nhú mày hỏi.

Thoáng nhìn qua Tiêu Liên, Được lão hơi giật mình, không nghĩ tới cô bé này lại bình tĩnh phán đoán mọi việc như vậy, thật đáng sợ, tuổi mới bấy lớn mà đã không tâm thương, nhưng cũng chỉ là hơi giật mình mà thôi. Ông lại thoáng trầm mặc, mỉm cười nói: "Nó có thể tiến hóa!"

Đồng tử co rút lại, hai mắt Tiêu Viêm chớp cũng không chớp nhìn được lão trước mặt, một lúc sau, mới lắc lắc đầu: "Không có khả năng! Ta chưa nghe nói qua công pháp nào có khả năng tiến hóa!"

Tiêu Liên lúc này cũng kinh ngạc, há hốc mồm nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, những chuyện mà cô biết được từ Tiểu hắc cũng không thua gì chuyện một công pháp có thể tiến hóa, bất kỳ chuyện nào cũng có thể làm người ta kinh ngạc không kém a.

"Thiết, tiểu tử ngươi thì biết cái gì, đầu khí đại lực vô cùng rộng lớn, kỳ nhân dị sỹ nhiều vô số. Trong mắt một cái tiểu gia hỏa chưa từng đi khỏi Gia Mã đế quốc như ngươi, việc không thể xảy ra, nhiều như biển." Được lão khinh thường châm chọc.

Tiêu Viêm bị kìm hãm, lại lập tức không phục nói: "Chẳng lẽ ngươi đã nghe nói qua có công pháp có thể tiến hóa?"

Được lão nụ cười cứng lại, một lát sau mới cười lắc đầu, nói: "Bởi vì không có, nên mới có thể biểu hiện ra cái độc đáo của nó a!"

"Thực sự có thể tiến hóa?" Nhìn được lão, Tiêu Viêm nhin không được lại mở miệng hỏi.

"Thực sự có thể tiến hóa!" Được lão phi thường khẳng định gật đầu.

"Ngươi từng tu luyện?" Tiêu Viêm lại hỏi.

"Ách... Chưa từng." Được lão kiên quyết lắc đầu.

"Vậy đã có ai từng tu luyện?"

"Ách... không có."

Trên trán, gân xanh hiện ra, tay Tiêu Viêm gắt gao nắm vào nhau, cổ nín xúc động muốn đấm một phát, thanh âm áp lực tức giận: "Chưa ai tu luyện qua, vậy vì sao ngươi biết nó có thể tiến hóa?"

"Vì trên công pháp giới thiệu như vậy." Được lão san san cười.

"Thực sự có loại công pháp như vậy?" Mày gắt gao nhú lại, Tiêu Viêm trù trù một lát, sau đó mới chuyển đen nhánh con ngươi, nói: "Có thể để ta xem

không?"

"Hắc hắc..." cười quái dị nhìn lướt qua Tiêu Viêm sắc mặt tò mò, được lão khóe miệng nhếch lên, bỗng nhiên lại chuyển lời nói: "Tính toán một chút, ngươi bây giờ xem cũng không có tác dụng, vẫn nên chờ đến khi trở thành một đấu giả, ta sẽ đưa nó cho ngươi."

Bàn tay đưa ra có chút cứng ngắc, khóe miệng Tiêu Viêm hung hăng giật giật một lúc, thanh âm từ bên trong hàm răng bức ra hai chữ: "Ngươi ngoan!"

Sảng khoái cười to vài tiếng, được lão vô thị ánh mắt tràn ngập lửa giận của Tiêu Viêm, cười nói: "Nhiệm vụ hiện tại. Chính là trong một năm đem đấu khí của ngươi tu luyện đến bảy đoạn."

"Ngươi có biện pháp gì?" Tiêu Viêm mạnh mẽ áp chế lòng hiếu kì với thần bí công pháp kia, cắn răng hỏi.

"Sơ đoạn đấu khí tu luyện, chủ yếu là mở rộng kinh mạch, đoán tạo thân thể, cường hóa mạch lạc, tạo ra căn cơ để ngưng tụ đấu khí sau này, vì thân thể trong độ tuổi này yếu ớt cùng dễ dàng tổn tạo nhất, cho nên trình tự tu luyện này phải tuần tự mà tiến, không thể nhờ ngoại lực nâng đỡ, nếu không đấu khí sau này trở nên cường đại thì kinh mạch sẽ không chịu nổi cường đại đấu khí trùng kích mà đoạn mạch nhân vong!" Được lão thần sắc ngưng trọng nói.

Đối với việc này, Tiêu Viêm cũng hiểu được, trong ba năm hắn trở thành phế vật, phụ thân hắn vì nóng vội mà muốn mạnh mẽ quán chú đấu khí vào cơ thể, bất quá mỗi lần đều tại lúc khẩn yếu quan đầu mà thất bại, cho nên, Tiêu Viêm rất rõ ràng lợi hại quan hệ trong đó.

Được lão liếc mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh Tiêu Viêm, vừa lòng gật gật đầu, cười nói: "Đối với những người khác thì như vậy, nhưng ngươi thì bất đồng, trụ cột của cơ thể ngươi đã từ ba năm trước đã vô cùng kiên cố, hơn nữa trong ba năm này ngươi cũng cực kỳ chăm chỉ, chưa bao giờ bỏ một ngày tu luyện, cho nên, trụ cột hiện tại của ngươi, vì sự có thể không khách khí nói, phi thường tốt!"

"Ngươi chẳng lẽ muốn dùng ngoại lực đề cao thực lực của ta? Ví dụ như ăn đan dược?" Tiêu Viêm con mắt chuyển động.

"Không sai biệt lắm, bất quá, lấy kinh mạch cứng cõi trình độ của ngươi, cũng không thể chịu nổi bất kì loại đan dược nào trùng kích, cho dù là cấp thấp nhất tụ khí tán cũng không thể!" Được lão nhàn nhạt cười nói.

"Cấp thấp nhất là tụ khí tán..." Ngón tay run rẩy, Tiêu Viêm có chút trắng dã mặt, kì được tại Gia Mã đế quốc có thể bán đến thiên giới, đến trong miệng thần bí lão sư của mình lại trở thành thứ thấp cấp nhất, hai loại khác biệt này làm Tiêu Viêm thực sự kinh ngạc.

"Vậy ngài có biện pháp gì?" Thầm hít một hơi, Tiêu Viêm khôi phục bình tĩnh, nhíu mày thấp giọng nói.

"A a, hiệu lực của đan dược rất lớn, dễ làm tổn thương kinh mạch, cho nên chúng ta phải dùng cang ôn hòa phương thức!" Được lão mỉm cười nói: "Ngày mai, ngươi chuẩn bị ba cây điệp lan thảo tuổi càng lớn càng tốt, còn có, hai gốc tẩy cốt hoa, cái này độ tuổi tùy ý, nga, đúng rồi, còn phải có một viên mộc hệ một cấp ma hạch. Mấy thứ này đều là tài liệu cấp thấp, ngươi có thể kiếm được... Có người lên đây, ta về giới chỉ trước! Mặt khác, đừng để bất cứ ai biết sự tồn tại của ta, kể cả người mà ngươi thân cận nhất, Đương nhiên con bé này ngoại lệ." Nói xong, được lão cũng bắt kẻ Tiêu Viêm miệng càng ngày càng mở lớn, Liếc mắt một cái Tiêu Liên, lập tức tiến vào hắc sắc giới chỉ, giới chỉ khẽ run lên, chuẩn xác đeo trên ngón tay của Tiêu Viêm

"Ba cây hoàn chỉnh từ điệp lan thảo? Hai gốc tẩy cốt hoa? Một cái mộc hệ một cấp ma hạch? Lão gia hỏa, ngươi cho ta là vương tử của hoàng thất sao? Vài thứ này cộng lại, ít nhất là một ngàn kim tệ a! Ta nhiều năm tiết kiệm cũng bắt quá mới có bốn trăm kim tệ, vừa đủ mua một viên ma hạch một cấp a!" Tiêu Viêm tròng mắt thật lớn, đối với giới chỉ quát to.

"Đó là việc của ngươi, hắc hắc, ta chỉ có trách nhiệm làm ra ôn dưỡng linh dịch, người khác muốn mua cũng không được, cho ngươi bỏ tiền mua một ít tài liệu cũng đau lòng thành bộ dáng này..." Được lão hài hước thanh âm tại trong lòng Tiêu Viêm vang lên.

"... Mẹ nó, thứ luyện dược sư làm ra đích thực nhiên chỉ có kẻ có tiền mới dùng được." Tiêu Viêm bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, hắn tại Tiêu gia mỗi tháng lĩnh tiền tiêu, cũng có không ít, mỗi lần hai mươi kim tệ. Bằng số tiền này, một gia đình bình thường có thể no bụng một năm, nhưng lấy số tiền này mua tài liệu như được lão nói quả thật chính là cứu nưư nhất mao, không đáng kể mà thôi, cái này chính là chênh lệch!.

"Ai chỉ có thể đi vay người khác..." Buồn bực thở dài một tiếng, Tiêu Viêm chậm rãi thu liễm cảm xúc, khuôn mặt khôi phục bình tĩnh trước kia, quay đầu lại nhìn sơn đạo phía dưới, một thân ảnh màu tím giống như tinh linh nhẹ nhàng mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tu Luyện Thấp Trệt Tầng

Mũi chân nhẹ nhàng điểm trên sơn nham, Tiêu Huân Nhi giống như một con bướm màu tím, mạn diệu đáng người hiện ra đường mê người đường cong nhẹ nhàng đi lên đỉnh núi, đầu ngẩng lên, ánh mắt quét về phía thiếu niên đứng bên cạnh vách núi.

Nhìn thiếu niên, Huân Nhi có chút ngẩn ra, tuy chỉ nửa ngày không gặp, bất quá nàng cũng nhìn ra được, Tiêu Viêm bây giờ hình như so với trước kia,

thêm một cái gì đó...

Khi hai mắt gặp nhau, Huân Nhi rút cuộc cũng cảm thấy thiếu niên có thêm cái gì, đó là... Tự tin!

Sau ba năm, quang hoàn sáng chói nhất của thiếu niên rốt cục cũng quay lại.

Có chút mê say nhìn nụ cười như ẩn như hiện của thiếu niên, trên má Tiêu Huân Nhi hiện ra hai cái má lúm đồng tiền đáng yêu, cười yếu ớt nói: "Nhìn bộ dáng hiện tại của Tiêu Viêm ca ca, hình như không cần Huân Nhi đến an ủi?"

"Người trải qua đã kích, chẳng phải sẽ trưởng thành sao?" Tiêu Viêm nhún vai, cười nói.

"Nàng nhất định sẽ phải hối hận."

Huân Nhi mân mê miệng, cười nhẹ nói, bộ dáng chắc chắn, tựa như đang thẩm phán.

Tiêu Viêm nhàn nhạt cười, tùy ý phui phui quần áo, đi về hướng cô gái.

Đi đến bên cạnh, cười nhìn Tiêu Huân Nhi đã cao gần bằng mình, ánh mắt lại chuyển đến khuôn mặt thanh tú xinh đẹp kia, trong lòng Tiêu Viêm bỗng có chút hoảng hốt, đứa trẻ năm đó mũi chảy nước, không mặc quần chạy theo mình đòi đi chơi, hôm nay lại xinh đẹp động lòng người như vậy...

"Hi Hi..." Tiêu Liên đứng bên cạnh cười thầm trong lòng nhưng ngoài miệng oán than nói "Liên Nhi giận rồi, hai người chỉ lo nhìn nhau quên mất Liên Nhi" nhìn thấy trên mặt hai người họ hiện lên một áng mây hồng mới thôi ghẹo chọc nói tiếp "thô, muối không muốn làm kỷ đã cắn mũi, muối đi trước hai người từ từ tâm sự", nói xong Liên Nhi từ từ xuống núi, về lại phòng mình.

Nghe được Liên Nhi nói, Huân Nhi hai má càng lúc càng đỏ, đặc biệt là khi nghe được kia hai chữ "tâm sự" của Liên Nhi. Đến khi Liên Nhi xuống núi thì Huân Nhi mới đỡ hơn chút ít nhưng mặt vẫn còn đỏ

Nhẹ nhàng cười cười, thiếu niên ánh mắt ôn hòa, bàn tay không khách khí néo néo khuôn mặt đỏ ửng của thiếu nữ, cười nói: "Huân Nhi đã lớn a, bắt quá đừng quên Tiêu Viêm ca ca trước kia vì hái quả cho người mà cả người bầm tím chặt vật bộ đáng."

Bị hành động thân mật của Tiêu Viêm làm sững sốt, sau một lúc, con người linh động trong suốt nhìn vào đôi mắt đen nhánh không mang theo chút tạp chất nào, trong lòng Huân Nhi nhẹ nhàng cười.

Lúc còn bé, hắn thích néo khuôn mặt tròn trĩnh của mình, nhưng từ ba năm trước, sau chuyện đó, trong lòng hắn như có một bức tường, đem tất cả mọi người ngăn cản ở ngoài, cho dù mình có cố gắng như thế nào, đều sẽ bị thái độ không lạnh không nóng của hắn phải chán nản rồi đi...

"Hắn thực sự đã trở lại... Bất quá, hắn vẫn đem ta trở thành thí trùng như lúc còn bé, thật sự là một tên đầu gổ..." Nhẹ nhàng quẹt quẹt miệng, Huân Nhi lập tức lại trách cứ mình quá tham lam.

"Huân Nhi, ba năm nay, đừng trách Tiêu Viêm ca ca, đoạn thời gian đó, ta sống ngơ ngác ngác, bất quá còn tốt, có người ở bên cạnh." Tiêu Viêm có chút xấu hổ gãi gãi đầu, xin lỗi nói.

Huân Nhi ngọt ngào cười, ba năm nay chịu một ít ủy khuất, tại tiếng giải thích sanh sát của thiếu niên, nhất thời tan thành mây khói.

"Khái, đúng rồi, Huân Nhi... Trong tay người còn bao nhiêu tiền a?" Buông khuôn mặt mềm mại trong tay ra, Tiêu Viêm bỗng nhiên kiên tiểu hỏi.

Ở trong gia tộc, ngoại trừ phụ thân, cũng chỉ có Huân Nhi cùng hắn có quan hệ tốt. Hôm nay đã làm phụ thân mất mặt như vậy, hắn cũng không có mặt mũi đi tìm phụ thân vay tiền, cho nên, đành phải đem ý niệm chuyển sang Huân Nhi.

"Tiền?" Chớp đôi mắt trong suốt, Huân Nhi ngạc nhiên nói: "Tiêu Viêm ca ca cần tiền sao?"

"Khái... Muốn mua một số thứ, còn thiếu một chút." Tiêu Viêm đỏ mặt, đây là lần đầu hắn vay tiền nữ hài tử a.

Lần đầu thấy ngày thường lạnh nhạt Tiêu Viêm ca ca lộ ra quần bách bộ đáng, Tiêu Huân Nhi nhất thời có chút mở rộng nhãn giới, che miệng cười duyên nói: "Ta còn hơn một ngàn kim tệ, có đủ không? Nếu không đủ..."

Trong lúc nói, bàn tay để tại phía sau của Huân Nhi ngón tay khẽ động, một cái tử kim tạp phiến đột ngột xuất hiện giữa hai ngón tay, trên tạp phiến có năm đạo sóng gọn màu sắc khác nhau.

Ngũ văn tử kim tạp, tại đấu khí đại lục, ít nhất phải là đấu linh thực lực mới có tư cách dùng loại kim tạp đại biểu thân phận này, đương nhiên, một ít siêu nhiên thể lực, cũng có loại tư cách này.

"Đủ rồi, đủ rồi..." Vui mừng gật gật đầu, Tiêu Viêm lại nhìn không được muốn véo khuôn mặt xinh đẹp của Huân Nhi, bất quá cũng mạnh mẽ dừng lại.

"Yên tâm, sau này ta sẽ đem tiền trả lại người." Vỗ vỗ ngực, Tiêu Viêm hứa hẹn nói.

"Ai cần người trả..." Miệng nhếch lên, tử kim tạp sau lưng Huân Nhi cũng bị nàng nhanh chóng thu lại.

"Đi thôi, trời sắp tối rồi, ngày mai ta đưa ngươi đi dạo Ô Thần thành." Tiêu Viêm đối với thiếu nữ phát phát tay, hưng phấn đi trước xuống chân núi.

Đứng tại chỗ, Huân Nhi mỉm cười đưa mắt nhìn thiếu niên đã hồi phục lại dáng vẻ tiêu sái ba năm trước, nhẹ nhàng cười, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Nạp Lan Yên Nhiên, ta cuối cùng nên hận ngươi, hay nên cảm tạ ngươi?"

...

Sau khi về đến phòng mình, Tiêu Liên giờ lên bàn tay nhỏ non nót nhẹ nhàng nói "Tiểu hắc, chúng ta đi thôi" sau khi dứt lời chỉ thấy chiếc nhẫn màu đen trên tay nàng lóe lên một vòng sáng bao quát cả nàng vào trong cùng lúc biến mất trong phòng

Chớp mắt Tiêu Liên lại xuất hiện nhưng không phải trong phòng mình mà là trong không gian thần bí kia. Vừa đến, Tiêu Liên liền hướng về phía Tu Luyện thẳng tiến.

"Với thực lực của ngươi hiện tại không cách nào đến đến Tu Luyện tháp, Khi nào đạt đến đấu Giả rồi hãy đến đó sau" thấy rõ Tiêu Liên Mục đích, Tiểu hắc nói.

"Vậy bây giờ ta nên làm gì" Không thể vào Tu luyện tháp khiến cô có chút thất vọng nhưng cô không buồn bã ra về, vì cô biết trong không gian này còn rất nhiều chỗ cô còn chưa biết rõ, những gì cô được biết trước đó là không hoàn thiện, vẫn còn một số chuyện, một số nơi mà hiện tại Tiểu Hắc chưa nói, đó cũng là những gì nó thông báo trước.

"Hiện tại có rất nhiều nơi cô không thể đến, khi nào cô trở thành một đấu giả thì mới có thể tùy ý hành sự, bây giờ ta đề nghị cô nên đến Luyện Đan Tháp, ở bên trong có một số đan dược đã được chuẩn bị từ trước, cô có thể nhờ nó bước vào đấu giả" Nó hơi dừng một chút rồi đưa ra thêm một kiến nghị "ta nghĩ ngươi cũng nên bài tên Dược lão kia làm sư, theo hần học luyện dược, tuy trong Luyện đan tháp có để lại các bài học luyện đan, nhưng theo một luyện dược sư chân chính học luyện dược vẫn có lợi nhiều hơn, với lại đan dược trong luyện đan tháp là có hạn, không thể cung cấp cho ngươi hoài được"

Thấy cô đang suy nghĩ nó lại nói tiếp "Hơn nữa ta thấy ngươi cũng có đủ điều kiện để trở thành một luyện dược sư, ta nghĩ ngươi nên thử một lần đi. ta chỉ có thể cho ngươi ý kiến, ngươi phải tự mình quyết định"

"Được, có lẽ ngươi đúng, tên trở thành một luyện dược sư, tu luyện không thể thiếu đan dược, ta cần nó để phát triển" sau khi suy nghĩ kỹ, Tiêu liên khẳng định nói.

Ngay khi nghe xong quyết định của Tiêu Liên, giọng nói của Tiểu Hắc lại vang lên báo cho cô một tin vui "tuy ngươi không thể nhờ hiệu quả của tu luyện tháp một tầng để nhanh chóng tăng lên tu vi, nhưng ngươi có thể ở tầng trệt để tu luyện, tuy tầng trệt năng lượng không nồng hậu như tầng một nhưng đảm bảo dày đặc hơn Ô Thần Thành hiện tại ngươi đang ở"

"Thật sao?" Tiêu Liên có chút không biết thật giả hỏi. "Thật" Tiểu Hắc khẳng định trả lời

Nghe theo Tiểu Hắc nói, Tiêu Liên bước vào tầng trệt Tu Luyện tháp, quả nhiên, năng lượng ở đây dày đặc hơn bên ngoài gấp đôi.

Đây là lần đầu cô bước vào tu luyện tháp nên không tránh khỏi tò mò, cô nhìn ngó xung quanh, bên trong tháp cũng không có gì đặc biệt, chỉ là bên trong này rất lớn, có chút ánh huỳnh quang nhàn nhạt rất dễ chịu, không hề chói mắt, bên trong cũng không có bất kể vật dụng gì, chỉ là phía trên đỉnh đầu phiêu phù rất nhiều đốm sáng nhỏ, những ánh huỳnh quang trong phòng chính là từ những đốm sáng này phát ra.

Cô có chút tò mò nhưng Tiểu Hắc không nói nên cô cũng không hỏi, cô từ từ ngồi xuống khoanh chân ở trung tâm tầng trệt, bắt đầu tĩnh tâm tu luyện. Tuy năng lượng ở đây nồng hậu gấp đôi ngoại giới nhưng lại rất ôn hòa, rất tinh thuần nên cô không hề luyện hóa rắc rối, chỉ vận chuyển một vòng trong kinh mạch liền hấp thu trực tiếp vào đan điền, theo cô suy đoán với tiến độ này, sáng mai là cô có thể đột phá bước vào lục đoạn đấu khí, vốn dĩ cô đã là ngũ đoạn đỉnh phong nên đột phá cũng là chuyện sớm muộn.

Sáng sớm, ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào trên người thiếu niên đang khoanh chân tu luyện, rất ấm áp...

"Hô..."

Tĩnh tọa một lúc lâu sau, Tiêu Viêm hít một hơi thật sâu, một dòng khí nhàn nhạt, mát thường có thể thấy, theo miệng mũi, đi vào trong thân thể, ôn dưỡng cốt cách.

Đôi mắt đột nhiên mở, bạch quang trong mắt bắn ra, Tiêu Viêm vươn vai một cái, thần tình say mê:

"Chính là cảm giác này, ba năm a, cảm giác mạnh lên rồi cuộc đã trở lại."

Chậm rãi xuống giường, hoạt động thân thể một chút, sau đó thay đổi một thân quần áo, ngoài cửa nhẹ nhàng truyền đến thanh âm dễ nghe của Huân Nhi: "Tiêu Viêm ca ca, còn chưa dậy?"

"Nha đầu này, tôi thật sớm." Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tiêu Viêm xoay người, tại trong ngăn tủ tìm tòi một lúc, cuối cùng lấy ra một cái hộp nhỏ, cẩn thận mở ra, nhất thời một mảnh kim quang bắn ra, làm hai mắt Tiêu Viêm khẽ nhắm lại. . .

"Đây chính là toàn bộ tài sản của ta a." Ôm lấy hộp tiền, Tiêu Viêm cười khở lắc đầu.

Đẩy cửa đi ra, nhìn thanh xuân thiếu nữ đứng trước cửa, Tiêu Viêm không khỏi nhẹ nhàng cười một cái.

Huân Nhi hôm nay, thay đổi một bộ trang sức màu xanh nhạt, thanh đạm thanh sắc, lại khiến cho thiếu nữ thêm vài phần thanh thuần, một cái quần dài bó sát chân, đem mảnh khăn thon dài dúi đẹp bao lại, lộ ra đường cong.

Chân dài, kiều đồn, bộ ngực đang phát dục, Huân Nhi hiện tại, không thể nghi ngờ rất giống diệu linh thiếu nữ trên địa cầu, tràn ngập sức sống cùng mê người thanh xuân hơi thở, đương nhiên, không thể không nói đến cỗ đạm nhã độc đáo khí chất, Tiêu Viêm cũng chưa từng thấy qua tại các thiếu nữ khác...

"Cái này, là thứ nguoi cần." Nhìn Tiêu Viêm đi ra, Huân Nhi cười đưa ra tạp phiên màu đen, đây là tôn kim tạp bình thường, giá trị lớn nhất không thể vượt qua năm nghìn kim tệ.

Tiện tay cầm lấy hắc tạp, Tiêu Viêm trêu ghẹo nói: "Tiểu ny tử mặc đẹp như vậy làm gì? Chẳng lẽ hẹn hò cùng người khác sao?"

"Phải a, phải a, đây là lần đầu tiên trong ba năm Tiêu Viêm ca ca mời ta cùng ra ngoài, Huân Nhi rất thụ sủng nhược kinh nha, đương nhiên phải mặc đẹp một chút." Tiêu Viêm thân mật trêu chọc, làm Huân Nhi đôi mắt hí thành hình bán nguyệt, cười duyên nói.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tiêu Viêm tâm tình đại hảo, cũng là cười dài, hai người vừa đi vừa nói chuyện, nửa đường cũng gặp một ít tộc nhân, nhìn thấy hấn cùng Huân Nhi thân mật đàm tiếu bộ dáng, đều không khỏi lộ ra vẻ mặt kỳ dị.

Huân Nhi hiện tại, vô luận là xinh đẹp hay thiên phú, đều là viên minh châu sáng nhất trong đám người tuổi trẻ của gia tộc, bình thường đều ôn nhã hòa khí, bất quá ở đẳng sau nụ cười nhân nhật đó, cũng ẩn chứa một cỗ lạnh lùng, cùng năng chào hỏi, dễ dàng, muốn nói chuyện thêm, rất khó.

Không đề ý đến thần sắc của mấy cái tộc nhân, Tiêu Viêm dẫn Huân Nhi trực tiếp ra khỏi gia tộc, sau đó thả chậm tốc độ, nhân nhả đi dạo trên đường...

Ô Thần thành không hổ là một trong những đại thành thị của Gia Mã đế quốc, nhân khí cực kỳ thịnh vượng, tuy mặt trời rất chói chan, nhưng trên đường cái, dòng người mãnh liệt, thậm chí ngẫu nhiên còn thấy một ít kỳ dị chủng tộc.

Có lẽ do có Tiêu Viêm làm bạn, sau khi ra khỏi gia tộc, Huân Nhi trở nên hoạt bát rất nhiều, lôi kéo bất đắc dĩ Tiêu Viêm, không ngừng chạy đi chạy lại, tiếng thiếu nữ nhẹ nhàng cười duyên, làm nóng bức ngã tư thêm vài phần thanh lương.

Sau khi Huân Nhi chơi chán, Tiêu Viêm mới mang theo nàng đi tìm được tài điểm gần đó, bỏ ra chín trăm kim tệ, mua ba gốc hai mươi năm tử điệp lan thảo cùng với hai gốc tây cốt hoa, mấy thứ này đều là tài liệu cấp thấp, chỉ cần bỏ ra chút tiền là có thể mua được, đương nhiên, nếu muốn tài liệu cao cấp, chỉ có thể tự mình đi tìm hoặc là đi phường thợ, đấu giá hội mấy địa phương.

Nhìn tài sản còn lại trong tay, Tiêu Viêm cười khổ lắc đầu, bây giờ, hấn rốt cuộc hiểu được tiền tại đấu khí đại lục, có bao nhiêu trọng yếu...

Được tài tới tay, thứ duy nhất còn thiếu đó là một cái nhất cấp mộc hệ ma hạch!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Phường Thị

Ma hạch, ở trên đấu khí đại lục cũng được gọi là ma tinh. Tên như ý nghĩa, đây là một loại năng lượng tinh hạch bên trong cơ thể ma thú, bên trong tràn ngập thiên địa năng lượng cực kỳ cuồng bạo, đối với loại năng lượng này, cho dù là một đấu vương cũng không dám mạo hiểm bạo thể nguy hiểm, đem nó mạnh mẽ hút vào.

Tuy ma hạch không thể trực tiếp hấp thu, bất quá nó cũng là tài liệu chính không thể thiếu khi luyện được, ma hạch trải qua bí pháp của luyện sư luyện chế, sẽ thần kỳ bị một số được thảo trung hòa cuồng bạo thuộc tính, cuối cùng trở thành các loại linh dược tăng lên thực lực làm mọi người mơ ước, giá cả nhất thời tăng vọt!

Còn có, ma hạch còn có thể gia trị trên vũ khí, vũ khí được ma hạch gia trị, phá hư lực không chỉ tăng thêm một bậc, mà còn có tăng phúc đấu khí mê người đặc hiệu, rất được đấu giả giai tăng trên đấu khí đại lục truy đuổi.

Đương nhiên, trừ vũ khí, ma hạch cũng có thể gia trị trên khôi giáp và một số vật phẩm, giúp chủ nhân mang đến phòng ngự lực mạnh mẽ, giúp cho người ta lúc đối mặt với nguy hiểm thì có thêm vài phần bảo hộ sinh mạng

Nhiều đặc hiệu như vậy, tự nhiên sẽ khiến cho ma hạch trở thành tài liệu được đấu khí đại lục hoan nghênh nhất, không chỉ có đấu giả, ngay cả luyện dược sư tôn quý, cũng thường xuyên đi khắp mọi nơi tìm kiếm cao cấp ma hạch, để luyện chế đan dược cấp bậc càng cao.

Dưới tác động của loại trào lưu này, ma hạch trên đại lục, cơ hồ hàng năm đều ở trạng thái không đủ đáp ứng nhu cầu, ma hạch cao cấp bậc chỉ cần xuất

hiện tại đầu giá hội hoặc các nơi khác, lập tức sẽ bị người ra giá cao mua đi.

Sự quý giá của ma hạch, tự nhiên sẽ tạo nên rất nhiều dong binh đoàn chuyên lấy việc giết ma thú mà sống, bắt quá, thu được ma hạch, cũng không phải là một việc dễ.

Đầu tiên, ma thú không chỉ có thực lực cường hãn, hơn nữa dị thường xảo trá bởi vì bản tính hung ác cùng với cách công kích đặc thù, ma thú thường mạnh hơn so với đồng cấp bậc nhân loại cường giả. Cho nên, muốn một mình giết chết một ma thú đồng cấp, không có thực lực xuất chúng, rất dễ trượt gà không được mà còn mất gạo

Tiếp theo, cũng không phải trong cơ thể ma thú nào cũng có ma hạch loại năng lượng kết tinh này, giống như một loại tỷ lệ, đôi khi, một dong binh đoàn lấy một nửa số người bị thương để đánh chết một con ma thú, nói không chừng, sẽ không có thu hoạch gì, loại việc này, tại đầu khí đại lục cũng không phải lần đầu tiên, không tính là ngạc nhiên...

Bởi vậy, giá của ma hạch trên đầu khí đại lục, đều là rất cao

...

Mang theo Huân Nhi đi trên ngã tư đường một lúc, cuối cùng tiến vào một trung hình khu buôn bán ở phía nam thành, loại trung hình khu buôn bán này, trong Ô Thần thành cũng chỉ có vài cái, phân biệt bị tam đại gia tộc nắm giữ, Tiêu Viêm đến phường thị này, là nơi Tiêu gia bọn họ nắm giữ...

Nói là nắm giữ, còn không bằng nói là duy trì trật tự và an toàn của khu buôn bán, mà thù lao, là của dong binh hoặc thương nhân, sau khi giao dịch hoặc mở cửa hàng sẽ phải nộp thuế cho gia tộc (DG: Nói đi nói lại, cuối cùng là nghề bảo kê), đây là quy củ của đầu khí đại lục từ trước đến nay, cũng rất ít thấy có người đến đảo loạn.

Từ cửa của khu buôn bán đi vào, còn có hai hộ vệ của Tiêu gia, bọn họ hiển nhiên cũng biết hai người Tiêu Viêm, nhìn bọn họ đi đến, đều là ngẩn ra, sau đó lập tức thoáng khom người.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm lập tức đi vào, nhìn dòng người đi lại không thôi kia, nhìn không được liếm liếm môi, khó trách gia tộc quản lý khu buôn bán nghiêm khắc hơn, lợi nhuận từ nhân khí, chỉ sợ sẽ không ít...

"Tam thiếu gia, Huân Nhi tiểu thư, các ngài đến khu buôn bán, là để mua vài vật sao?" Lúc hai người bị luồng người làm hoa mắt, thanh âm cung kính từ phía sau truyền đến.

Nghe thanh âm này, Tiêu Viêm quay đầu lại, bảy tám đại hán mặc Tiêu gia thống nhất trang phục đang đứng, mà người nói chuyện, là một vị đầu lĩnh ba mươi tuổi tráng niên nam tử, trên ngực nam tử đeo một cái huy chương, trên huy chương có sáu viên kim tinh, hiển nhiên, hắn là một lực tinh đầu gia.

Nhìn Tiêu Viêm nghi hoặc ánh mắt, nam tử hàm hậu cười, cung thanh nói: "Tam thiếu gia, ta gọi là Bội Ân, là hộ vệ đội trưởng của tộc trưởng đại nhân, chuyên môn hộ vệ an toàn của khu buôn bán, a a, sinh nhật năm trước của thiếu gia, Bội Ân cũng từng gặp..."

"Nga, thì ra là Bội Ân đại thúc a."

Tiêu Viêm chớp mắt một cái, tuy không có ấn tượng gì với vị đại hán này, bắt quá lời giới thiệu vừa rồi của hắn, cũng làm Tiêu Viêm nở nụ cười, một khi phụ thân đã tự mình ra lệnh, vậy tự nhiên sẽ là trực hệ thuộc hạ của hắn, độ trung thành, sẽ không có vấn đề gì.

Tuy Tiêu gia cũng không phải là một cái siêu cấp thế lực, bắt quá trong gia tộc cũng chia làm vài phái, nếu vị đại hán trước mặt là người của mấy vị trưởng lão, vậy hắn cũng không quan tâm, tùy ý đáp lại một chút là được.

"Trong gia tộc có chút nhàm chán, đi ra ngoài mua sắm chút đồ, Bội Ân đại thúc, người cứ làm việc của người đi, nếu có việc, ta sẽ nhờ đến người." Thanh âm non nớt của Tiêu Viêm không có kiêu ngạo của thiếu gia mà ngược lại khách khí ôn hòa, làm cho tâm tình người ta thư giãn.

Một tiếng gọi đại thúc, làm nụ cười trên mặt Bội Ân nhiều thêm vài phần, đồng thời cũng càng thêm nhiệt thiết, gật đầu cười nói: "Vậy tam thiếu gia tùy ý mua sắm đi, trong khu buôn bán đều có người của chúng ta, nếu có việc gì, kêu một tiếng là được."

Lễ phép gật gật đầu, Tiêu Viêm kéo Huân Nhi tiến vào dòng người, sau đó biến mất...

"Mạt Lí, mang hai người đi theo Tam thiếu gia, cảnh cáo mấy tên trộm vặt, nếu ai dám động đến Tam thiếu gia và Huân Nhi tiểu thư, sau này cũng không cần lăn lộn ở đây nữa." Nhìn thiếu niên thiếu nữ biến mất, Bội Ân quay đầu lại quát khê, khuôn mặt hàm hậu cũng biến mất, trong tích tắc hóa thành tinh kiên (?)

"Vâng, đội trưởng!" Một đại hán trầm giọng gật đầu, vung tay lên, mang theo hai người nhập vào dòng người.

"A a, Tam thiếu gia đối đãi người khác thật ôn hòa, thực sự làm cho người ta thư thân..." Nhìn ba người lẫn vào dòng người, Bội Ân cười cười, rồi lập tức tiếc hận thở dài: "Thiếu niên tốt như vậy, đáng tiếc, ai..."

Tiểu nuối lác lác đầu, Bội Ân mang theo thủ hạ tiếp tục đi tuần...

.....

Lười nhác đi sau Tiêu Viêm, Huân Nhi liếc mắt nhìn dòng người phía sau, nhàn nhạt mỉm cười nói: "Tiêu Viêm ca ca, tên Bội Ân đó cũng không tệ lắm."

Tiêu Viêm ừ nhẹ một tiếng, ánh mắt quét về một cửa hàng, linh hồn cảm giác của hắn mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, cho nên hộ vệ đi phía sau, hắn cũng rõ ràng, thu hồi ánh mắt, Tiêu Viêm đi chậm lại, cùng thiếu nữ bên cạnh sóng vai mà đi, ngửi mùi thơm thanh nhã của thiếu nữ, nghiêng đầu hài hước nói: "Chín đoạn đầu khí, lại có thể cảm ứng được ba người hộ vệ tinh thông ẩn nặc, Huân Nhi, rất xuất chúng a..."

Huân Nhi học bộ dáng của Tiêu Viêm, đáng yêu nhún vai, lại lấy ra đòn sát thủ: Mỉm cười, trầm mặc!

Nhìn cô gái im lặng không nói, trên môi Tiêu Viêm nổi lên ôn thuận nụ cười, vô nhẹ đầu cô gái, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy, thấp giọng cười nói: "Tuy không biết thân phận của ngươi, có bối cảnh thế nào, bất quá, ta chỉ biết, ngươi là muội muội của Tiêu Viêm ta, mặc kệ sau này thế nào, nhớ kỹ, đứng sau lưng ta, trời sập, ca ca giúp ngươi đỡ!" Nhẹ nhàng cười, Tiêu Viêm vô nhẹ tay, cước bộ nhanh hơn, đi về phía trước.

Dừng chân lại, Huân Nhi xinh đẹp hai mắt, nhìn theo thiếu niên tiêu sái đi trước, sừng sốt một lúc, Huân Nhi rốt cuộc cũng hồi thần lại, hòa nhã tiểu ý tràn ngập khóe miệng, cuối cùng khuôn mặt tinh mỹ kia tràn đầy dụ hoặc.

Dòng người trùng trùng đi lại trong khu buôn bán, thiếu nữ cười nhẹ, thanh nhã đáng người, giống như hoa sen, thanh nhã lạnh nhạt...

"Muội muội sao? Huân Nhi chính là một nữ hài tử rất tham lam..." Ngẩng đầu, Huân Nhi nhẹ nhàng tự nhủ một tiếng, lập tức hé miệng cười nhàn nhạt, đuổi kịp thiếu niên nhàn nhã phía trước.

Theo Tiêu Viêm đi đi lại lại, cũng chậm rãi tiến vào trung tâm của khu buôn bán. Vật phẩm được bán ở đây so với bên ngoài quý giá hơn rất nhiều, cho nên, người có thể đi vào nơi này mua sắm, trong Ô Thần thành coi như có vài phần thực lực.

Thừa dịp Tiêu Viêm tìm kiếm chỗ bán ma tinh, Huân Nhi cũng nhàm chán đi đến một cửa hàng sạch sẽ, bàn tay trắng nõn mềm mại cầm lên một chiếc vòng tay màu xanh nhạt, chất liệu của vòng tay rất bình thường, chỉ thêm vào một ít băng ngân, làm cho người ta cảm giác mát lạnh, rất thích hợp đeo vào mùa hè, tuy chất liệu bình thường, bất quá nhìn cũng rất thanh nhã...

Tùy ý chơi đùa một chút, Huân Nhi vừa muốn mua, nhưng lại nhớ đến tất cả tiền mình có đều cho Tiêu Viêm vay, thoáng quay đầu lại, nhìn thấy thiếu niên đang chăm chú tìm kiếm, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, hướng lão nhân chủ cửa hàng cười xin lỗi, buông chiếc vòng tay, lại lười nhác đi về phía trước... Nàng tính cách đậm nhã, rất khó chủ động yêu cầu ai mua cho mình vật gì, cho dù là Tiêu Viêm...

Vừa đi không xa, Huân Nhi có chút nhàm chán, vừa định trở về cùng Tiêu Viêm, một đạo thanh lãng tiếng cười, bỗng nhiên từ phía trước truyền đến.

"Di, đây không phải Huân Nhi tiểu thư sao? A a, không nghĩ tới sẽ gặp mặt ở đây, thật sự là duyên phận a."

Nhẹ nhàng nhún mày, Huân Nhi nhìn về phía thanh âm phát ra, thấy một đám người đi đến, đi đầu là một vị quần áo hoa quý thanh niên.

Thanh niên tuổi khoảng hai mươi, bộ dáng có chút anh tuấn, bất quá sắc mặt có chút trắng nhợt, đôi mắt nóng cháy nhìn đĩnh đĩnh ngọc lập thanh xuân thiếu nữ, trong ánh mắt, không hề che dấu ái mộ chi sắc.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Li Hấn Viễn Điềm (Cách hấn xa một chút)

Nhìn anh tuấn thiếu niên thần tình hân hỉ, Huân Nhi khẽ nhún mày, cũng không nghe hấn gọi, xoay người bước đi.

"Huân nhi tiểu thư!"

Nhìn thấy Huân Nhi xoay người, bộ mặt tái nhợt của thanh niên anh tuấn kia lập tức trở nên cấp bách, chân bước nhanh thêm mấy phần, cuối cùng đứng chắn ngang trước mặt Huân Nhi. Bị thanh niên cản đường, Huân Nhi đành phải dừng bước, đôi mắt như thu thủy nhíu lại, nhìn thanh niên với vẻ lười nhác, cũng không nói một lời.

"Huân Nhi tiểu thư..."

Bị nhìn chăm chăm bởi đôi mắt như thu thủy kia, thanh niên suốt ngày chạy theo mỹ nữ kia hô hấp lại trở nên gấp gáp, thường thường thì mồm năm miệng mười, bây giờ thì một câu cũng không nói ra được.

"Gia liệt áo thiếu gia, nếu không có chuyện gì, xin hãy đứng tránh sang một bên, ta còn có chuyện phải làm."

Nhìn thanh niên vẻ mặt có chút đỏ lên, Huân Nhi cuối cùng cũng mở miệng, âm thanh nhỏ nhẹ mềm mại, khiến cho bộ mặt của thanh niên đang đứng đối diện chợt trở nên đỏ hồng như có bệnh.

"Ha ha, Huân Nhi tiểu thư, người đến phường thị để mua thứ gì? Vừa lúc tại hạ đang nhàn rỗi, không bằng chúng ta cùng đi mua sắm đi?" Trong lòng thầm hít vào một hơi, nụ cười trên mặt Gia Liệt Áo, sáng lạn mà ôn hòa, phối hợp với thân phận và tướng mạo của thanh niên, đã từng giúp hắn mấy lần ôm được mỹ nữ về nhà.

"Gia Liệt Áo thiếu gia, ta đã nói rồi, ta còn có chuyện! Người có thể tránh ra được không?"

Huân Nhi cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên, giọng nói bình thản không có chút giao động.

Bị Huân Nhi cự tuyệt thẳng thừng, Gia Liệt Áo khoe miệng hơi giật giật, nhưng nụ cười trên mặt vẫn như cũ, tay thò vào trong ngực tìm tòi một hồi, cuối cùng rút ra một cái vòng tay, vòng tay có màu vàng lam nhạt, là do sắt kim lam đúc thành, ở chỗ nối của vòng tay có treo một cái ma tinh màu lục được mài thành hình tròn, ánh sáng màu lục từ đó nhẹ tóa ra, xem ra, chiếc vòng tay được chế tạo rất đẹp đẽ này, cũng rất là xa xỉ.

"Ha ha, Huân Nhi tiểu thư có việc, Gia Liệt Áo mà ngăn trở là có chút làm khó tiểu thư rồi."

Gia Liệt Áo cẩn thận cầm chiếc vòng tay, ân cần cười nói: "Đây là một chiếc vòng tay mộc linh ta mới đặc ý mua được ở phường thị, tuy không thể coi là vật quý trọng gì, nhưng trên vòng còn có một cái mộc thuộc tính ma tinh cấp một, giúp ích rất nhiều cho việc hồi phục đấu khí, Huân Nhi tiểu thư bây giờ vẫn chưa phải là đấu giả, chiếc vòng này đối với tiểu thư mà nói, quả thực là vật trang sức rất tốt, một chút thành ý, Huân Nhi tiểu thư đừng nên cự tuyệt, nếu không, Gia Liệt Áo thật là mất mặt với đám thuộc hạ đó..."

Nói đến câu cuối, Gia Liệt Áo cố ý chêm chút hài hước vào, mà đám thuộc hạ đứng quanh đó cũng phối hợp cực kỳ ăn ý mà cười phá lên.

Nhìn hành động của Gia Liệt Áo, đôi mi thanh tú của Huân Nhi lại nhú lại, trong lòng thực sự có chút không biết phải làm thế nào với tên mặt dày này. Vừa định cự tuyệt, ánh mắt lại đột nhiên dừng lại trên cái ma tinh màu lục ở chỗ nối của chiếc vòng, nhớ đến bộ dạng tìm kiếm khổ sở một cái mộc hệ ma tinh, lông mi thon dài của Huân Nhi, không khỏi chớp nhẹ mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, tựa hồ cũng trở nên nhu hòa một chút...

Nhìn thấy bộ dáng tựa hồ đã động tâm của Huân Nhi, Gia Liệt Áo trong lòng vui vẻ, vội vàng đem chiếc vòng mộc linh đưa ra phía trước, cười nói: "Huân Nhi tiểu thư không cần khách khí, Gia Liệt gia tộc và Tiêu gia đều được liệt vào Ô Thần thành tam đại gia tộc, giữa hai gia tộc tặng nhau vài thứ đồ, không ai có thể nói ra nói vào gì được."

Cầm lấy vòng tay, đem ma tinh đưa cho Tiêu Viêm ca ca, cái vòng tay đó... thừa lúc hắn? không chú ý, vứt đi là xong."

Trong lòng hiện lên ý niệm có chút giảo hoạt, Huân Nhi không hề chần chừ, vừa định đưa tay ra nhận, một bàn tay bỗng nhanh hơn một nhịp, nắm lấy bàn tay nàng. Tay bị nắm, Huân Nhi giật mình, đầu chí khí trong cơ thể cấp tốc lưu động, cổ tay vừa định giăng ra, một tiếng hừ nhẹ của thiếu niên khiến nàng ngoan ngoãn không giãy dụa gì nữa. Ánh mắt khờ rờ, Huân Nhi nhìn Tiêu Viêm vừa đột nhiên đến phía sau mình, ánh mắt dịch lên trên một chút, cũng nhìn thấy bộ mặt

non nớt có chút khó coi.

"Tên này là người như thế nào chẳng lẽ nào người còn không biết?" Hung hăng trừng mắt với Huân Nhi, Tiêu Viêm trong lòng thầm trách cứ, sau đó ngẩng đầu mỉm cười nói: "Gia Liệt Áo thiếu gia, ý tốt của người, Huân Nhi xin nhận, nhưng xin lỗi, chiếc vòng này người hãy thu lại đi."

Nhìn thấy không khí giữa mình và Huân Nhi đã bị phá hoại, trong mắt Gia Liệt Áo lóe lên một tia giận dữ, có điều, để bảo trì phong độ trước mặt giai nhân, Gia Liệt Áo đành phải gượng cười mà nói: "Tiêu Viêm thiếu gia, ta chỉ là không thấy Huân Nhi tiểu thư đeo một thứ đồ trang sức gì, cho nên mới muốn bày tỏ chút tâm ý mà thôi, lẽ nào cậu lại không để một thứ đồ trang sức nho nhỏ tô điểm thêm cho vẻ đẹp của Huân Nhi tiểu thư hay sao?"

Bất đắc dĩ thò ra một hơi, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn chiếc vòng mộc linh Gia Liệt Áo đang cầm trong tay, cũng thò tay vào trong ngực lấy ra một chiếc vòng tay màu lục nhạt, bình thản nói: "Người thích vòng tay? Đây, cho người, đừng lấy đồ của người khác, đã nói với người rồi, không có việc gì mà lại tỏ ra ân cần, không phải là sắc lang thì cũng là đạo tặc, người ngốc nghếch như vậy, có khi bị người ta mua mất mà vẫn không biết gì."

Nghe Tiêu Viêm chỉ tang thẳng quý lời nói, Gia Liệt Áo mặt trở nên lạnh lùng, nhưng lúc mắt hắn đảo qua chiếc vòng tay Tiêu Viêm đang cầm, thì ngạc nhiên mà cười.

Chiếc vòng tay trong tay Tiêu Viêm, nhìn từ góc độ chất liệu, rõ ràng chỉ là một thứ hàng vỉa hè giá không quá một kim tệ, mà chiếc vòng mộc linh của hắn, lại là đồ trang sức có gắn ma tinh chính tông, lúc mua, ước chừng tiêu phí mất hơn một nghìn kim tệ, hai chiếc vòng tay, không kể hình dáng, giá cả, kể cả giá trị thực tiễn, khác nhau như trời và đất, không có gì có thể so sánh, vì thế, Gia Liệt Áo nhìn thấy Tiêu Viêm tặng cho thiếu nữ xinh đẹp Huân Nhi một thứ đồ trang sức "giòm" như thế, thật sự có chút nhìn không được mà châm chọc nói: "Tiêu Viêm thiếu gia, dù ta đã biết địa vị của người ở trong gia tộc không cao, nhưng... nhưng người cũng không nên tặng thứ hàng "giòm" này cho Huân Nhi tiểu thư chứ?"

Không để ý đến sự châm chọc của Gia Liệt Áo, Tiêu Viêm giật giạt tay của Huân Nhi đang ngăn người nhìn chiếc vòng tay của cậu, có chút không kiên nhẫn nói: "Rốt cuộc người có muốn hay không? Dù sao thì cũng chỉ mua mất hai ba kim tệ mà thôi."

"Ha ha a..." Nghe Tiêu Viêm nói, không chỉ Gia Liệt Áo mà ngay cả bọn thuộc hạ của hắn cũng trào phúng cười rống lên. Nhưng mà bọn chúng không cười được bao lâu thì bỗng dừng lại, tiếng cười như bị nghẹn lại ở cổ, tất cả há hốc mồm ra trông cực kỳ buồn cười.

Thiếu nữ vốn đang ngăn người ra bị hành động của Tiêu Viêm đánh thức, hai tay như là không tự chủ được mà giật lấy vòng tay từ tay Tiêu Viêm, đến lúc vòng tay ở trong tay mình rồi, Huân Nhi mới hồi phục tinh thần, hành động của chính mình hình như có chút quá háo hức rồi...

Bộ mặt xinh đẹp trắng nõn ửng đỏ lên, có điều Huân Nhi cũng không phải như người thường, sau một thoáng ngượng ngùng, liền vội vàng vàng đeo

vòng tay lên cổ tay trắng muốt của mình, ngần đầu nở một nụ cười duyên dáng thanh nhã với Tiêu Viêm: "Cảm ơn Tiêu Viêm ca ca."

Về mặt có chút không tự nhiên nhìn Huân Nhi đang lộ ra tư thái của một thiếu nữ bình thường trước mặt Tiêu Viêm, Gia Liệt Áo trên mặt lộ ra vẻ ghen tỵ, cười khan nói: "Ha ha, không nghĩ tới sở thích của Huân Nhi tiểu thư lại khác người như vậy, xem ra ta tính nhầm mất rồi."

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Gia Liệt Áo trước mặt mình, ánh mắt đảo qua một ngôi sao trên ngực Gia Liệt Áo, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc: "Năm trước nhìn thấy tên này, hẳn không phải là cửu đoạn đầu khí sao? Không ngờ năm nay đã lại thành công ngưng tụ đầu khí toàn rồi, có điều hai mươi mốt tuổi mới trở thành nhất tinh đầu giả, thiên phú này, miễn cưỡng chỉ có thể coi là thượng đẳng mà thôi."

Nhìn thấy Gia Liệt Áo vẫn không có ý định rời đi, Tiêu Viêm miệng hơi động động, lời nói mang vẻ lười nhác, hoàn toàn không vì thực lực của đối phương mà khách khí vài phần, quan hệ giữa Tiêu gia và Gia Liệt gia tộc vốn không được tốt, cho nên Tiêu Viêm cũng không cần tỏ ra nhún nhường gì cả, sò sò mũi, Tiêu Viêm nhân dịp nói: "Gia Liệt Áo thiếu gia, tính phong lưu của ngươi, cả Ô Thần thành đều biết, nhưng Huân Nhi vẫn còn nhỏ, không có thời gian chơi trò yêu đương trước tuổi với ngươi, vì thế, sau này phiền ngươi đi tán tỉnh khuê nữ của các nhà khác đi."

"Sau này cách hẳn ra một chút."

Nói xong câu này, Tiêu Viêm cũng không để ý đến sắc mặt khó coi của Gia Liệt Áo, dựa vào ưu thế hơn tuổi của mình, quay đầu lão khí hoành thu giáo huấn Huân Nhi.

"Nga."

Đôi mắt linh động của Huân Nhi chớp chớp, không để ý gì gât gât đầu, Gia Liệt Áo đối với nàng mà nói, chẳng qua là có duyên gặp mặt vài lần mà thôi, còn Tiêu Viêm đối với nàng mà nói, lại là một người không thể thay thế được, hẳn đã nói thế, thì Huân Nhi cũng không phản đối. Vấn đề này đối với Huân Nhi mà nói căn bản không phải suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hắc Thiết Phiến

Tiêu Huân Nhi thần nhiên đáp ứng lời Tiêu Viêm, Gia Liệt Áo khoé miệng run rẩy một trận, nắm tay nắm chặt run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt âm độc hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên về mặt bình thần trước mặt.

Một đám thuộc hạ phía sau Gia Liệt Áo thấy thiếu chủ về mặt khó coi, liền hiểu ý từng bước tiến tới vây quanh hai người, ánh mắt nhìn vào hoàn toàn không có chút ý tốt nào.

Sâu trong khu buôn bán người đi lại không ít, xung đột xảy ra khiến không ít kẻ tò mò mà đi tới xem, dù sao hai người đều có chút thanh danh ở Ô Thần thành, Tiêu Viêm là bởi vì cái tên phế vật của hắn, còn Gia Liệt Áo thì lại là một tên bội tình bạc nghĩa, tuy thanh danh không được tốt lắm nhưng cũng có thể tính là hai người nổi tiếng.

Nhìn một loạt hành động của đối phương, Tiêu Viêm nhú mày, khuôn mặt non nớt hiện lên vẻ hài hước rồi quay đầu lại, đối với một chỗ của khu buôn bán cười nhẹ một tiếng. -

Nhìn thấy hành động của Tiên Viêm mọi người tò mò quay đầu lại, liền thấy đội hộ vệ của khu buôn bán do đội trưởng Bội Ân chỉ huy với khí thế hung hăng chạy tới.

Bộ Ân mang theo đội quân hộ vệ rất nhanh chạy tới, bàn tay vung lên, đám hộ vệ dưới tay nhất thời hung hăng kiểm chế đám gia nhân của Gia Liệt Áo, trong khoảng thời gian ngắn song phương có chút khản trương bạt kiếm giương cung.

"Tam thiếu gia, có chuyện gì vậy?" Đến phía sau Tiên Viêm, Bội Ân đầu tiên là nhìn lướt qua bọn người Gia Liệt Áo đối diện rồi lập tức cung kính cười hỏi.

Tiên Viêm mỉm cười, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt khó coi của Gia Liệt Áo, chậm rãi nói: "Gia Liệt Áo thiếu gia, khu vực này là địa bàn của Tiêu gia, ngươi nghĩ lúc này có thể động thủ?"

Gia Liệt Áo ánh mắt có chút kiêng kỵ, sau đó quay đầu đối với Tiêu Viêm cười lạnh nói: "Ngươi chẳng lẽ chỉ biết dựa vào thế lực gia tộc? Nếu ngươi là nam nhân..."

"Ngươi muốn nói với ta nếu ta là nam nhân liền cùng ngươi tỷ thí công bình phải không?" Tiêu Viêm bỗng khoát tay áo, cười nói cắt ngang lời Gia Liệt Áo.

Gia Liệt Áo cười lạnh một tiếng, khiêu khích nói: "Đúng vậy, ngươi có dám?"

Nhìn vẻ mặt khiêu khích của Gia Liệt Áo, Tiêu Viêm làm như có chút bất đắc dĩ thở dài, tay sờ trán, một lát sau mới ngẩng đầu lên, khẽ nhún vai, về mặt

thành thực vô tội nói: "Gia Liệt Áo thiếu gia,ta hỏi chút vấn đề, ngài năm nay bao nhiêu tuổi?"

Gia Liệt Áo khoe miệng giật giật, âm trầm nghiêm mặt không nói một lời.

"Đại ca, người năm nay hai mốt tuổi, còn ta bao nhiêu tuổi? Mười lăm tuổi! Người muốn cùng một cái tiểu hài tử chưa cử hành nghi thức trưởng thành quyết đấu? Người chẳng lẽ không biết yêu cầu của mình làm cho người khác đỏ mặt sao?" Tiêu Viêm thở dài, trên khuôn mặt lộ ra bộ dáng bất đắc dĩ, làm Huân Nhi bên cạnh có chút nhìn không được hé miệng cười khẽ.

"Ha ha."

Nghe mấy lời nói vô tội của thiếu niên, dong binh và thương nhân ở xung quanh nhất thời phát ra tiếng cười. Đích xác, lấy tuổi Tiêu Viêm giờ phút này nhiều lắm chỉ tính là một thiếu niên ngây thơ miệng còn hôi sữa, mà Gia Liệt Áo lại sớm đã trưởng thành, khiến chiến loại này, thật sự làm mọi người không thể không khinh bỉ trong lòng.

Nhìn ánh mắt châm chọc xung quanh, giống như một chậu nước lạnh làm Gia Liệt Áo hồi phục được chút thanh tỉnh, Tiêu Viêm luôn biểu hiện ra bộ dáng thành thực cùng lạnh nhạt nên mình không tự chủ được mà quên đi tuổi của hắn, cho nên khi được nhắc nhở, Gia Liệt Áo lúc này mới nhớ lại thiếu niên thiên tài trước mặt năm nay mới mười lăm ...

Hung hăng cắn chặt răng, Gia Liệt Áo nhìn đám Tiêu gia hộ vệ đứng sau Tiêu Viêm như hổ rình mồi, biết chính mình hôm nay không có cơ hội ra tay giáo huấn, chỉ đành lạnh lùng phải lắc lắc đầu, giọng trầm trầm nói: "Sau một năm, người sẽ cử hành nghi thức trưởng thành? Hắc hắc nhìn tên phế vật như người chỉ sợ sau nghi thức trưởng thành sẽ bị an bài đi những nơi xa xôi tận cùng, về sau ngay cả tư cách tiến vào Ô Thần Thành đều không có, thật sự là đáng thương a."

Tiêu Viêm mỉm cười, nhún vai không trả lời.

Mi mắt giật giật, không biết vì sao chỉ cần vừa thấy khuôn mặt bình đạm thông dong của thiếu niên trước mặt là lửa giận lại bùng lên, người là một phế vật, không có việc gì lại giả vờ trước mặt ta bộ dáng cao thâm khó lường cứ chó đó ...

Mạnh mẽ đè nén lửa giận trong lòng, Gia Liệt Áo hừ lạnh một tiếng, rồi vung tay lên mang theo đám thủ hạ bỏ đi.

"Nga, đứng rồi..." Cước bộ bỗng nhiên dừng lại, Gia Liệt Áo tựa như nhớ đến cái gì quay đầu cười nói: "Tiêu Viêm thiếu gia, nghe nói Tiêu gia các người bị Nạp Lan Yên Nhiên của Nạp Lan gia tộc mạnh mẽ giải trừ hôn ước? Hắc hắc, kỳ thật cũng không có gì, lấy thiên phú tu luyện của người cũng không xứng đáng với Nạp Lan tiểu thư, ha ha ..." Nói xong mấy lời này, Gia Liệt Áo lúc này mới cười to rồi đi.

Ánh mắt Tiêu Viêm có chút âm trầm nhìn Gia Liệt Áo rồi đi, một tay giữ chặt Huân Nhi bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Một con chó điên mà thôi, hần cần người, người chẳng lẽ muốn cản trở lại?"

"Nhưng hần... rất quá phận, chẳng lẽ cứ như vậy buông tha hần?" Huân Nhi khẽ nhủ đôi mi thanh tú, có chút tức giận bất bình nói.

"A a, rồi sẽ có cơ hội..." Tiêu Viêm cười híp mắt, âm thanh âm lãnh phát ra từ khe miệng làm Bội Ân ở bên cạnh cũng thoáng phát lạnh, một đầu sư tử cắn người cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là đầu sư tử biết ẩn nhẫn ...

"Bội Ân đại thúc, phiền toái mọi người rồi" Tiêu Viêm quay đầu cười thân thiện đối với mấy người Bội Ân, âm trầm khí tức lúc trước, trong khoảnh khắc biến thành vui vẻ cùng thẳng thắn.

Trong lòng cảm thán sự thay đổi cảm xúc của Tiêu Viêm, trong nụ cười của Bội Ân, thêm phần kính sợ xuất phát từ nội tâm, bất luận Tiêu Viêm tu luyện thiên phú như thế nào, chỉ cần phần tâm trí này, thành tựu ngày sau chỉ sợ cũng sẽ không thấp.

"A a, tam thiếu gia nói đùa, nơi này vốn là địa bàn của chúng ta sao có thể để người của Gia Liệt gia tộc đến làm loạn." Bội Ân cười cười, nhìn bộ dáng Tiêu Viêm hết nhìn đông đến nhìn tây, sau khi cáo từ một tiếng, cực kỳ tự giác mang người lui ra.

Nhìn bọn người Bội Ân rồi đi, Tiêu Viêm lúc này mới xoay người đưa tay vuốt mái tóc dài mềm mại của Huân Nhi, tức giận nói: "Người là một đứa ngốc, một cái ma tinh cấp một khiến người động tâm? Tên kia là loại người gì người không rõ sao? Người nhận đồ của hắn, hắn sẽ không lợi dụng chiếm tiện nghi sao."

Vuốt lại mấy sợi tóc bị Tiêu Viêm nhu loạn, Huân Nhi bất đắc dĩ phát phát tay: "Thứ đưa đến cửa, không cần phải từ chối."

Tiêu Viêm tròn trắng mắt, có chút dở khóc dở cười: "Đó cũng không phải thứ trân quý gì, người lại gây chuyện như vậy, người chính là thiếu nữ thiên tài của Tiêu gia a ..."

Huân Nhi cau nhẹ cái mũi đáng yêu, giờ lên chiếc vòng trên tay, hài hước nói: "Thì ra Tiêu Viêm ca ca cũng một mực chú ý Huân Nhi."

Trùng trùng nhìn Huân Nhi một cái, Tiêu Viêm liền nắm lấy tay nàng, tiếp tục đi về một số cửa hàng ở sâu trong khu buôn bán ...

Đi qua vài cửa hàng Tiêu Viêm lúc này mới dừng chân, quay người nhìn một lục sắc tinh thể vẫn còn nhiễm một ít máu, thoải mái thở ra một hơi, cười nói: "Rốt cuộc tìm được rồi."

Tay vừa vươn ra, Tiêu Viêm định cầm ma tinh lên, bàn tay cứng đờ lại, trong lòng bỗng mọc lên một cỗ cảm giác kì lạ ...

Đầu lưỡi liếm liếm môi, một tay Tiêu Viêm vẫn như trước nắm lấy viên ma tinh, sau đó ánh mắt làm như không để ý quét qua xung quanh quán...

Một lúc sau, ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại tại một khối thiết phiến màu đen bên cạnh ma tinh.

Thiết phiến màu đen nhìn rất là cổ xưa, mặt trên phủ hoa văn, nhưng lại có một ít đất chưa được rửa sạch, nhìn qua rất giống vật phẩm mới được đào từ dưới đất lên.

"Hắc, Tiêu Viêm tử, đem hắc thiết phiến kia mua đi, đồ tốt đó..."

Tại thời điểm Tiêu Viêm vì phản ứng của chính mình mà kỳ quái, thanh âm của dược lão, bỗng nhiên từ trong lòng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hấp Chưởng

Nghe thanh âm trong lòng vang lên, Tiêu Viêm hai mắt chớp nhẹ, không dấu vết gật đầu.

Không lập tức cảm khối thiết phiến màu đen, Tiêu Viêm nhẹ nhàng cảm lục sắc ma tinh vẫn còn dính một ít máu, hướng đến vị dong binh nam tử nhìn qua có chút mờ mịt mắt chuột (Nguyên văn: tặc mi thử nhãn) phía sau quầy hàng cười nói: "Đây là ma tinh của ma thú nào?"

"Hắc hắc, nhân lực thiếu gia thật tốt, đây là ma tinh của nhất giai ma thú Thôn mộc hồ, trong nhất giai ma tinh, nó được xem như cực phẩm, vì khối ma tinh này, Tiêm Nha dong binh đoàn chúng ta, phải phục kích ba ngày, giết chết năm con Thôn mộc hồ, mới có được một viên ma tinh này..." Nhìn thấy Tiêu Viêm trang phục bắt phạm, tên dong binh nam tử kia lập tức ân cần giới thiệu.

"Nếu thiếu gia xem trúng nó, chỉ cần năm trăm kim tệ là được, hắc hắc, vì liệt sát Thôn mộc hồ, chúng ta có mấy vị huynh đệ bị thương không nhẹ..."

Ngón tay Tiêu Viêm lau đi vết máu trên ma tinh, quả nhiên phát hiện vết máu còn chưa hoàn toàn khô lại, khẽ gật gật đầu, liếc mắt nhìn hai mảnh kim tinh trên ngực đối phương, tùy ý nói: "Đất, bình thường ma tinh cấp một giả cả từ bốn trăm đến bốn trăm năm mươi, hơn nữa, Thôn mộc hồ tuy cũng là ma thú, bắt quá lực công kích không cao, đội viên của người sẽ không phải là đấu giả cũng chưa đạt tới?"

Khóe miệng gật gật, dong binh nam tử cười khan hai tiếng, hiển nhiên không nghĩ đến thiếu niên trước mặt lại am hiểu về thị trường và ma thú như vậy, lập tức nói: "Bốn trăm bảy đi, không thể ít hơn, dù sau huynh đệ bọn ta cũng phải sinh sống..."

"Ai..." Dong binh nam tử thở dài một hơi, ánh mắt lo lắng, Tiêu Viêm cúi người, tại trên quầy hàng cầm loạn một trận, vừa vặn cái thiết phiến cổ quái kia cũng ở trong đó, giờ mới thử trong tay lên: "Bốn trăm bảy, tất cả chỗ này..."

Mắt nhìn vật phẩm trong tay Tiêu Viêm, dong binh nam tử lặng lẽ thở ra một hơi, hoàn hảo vẫn tiện nghi cho mình...

"Thành!"

Sáng khoái xuất ra một ít đại kim tệ, Tiêu Viêm không nói hai lời, xoay người bước đi...

"Hắc, Tiêu viêm tử, không tệ lắm, mua một đồ vật cũng phải hẹp hòi như vậy." Lúc xoay người, thanh âm dược lão hài hước vang lên trong lòng.

"Đám gia hỏa đó đều là gian thương, chỉ cần thấy người đối với vật gì có hứng thú, vậy vồ ngựa tăng giá, ta không muốn mất tiền oan..." Trong lòng bình thản đáp một câu, Tiêu Viêm cũng không quan tâm thêm cổ quái lão đầu trong giới chỉ, cùng Huân Nhi, nhân nhả đi ra khỏi khu buôn bán, sau đó chậm rãi trở về gia tộc...

Chia tay với Huân Nhi, Tiêu Viêm nóng vội chạy về phòng của mình, sau đó cẩn thận đóng chặt cửa...

Quay đầu, nhìn dược lão không biết từ lúc nào đã đi ra, Tiêu Viêm lấy ra dược vật và ma tinh mua được, có chút vội vàng nói: "Thứ cần đều đã có, còn phải làm thế nào?"

Dược lão cười hắc hắc, ánh mắt tùy ý quét qua tài liệu trên bàn, bỗng nhiên nói: "Người không muốn xem cái hắc thiết phiến kia sao?"

"Ách?" Tiêu Viêm ngẩn ra, sau đó lập tức lấy ra hắc thiết phiến, nhìn cẩn thận từ trên xuống dưới một lần, nhíu mày nói: "Thứ này, dùng để làm gì?"

Dược lão thuận tay tiếp nhận thiết phiến, cười nói: "Bên trong nó, hình như tồn tại một loại đấu kỹ, bắt quá người chế tạo thiết phiến cũng là một luyện dược sư, cho nên, thiết phiến này chỉ có người có linh hồn cảm giác lực hơn người mới có thể cảm ứng được.

"Đấu kỹ?" Nghe vậy, Tiêu Viêm hai mắt sáng ngời, vội vàng hỏi: "Cấp bậc gì?"

Đấu kỹ trên đấu khí đại lục, độ quan trọng không bé hơn đấu khí công pháp, một môn cao thâm đấu kỹ, có thể làm cho người ta trong lúc chiến đấu, phát huy lực lượng mạnh mẽ vượt xa chính mình.

Đấu kỹ cùng công pháp, cũng đều chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng tứ giai, đấu kỹ truyền lưu trong giai tầng của người bình thường, cao nhất cũng chỉ là hoàng giai cao cấp, một số cao cấp đấu kỹ, chỉ có thể đến học viện hoặc tông phái mới có thể có được.

Đương nhiên, đấu khí đại lục rộng lớn vô cùng, sẽ có một số đấu kỹ của tiền nhân, bởi vì nhiều duyên cớ mà bị thất truyền, cuối cùng được một người may mắn nào đó có được, mà bây giờ Tiêu Viêm có được hắc thiết phiến có thể là do một vị tiền nhân lưu lại...

Được lão lật đi lật lại thiết phiến, một lúc sau mới cười nói: "Hấp chương: Huyền giai sơ cấp!"

"Huyền giai sơ cấp? Khuôn mặt vui mừng, Tiêu Viêm cũng không nghĩ đến tùy ý mua một cái đồ hồng, thế nhưng lại che giấu một huyền giai đấu kỹ, phải biết rằng, trong gia tộc của mình, đấu kỹ cao thâm nhất, cũng bất quá mới là huyền giai trung cấp, hơn nữa chỉ có tộc trưởng cùng vài vị trưởng lão mới có tư cách học tập.

"Hấp chương: Luyện đến đại thành, có thể hấp cự thạch nghìn cân, nếu gặp địch nhân, cuồng mãnh hấp lực, có thể đem máu trong người mạnh mẽ rút ra!"

"Đem máu rút khỏi cơ thể?" Khuôn mặt cả kinh, Tiêu Viêm nuốt một ngụm nước miếng, có chút kinh dị nói: "Cái này... Quá trâu phải không? Nếu như máu bị rút khỏi cơ thể, ai còn có thể sống?"

"Thứ này đương nhiên chỉ có thể đối phó với đối thủ cấp bậc kém hơn hoặc bằng ngươi, nếu gặp đối thủ mạnh hơn, người ta trực tiếp mượn hấp lực tới gần ngươi, không hay ho gì cả..." Được lão đem thiết phiến ném lại, nhàn nhạt nói, xem ra hãn đối với đấu kỹ này đánh giá cũng không cao.

Được lão là đại nhân vật, tự nhiên ánh mắt rất cao, nhưng trong mắt Tiêu Viêm, đây chính là cao cấp đấu kỹ a, lập tức vui mừng cầm lấy hắc thiết phiến, cười nói: "Cho dù thế nào, Hấp chương so với đấu kỹ bình thường trong gia tộc cũng tốt hơn rất nhiều, về sau, sẽ học nó..."

"Xuy, bằng ba đoạn đấu khí của ngươi, có thể hút được một nhánh cây cũng đã rất tốt, còn muốn hấp máu người..." Lắc lắc đầu, được lão bĩu môi nói.

Trùng mắt một cái, Tiêu Viêm cũng mặc kệ cổ quái lão đầu này, tự mình ôm thiết phiến, bật cười hắc hắc.

"Nhìn bộ dáng của ngươi kia, một cái huyền giai sơ cấp đấu kỹ đã bị mê thành như vậy, thật là dọa người..." Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, được lão cảm ma tính trên bàn lên, phân phó Tiêu Viêm: "Đi mang một cái chậu nước to đến đây."

Thấy Được lão muốn khai công, Tiêu Viêm nhanh chóng thu hắc thiết phiến lại, lật đà lật đặt chạy đi chuẩn bị...

Bên trong phòng im lặng, được lão tay trái cầm tử điệp lan thảo, mắt khẽ nhắm lại, một lúc sau, nhẹ nhàng thở một hơi, trên tay trái bỗng hiện lên một ngọn lửa màu trắng...

Ngọn lửa vừa xuất hiện, trong phòng, độ ẩm tăng lên rất nhiều.

Mắt không chớp nhìn ngọn lửa màu trắng kia, trong lòng Tiêu Viêm có chút rung động, hần rờ ràng quá trình luyện được sư luyện được, nhưng đấu khí ngoại phóng, hóa thành thực chất, cho dù là phụ thân của mình, cũng không thể làm được a...

Sắc mặt lạnh nhạt, ngọn lửa màu trắng trong tay được lão thoáng bốc lên, đem gốc tử điệp lan thảo cắn nuốt vào... Ngọn lửa bốc lên, tử điệp lan thảo trong tích tắc bị đốt thành một ít chất lỏng màu xanh biếc...

Tay phải lại cầm một gốc tử lan điệp thảo, trực tiếp ném vào bên trong ngọn lửa...

Sau khi đem ba gốc tử lan điệp thảo toàn bộ ném vào, dung dịch màu xanh biếc kia trở nên lớn hơn rất nhiều.

Chất lỏng màu xanh, tại trong ngọn lửa không ngừng động đậy, nhiệt độ nóng cháy, không ngừng thiêu đốt tạp chất trong đó...

Theo ngọn lửa thiêu đốt, chất lỏng màu xanh biếc càng ngày càng nhỏ đi, một lúc sau, chỉ to bằng độ lớn của một ngón tay...

Tiếp theo, được lão lại đem hai cây tẩy cốt hoa, đưa vào trong ngọn lửa, sau khi nung chảy, đem nó hòa vào trong chất lỏng màu xanh...

Sau đó, chính là luyện hóa ma tính...

Ba bước này, kéo dài khoảng một giờ, mà sắc mặt của được lão vẫn tràn đầy tinh thần, không có một điểm mệt mỏi.

Sau một giờ, ma tính cứng rắn, đã bị nung chảy thành một chất lỏng màu xanh nhạt, cuồng bạo năng lượng ẩn chứa trong ma tính, cũng bị được lão dùng được tính thần kỳ phối hợp, loại ra ngoài...

Trong bàn tay, ngọn lửa màu trắng dần nhỏ lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nhìn trong bàn tay được lão huyền phù một giọt chất lỏng màu phi thủy, bằng cảm giác lực hơn người, làm Tiêu Viêm rõ ràng cảm ứng được năng lượng

trong chất lỏng này lớn đến thế nào...

"Lão sư, cứ như vậy nuốt vào sao?" Tiêu Viêm chớp chớp mắt, có chút không kịp đợi.

"Muốn chết thì cứ trực tiếp nuốt vào, bằng mấy cái kinh mạch của ngươi, sẽ lập tức biến thành phế vật chân chính." Trùng mắt nhìn Tiêu Viêm, dược lão nhẹ nhàng búng tay, phi thúy chất lỏng hòa vào nước bên trong bồn, nhất thời, một bồn trong suốt nước hóa thành màu xanh

"Sau này, ở trong đó tu luyện, bằng thiên phú của ngươi, trong một năm đạt tới bảy đoạn, không phải việc khó." Dược lão vỗ vỗ tay, mỉm cười nói.

Tiêu Viêm trong lòng tràn đầy vui mừng, vội vàng gặt đầu.

"Nga, suýt nữa quên mất, loại dược thủy này, chỉ có thể kéo dài hai tháng, nói cách khác, ngươi mỗi hai tháng lại phải mua một lần dược tài hôm nay." Dược lão cười nói

Khuôn mặt cứng đờ, Tiêu Viêm có chút muốn khóc, gật gật đầu.

"xxx, thứ này quả nhiên chỉ có kẻ có tiền mới dùng được..."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tu Luyện

Ánh mặt trời ám áp theo cửa sổ chiếu vào, điểm sáng căn phòng sạch sẽ.

Bên trong phòng, thiếu niên xích lửa thân hình, khoanh chân ngồi bên trong một bồn (chậu gỗ), hai tay giao tiếp, bày ra một cái kỳ dị ấn kết trước người, hai mắt đóng chặt, hô hấp vững vàng.

Bên trong một bồn, thủy dịch (chất lỏng) màu xanh biếc, thoáng gọn sóng, phản xạ ra vài điểm dị mang, có điểm thần kỳ.

Ngực thiếu niên nhẹ nhàng hô hấp, rất có tiết tấu cảm giác, theo thời gian tu luyện duy trì, thủy dịch dần tản ra một dòng khí, dòng khí mang theo màu xanh, chậm rãi bay lên, cuối cùng theo hô hấp của thiếu niên mà tiến vào cơ thể.

Khí lưu (luồng khí) nhập thể, khuôn mặt non nớt của thiếu niên, tựa hồ tản mát ra một ánh sáng như ôn ngọc.

Dường như đã nhận ra đầu khí trong cơ thể càng ngày càng sung mãn, trên khuôn mặt của thiếu niên hiện lên nụ cười vui mừng.

Thường đạo điểm đầu (?), thiếu niên vẫn chưa dừng tay, hai mắt vẫn đóng chặt, thủ ấn trên ngón tay vẫn bất động, trầm thần ngưng khí, bảo trì trạng thái tu luyện tốt nhất, tiếp tục tham lam hấp thu ôn hòa năng lượng trong thủy dịch màu xanh.

Thủy dịch màu xanh, nhiễm vào da thịt của thiếu niên, theo từng lỗ chân lông, đi vào cơ thể thiếu niên, ôn dưỡng cốt cách, thanh tẩy kinh mạch...

Tại động tác như không bao giờ dừng lại của thiếu niên, càng lúc càng có nhiều luồng khí theo thủy bồn phiêu tán ra, cuối cùng, ả ả che đi xích lửa thân thể của thiếu niên.

Tu luyện, trong vòng tâm phế thực khổ tu chậm rãi qua đi, ánh mặt trời chiếu vào dần dần yếu đi, nhiệt độ nóng bức cũng chậm rãi hạ xuống

Bên trong một bồn, thiếu niên hai mắt đóng chặt đem dòng khí cuối cùng hút vào cơ thể, lông mi khẽ chớp động, một lúc sau, hai con ngươi đen nhánh đột nhiên mở ra.

Bên trong hắc đồng, bạch mang hiện lên như trước, bất quá lần này cũng mang thêm màu xanh nhàn nhạt.

Chậm rãi thở ra một hơi, thiếu niên thần thái sáng láng chớp chớp mắt, sau đó đứng mạnh lên, tùy ý thủy hoa (bọt nước) lạnh lẽo từ trên người chảy xuống, miễn cưỡng vờn vai một cái, cảm nhận đầu khí sung mãn như cách đây ba năm, có chút mê say thì thảo tự nói: "Theo tiến độ này, chỉ sợ hai tháng nữa là có thể trùng kích vào ngũ đoạn đầu khí..."

Từ lần đem những thứ cần thiết chuẩn bị đầy đủ, Tiêu Viêm đã ở trong phòng hơn nửa tháng, trong nửa tháng, ngoại trừ ăn uống và vài vệ sinh cá nhân, còn đâu đều là trốn trong phòng thanh tu.

Tuy mấy ngày tu luyện có chút buồn tẻ, bất quá đối với người trải qua ba năm bị xem thường và châm chọc như Tiêu Viêm, cũng chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Ba năm bị châm chọc, làm hấn rõ ràng, thực lực trên mảnh đại lục này, trọng yếu đến mức nào...

Mấy ngày này tuy tu luyện mệt nhọc, nhưng thành quả cũng để hân hoan đầy vui mừng.

Linh dịch được lão luyện chế ra, tuy được lực rất mạnh, nhưng cũng vượt xa dự kiến của Tiêu Viêm thậm chí là cả được lão, vốn nghĩ cho dù có được lực của linh dịch, Tiêu Viêm ít nhất cũng cần một tháng thời gian mới có thể đạt tới tứ đoạn đấu khí, nhưng không nghĩ đến hân hoan mạnh mẽ đem thời gian rút ngắn một nửa...

Đối với việc này, ngay cả được lão cũng nhìn không được kinh dị đối với hiệu suất tu luyện của Tiêu Viêm, tuy nói việc đó cùng Tiêu Viêm từng đi qua con đường này có chút quan hệ, nhưng tốc độ như vậy, cũng quá nhanh đi?

Phải biết rằng, tu luyện đấu khí, trụ cột là khó luyện nhất, sơ giai thập đoạn đấu khí, người tốn mười năm, thậm chí hai mươi năm cũng không phải số ít... Đương nhiên, một khi trở thành đấu giả chính thức, tốc độ tu luyện cũng sẽ nhanh hơn, trước khi trở thành đấu giả, thời gian một năm có khi chỉ có thể tăng đấu khí lên một đoạn, nhưng sau khi tiến vào đấu giả, nói không chừng có thể trong một năm thăng lên vài tinh...

Tại loại trước sau tu luyện cực kỳ khác nhau này, biểu hiện của Tiêu Viêm trong nửa tháng cũng làm cho người khác sợ hãi.

Không hề lo lắng đi ra khỏi mộc bồn, Tiêu Viêm quay đầu lại nhìn chất lỏng màu xanh càng ngày càng ít, bởi vì năng lượng ẩn chứa trong đó bị chính mình hấp thu, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Cái này có thể duy trì nửa tháng tu luyện còn lại sao?"

Đem nước còn đọng lại trên thân thể lau sạch, Tiêu Viêm tùy ý mặc một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó ngồi lên trên giường, từ dưới gối lấy ra khối hắc thiết phiến.

Vết bẩn trên thiết phiến đã được Tiêu Viêm cẩn thận rửa sạch, tổng thể có chút thông lượng, tản ra u u ánh sáng, rất có thần bí cảm giác.

Nửa tháng nay, Tiêu Viêm ngoại trừ tu luyện, tâm thần còn lại toàn bộ đều đặt ở huyền giai sơ cấp đấu kỹ này.

Mà nửa tháng này, dưới sự chỉ điểm của được lão, Tiêu Viêm cũng dần nắm giữ cách dùng Hấp chương, bắt quá do đấu khí trong cơ thể quá ít, vẫn chưa thấy rõ hiệu quả thực chất, làm Tiêu Viêm có chút tiếc nuối.

Hai tay đem thiết phiến ép vào bên trong, hai mắt Tiêu Viêm chậm rãi nhắm lại, Linh hồn cảm giác, thuận theo cánh tay, ngựa quen đường cũ tiến vào trong thiết phiến.

Theo tiếng hô hấp vững vàng của Tiêu Viêm, trong phòng, lại bình tĩnh xuống.

Lại là một thời gian dài yên tĩnh, tại một khắc, Tiêu Viêm trên giường, hai mắt mở mạnh ra, hữu chương khẽ gấp lại, tạo thành chảo hình trạng thái, đậm bạc đấu khí trong cơ thể, theo ý thức không hề nhanh chóng xuyên qua vài kinh mạch và huyết vị của bàn tay, cuối cùng hấp lực phun ra.

"Phanh..."

Theo hướng bàn tay, một cái bình hoa trên bàn lay động vài cái, cuối cùng rơi xuống đất, theo một tiếng vang thanh thúy, hóa thành mảnh nhỏ trên mặt đất.

"Ai, tuy đấu kỹ là huyền giai, nhưng đấu khí, lại quá yếu, căn bản không phát huy được bao nhiêu uy lực." Nhìn phá hư lực mà mình tạo thành, Tiêu Viêm bĩu môi, bất đắc dĩ nhẹ giọng lầm bầm, theo hiệu quả này, muốn hút được một người, ít nhất cần thất đoạn đấu khí mới có thể làm được."

"Tĩnh vậy, đi đấu kỹ đường của gia tộc xem có đấu kỹ cấp thấp nào thuận tay không. Hấp chương, trong thời gian ngắn không có tác dụng lớn, hiện tại một khi đã có thể tu luyện đấu khí, vậy không thể giống như trước kia ngốc nghếch tu luyện..." Hít một hơi, Tiêu Viêm bò xuống giường, ánh mắt liếc hướng hắc sắc giới chỉ, sau đó đẩy cửa bước ra.

Híp mắt lại, sau khi thích ứng một chút ánh mặt trời, Tiêu Viêm lúc này mới cẩn thận đem cửa đóng lại, nhàn nhã đi trên con đường đầy đá vụn, chậm rãi đi đến hậu viện.

Hai bên con đường, trồng nhiều cây cỏ thụ xanh biếc, làm cho người ta tinh thần chấn động.

Chuyển sang một con đường, một trận thiếu nữ tiếng cười, cũng từ một cái đường khác truyền ra.

Không khí yên tĩnh bị khuấy rầy, Tiêu Viêm nhú mày, nhìn qua thanh âm phương hướng, thấy một đám thiếu nữ cười duyên đi tới.

Trong vài vị tú lệ thiếu nữ, một vị dung mạo vũ mị thiếu nữ, đang hé miệng cười, khuôn mặt lộ ra một cổ vũ mị phong tình, làm cho vài vị thanh sáo thiếu nữ bên cạnh có chút tự ti.

Thiếu nữ này chính là người tại trắc nghiệm quảng trường đại xuất phong đầu Tiêu Mị.

Ánh mắt lạnh nhạt liếc qua xinh đẹp thiếu nữ từng đi theo mình không ngừng gọi biểu ca, khuôn mặt non nớt của Tiêu Viêm hiện lên một trận châm chọc, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, không lưu luyện thu hồi ánh mắt.

Đi đến cuối đường, tiếng cười mang đủ hấp dẫn của Tiêu Mị bỗng nhiên yếu đi, nàng nhìn vị thiếu niên bên trái cách đó không xa...

Ánh sáng biến mất tại chân trời, chiếu vào vị thiếu niên tay gác trên gáy, khuôn mặt lạnh nhạt, hết sức mê người.

Một đôi con người có thể câu hồn đoạt phách, nhìn vị thiếu niên càng ngày càng tới gần, nhìn khuôn mặt không biết là đang tươi cười hay châm chọc của hắn, tinh thần của Tiêu Mị, bỗng nhiên có chút hoảng hốt không hiểu...

Ba năm trước, vị thiếu niên đó, khỏe miệng, vẫn thường lộ ra một mặt tươi cười làm cho người ta say mê.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Linh Giới Thần Quyết

Nhìn thiếu niên chậm rãi đi đến, mấy người Tiêu Mị đều dừng lại, thanh âm cười đùa cũng yếu đi rất nhiều.

Mấy vị thiếu nữ thanh tú bên cạnh Tiêu Mị, mở to hai mắt nhìn thiếu niên từng được cho là vinh diệu của gia tộc kia, biểu tình trên khuôn mặt, nói không ra là tiếc hận hay là cái gì khác nữa.

Tiêu Mị đứng tại chỗ, trong lòng có chút bối rối, dưới đáy lòng, nàng thật ra cũng thường hay nghĩ tới lúc cùng người thiếu niên đã làm nàng hết lòng hâm mộ này tán gẫu vui vẻ không thôi, bất quá, sự thật cũng nói cho nàng biết rằng, hai người chênh lệch càng lúc càng lớn, đem tâm tư đặt trên một phe nhân, rõ ràng là không thông minh chút nào.

Mị mắt cong cong khẽ cau lại, rồi lập tức giãn ra, trong lòng Tiêu Mị có chút bất đắc dĩ thầm nghĩ: "Chào hỏi một chút vậy, dù gì đi nữa, hắn vẫn tính là biểu ca của mình."

Không biết được ý nghĩ trong lòng của Tiêu Mị, Tiêu Viêm hai tay gác sau gáy, lười nhác đi đến.

Nhìn thiếu niên tới gần, khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Mị cứng nhắc mỉm cười, nhưng hành động của thiếu niên, lại làm nụ cười còn chưa hoàn toàn hiện ra cứng lại trên mặt, nhìn qua có chút buồn cười.

Hai tay gác sau gáy, Tiêu Viêm như đi qua như chỗ không người, ánh mắt hờ hững lướt qua mấy vị thiếu nữ, không hề biểu hiện ra chút lưu luyến nào.

Khẽ há cái miệng hồng nhuận nhìn theo bóng lưng của thiếu niên, Tiêu Mị có chút ngạc nhiên, lấy dung mạo của nàng, nào đã phải từng chịu qua loại đãi ngộ như thế? Trong lòng thoáng xuất hiện một tia tức giận, nhện không được gọi một tiếng: "Tiêu Viêm biểu ca."

Cước bộ khẽ dừng lại, Tiêu Viêm không cũng không xoay người, ngừ khí nhàn nhạt, giống như hai người không quen biết nói chuyện với nhau: "Có việc gì?"

Ngừ khí bình thản mà lạ lẫm, làm Tiêu Mị sững sờ, ngập ngừng lắc lắc đầu: "Không..."

Tiêu Viêm nhú nhú mày, cũng không quan tâm, lắc lắc đầu, tiếp tục cất bước đi.

Nhìn bóng dáng biến mất tại cuối con đường, Tiêu Mị uất hận dậm chân, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Đi qua một đoạn đường cong, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn căn phòng rộng mở trước mắt, biển bài trí phía trên phòng, có ba chữ đầu ki đường to màu đỏ như rồng bay phượng múa.

Lúc này, ở một nơi khác, trong phòng của Tiêu Liên, một luồng ánh sáng nhàn nhạt chợt lóe lên rồi biến mất, chỉ để lại một cô bé vô cùng đáng yêu.

TRong nửa tháng khi Tiêu Viêm bế quan thì Tiêu Liên cũng biến mất. Không ai biết cô đi đâu, khi biến mất cô chỉ để lại một tờ giấy với dòng chữ: "Con sẽ tìm một nơi yên tĩnh bế quan một thời gian, nên đừng quá lo lắng". Mặc dù vậy, mọi người cũng rất lo lắng tìm cô khắp nơi, nhất là Tiêu Chiến, ông chỉ có một cô con gái nên ông rất lo, khi nghe cô biến mất ông cuống cuống phái người tìm kiếm khắp nơi mà không tìm thấy cô nên chỉ còn cách tin tưởng cô, ông kiên trì chờ đợi, những ngày nào ông cũng ngồi trên đồng lửa. Còn Tiêu Viêm thì chọn cách tin tưởng cô, vì hắn biết bí mật của muội muội không ít hơn mình, nên hắn rất bình tĩnh tu luyện suốt nửa tháng qua.

Quả nhiên đã bị Tiêu Viêm đoán trúng, hơn nửa tháng qua Tiêu Liên luôn ở trong không gian kỳ bí kia tu luyện, thật chất mà nói, cô đã định ra ngoài sau khi đạt được lục đoạn đầu khí rồi. Nhưng khi chuẩn bị dừng việc tu luyện thì có một hiện tượng lạ xảy ra. Một trong những chùm sáng lơ lửng trên trần chợt đột biến ra một luồng ánh sáng mạnh và bay đến trước mặt cô, cô hơi tò mò, cẩn thận từng chút một đưa tay đến gần chùm sáng ấy, nhưng khi tay cô gần như chạm vào chùm sáng thì nó lại lóe lên rồi chui vào bên trong Mí Tâm cô, cùng lúc ấy, một lượng lớn thông tin tràn vào não hải của cô, những văn tự lạ lẫm, tối nghĩa hiện lên đè nặng tâm thần cô, nhưng càng kỳ lạ là chỉ một lát sau cô lại có thể hiểu được tất cả chúng.

"Linh Giới Thần Quyết" Đó là những chữ đầu tiên mà cô thấy được, sau đó là hàng loạt ký tự giới thiệu về nó nhưng đại khái là "Linh Giới Thần Quyết là một môn công pháp vô thuộc tính, và đặc biệt là nó không hề có đẳng cấp thể hiện, đẳng cấp của nó phụ thuộc vào mức độ tu luyện Pháp tắc chỉ lực của người tu luyện nó. Linh Giới Thần Quyết giống như một vật trung gian, nó cho phép người sử dụng đường dục ra một thể giới chân chính bên trong

đan điền, thế giới nhỏ ấy được chăm sóc bằng pháp tắc chi lực, nếu thế giới này càng lớn thì lượng năng lượng mà người tu luyện có thể điều động ở thế giới thật càng nhiều "

Nghe thì rất tuyệt nhưng để làm được là không hề dễ, phân bón để vun trồng thế giới ấy là pháp tắc chi lực, mà hơn nữa là không phải một loại mà hơn 10 loại. Lúc đầu tu luyện thì không khác gì những loại công pháp khác, nó chỉ có thể giúp người tu luyện nâng cao thực lực nhưng khi bắt đầu tu luyện pháp tắc thì lại khác. Muốn tạo ra một tiểu thế giới trong đan điền thì điều đầu tiên là phải tu luyện thành công 5 loại pháp tắc cơ bản thuộc ngũ hành là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Sau khi ngưng tụ được một tiểu thế giới thì việc tiếp theo là làm cho nó càng lớn mạnh hơn, mà cách duy nhất chính là tu luyện phối hợp nhiều loại pháp tắc khác nhau, đưa chúng dung nhập vào bên trong tiểu thế giới ấy, pháp tắc chi lực càng mạnh, càng hoàn thiện thì tiểu thế giới cũng lớn mạnh theo và thể hiện ra nhiều tác dụng hơn.

Vì chưa tu luyện pháp tắc chi lực nên Tiêu Liên chỉ có thể dùng Linh Giới Thần Quyết để nâng cao thực lực theo cách thông thường, nhưng mặc dù vậy thì sự kinh hỷ mà loại pháp quyết này mang lại cũng không hề nhỏ a. Trong hơn nửa tháng qua, Thực lực Tiêu Liên tấn thăng một cách chóng mặt, trước đó cô ấy thực lực vừa đột phá ngũ đoạn tiền vào lục đoạn mà qua nửa tháng tu luyện, cô hiện tại đã có cửu đoạn đầu khí thực lực. Nếu chuyện này mà để người khác biết chắc chắn sẽ làm rất nhiều người kinh ngạc a. Một tiểu cô mười một tuổi, tu vi cửu đoạn đầu khí, thiên phú không hề thua Tiêu Viêm năm đó, mà điều đáng ngạc nhiên là hơn nửa tháng trước khi kiểm tra đầu khí thì cô chỉ có ngũ đoạn.

Nhưng cô không biết đây là do lần đầu tu luyện Linh Giới Thần Quyết mang lại, thêm nữa hiện tại tu vi cô không cao nên tăng trưởng rất nhanh. Đợi đến lần sau tu luyện cô chắc chắn sẽ nhận ra tốc độ tu luyện sẽ không nhanh như vậy nữa.

Còn ở đấu kỹ đường, khi nghe tiếng cổ vũ truyền ra từ bên trong, Tiêu Viêm có chút ngoài ý muốn, nơi này ngày thường đều ít khi có người đến, hôm nay sao lại náo nhiệt vậy nhỉ?

Nhún vai, Tiêu Viêm tùy ý bỏ qua ý niệm trong đầu, cất bước tiến vào đấu kỹ đường.

Vừa vào đấu kỹ đường, từng trận hoan hô của thiếu niên thiếu nữ, không ngừng truyền tới.

Trong đấu kỹ đường, chia thành hai bộ phận, phía đông là cất giữ đấu kỹ của gia tộc, mà phía tây, là một huấn luyện trường quy mô không nhỏ, lúc này, không ít người trong huấn luyện trường, đều hứng trí bừng bừng nhìn hai người tại giữa sân tỷ thí.

"Nhìn độ dày của đầu khí của Tiêu Ninh biểu ca, sợ rằng phải tới tám đoạn đầu khí rồi a."

"Hắc hắc, hai tháng trước, Tiêu Ninh biểu ca đã bước vào tám đoạn đầu khí rồi."

"Tuy hẳn có tám đoạn đầu khí, nhưng Huân Nhi biểu muội lại là chín đoạn, xem ra, Tiêu Ninh biểu ca muốn thắng thật sự là không có khả năng a."

"Huân Nhi biểu muội cố lên!"

Nghe đám người truyền ra tiếng bàn tán kinh dị, cước bộ của Tiêu Viêm lúc này mới dừng lại, ánh mắt quét qua giữa sân, cuối cùng có chút hứng trí dừng lại ở trên người thiếu nữ áo tím xinh đẹp.

"Con bé này hôm nay sao lại rảnh rỗi tỷ thí cùng người khác vậy nhỉ?" Trong lòng thầm nói một tiếng, cước bộ của Tiêu Viêm dừng tại mặt đông của đấu kỹ đường, tùy ý lấy ra một quyển trục màu đen, sau đó chậm rãi mở ra, quyển trục sau khi mở xuất hiện mấy chữ to màu vàng.

Hoàng giai trung cấp: Toái thạch chương!

Nhàn nhả tựa vào giá sách, Tiêu Viêm một bên đọc tu luyện phương pháp của Toái Thạch chương, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn tình huống chiến đấu kịch liệt trên huấn luyện trường.

Đại đường rộng mở, như bị chia cắt thành hai thế giới riêng biệt, phía tây ồn ào không ngớt, phía đông lại im lặng bình yên.

Đối thủ của Huân Nhi là một thiếu niên, bất quá tuổi của hắn cũng chỉ mười bảy mười tám, bộ dáng cũng khá anh tuấn, cùng Gia Liệt Áo lần trước khác nhau không nhiều.

Thiếu niên tên Tiêu Ninh, là cháu của Tiêu gia đại trưởng lão, thiên phú tu luyện cũng không tệ, mười bảy tuổi, đã tu đến tám đoạn đầu khí, trong gia tộc cũng chỉ có Huân Nhi là hơn được hắn.

Tiêu Viêm đối với vị biểu ca này của mình không có ấn tượng nhiều lắm, ngẫu nhiên gặp mặt, cũng là lạ lẫm chào hỏi cho có rồi hai bên đều tự rời đi, có lẽ vì gia gia hắn cùng phụ thân của mình không hòa hợp nên vậy, Tiêu Viêm cũng cảm giác được, vị biểu ca này đối với mình cũng không có hảo cảm gì, lại thêm duyên cớ do ba năm suy sút, cho nên, vị biểu ca này trong ba năm cũng không đặc biệt tìm đến mình gây phiền toái gì...

Nhàn nhạt cười, Tiêu Viêm bỏ qua hồi ức trong đầu, tiếp tục nghiên cứu Toái Thạch chương trong tay.

Trên huấn luyện trường, Huân Nhi giống như một con bướm màu tím nhạt, tao nhã mà nhanh nhẹn né tránh Tiêu Ninh công kích, trên khuôn mặt tinh trí thanh nhã, thủy chung bảo trì vẻ bình thản.

Tay nhàn chán phá giải mỗi lần cận thân công kích của Tiêu Ninh, ánh mắt Huân Nhi tùy ý nhìn một vòng trong đại đường, bỗng nhiên mạnh mẽ dừng lại.

Nhìn thiếu niên dựa vào giá sách ở phía đông đại đường, trên khuôn mặt thanh nhã nhu hòa của Huân Nhi lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

Nụ cười thanh nhã như hoa nở của thiếu nữ, làm một đám thiếu niên đứng ở gần không khỏi ngáy ngốc một hồi.

"Huân Nhi biểu muội, cẩn thận!" Ở lúc Huân Nhi hơi phân thần, trong đám người bỗng nhiên truyền ra thanh âm gấp gáp của thiếu niên.

Cảm nhận kinh khí hung mãnh từ phía sau đánh tới, Huân Nhi nhẹ nhàng nhún mảy, ánh mắt cũng lại quét về phía thiếu niên đứng dưới giá sách.

Cùng lúc đó, Tiêu Viêm cũng ngẩng đầu lên, nhìn Huân Nhi bị đánh lên giữa sân, nhướng mày, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, ánh mắt lộ ra tia lo lắng.

Nhìn ánh mắt oán trách cùng lo lắng của Tiêu Viêm, Huân Nhi khẽ cười chớp chớp hai mắt xinh đẹp, sau đó thân hình đột nhiên hướng bên trái bước sang từng bước, những bước nhỏ này, cũng có chút quý dị không ngờ lại có thể đem công kích của Tiêu Ninh bỏ ra sau...

Lúc di động chân, bàn tay như ngọc của Huân Nhi hiện ra kim mang nhàn nhạt, một chiêu tựa như xuyên hoa đoạt lá, xuyên thấu qua phong tỏa của hai tay Tiêu Ninh, cuối cùng nhẹ nhàng dừng ở trước ngực hắn.

Mũi chân điểm nhẹ vào trên nền đá, Huân Nhi chậm rãi lộn vòng một cái, hóa giải đi kinh lực phản chấn, nhàn nhạt nhìn Tiêu Ninh lui hơn mười bước, cuối cùng một chân bước ra khỏi huấn luyện trường.

Nhìn Huân Nhi một chiêu đánh bại Tiêu Ninh, xung quanh huấn luyện trường khẽ yên tĩnh, sau đó lập tức vang lên thanh âm tán thưởng hoan hô.

"Ha ha, Huân Nhi biểu muội không hổ là đệ nhất nhân trong lớp trẻ của gia tộc, thật sự là càng ngày càng mạnh." Bị Huân Nhi đánh rơi đài, Tiêu Ninh thần tình vẫn như thường nở nụ cười âm ảm, đi lên phía trên, mỉm cười ôn nhu nói.

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp như hoa sen trước mặt, sự ái mộ trong mắt Tiêu Ninh, cơ hồ là khó có thể che dấu.

Tuy nói là biểu huynh muội (anh em họ), bắt quả Tiêu Ninh biết, trong gia tộc, phần lớn mọi người đều không phải huyết thống cận thân, mà Tiêu Huân Nhi, cùng hắn càng không có chút quan hệ huyết thống.

Dường như không cảm nhận được ánh mắt nóng cháy của Tiêu Ninh, Huân Nhi lễ phép rồi lại xa lạ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Tiêu Ninh biểu ca khiêm nhường rồi." Nói xong, không đợi Tiêu Ninh tiếp tục tới gần, cười đi tới bên cạnh vị thiếu niên đang vui đùa vào quyền trục phía đông đại đường.

Làm tiêu điểm của đại đường, hành động của Huân Nhi tự nhiên là bị người khác phát hiện, ánh mắt hướng theo lộ tuyến của Huân Nhi, cuối cùng dừng lại tại người thiếu niên đứng dưới giá sách.

Đối với nóng cháy ánh mắt trong huấn luyện trường, thiếu niên tựa như không nghe không thấy, vẫn chìm đắm vào trong thế giới của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Xung Đột

"Tiêu Viêm ca ca."

Thiếu nữ đứng trước mặt Tiêu Viêm, đôi tay mềm mại trắng nõn để ra sau lưng, thân hình hơi nghiêng về phía trước, đôi mắt to tròn linh hoạt mỹ lệ, thân hình uốn cong như hình trăng khuyết, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên má lúm đồng tiền, thật là đáng yêu.

Ánh mắt rời đi quyền trục, Tiêu Viêm cười nhìn thiếu nữ trước mặt, sau đó ánh mắt quét qua đại đường, nhìn những ánh mắt nóng cháy hướng về phía mình, không khỏi có chút bất đắc dĩ nói: "Ny từ, ta biết mị lực của ngươi không nhỏ, nhưng cũng không nên đem ta ra làm bia đỡ đạn chứ?"

"Hi hi."

Chầu môi lên cười khẽ một tiếng, Huân Nhi ngồi xuống dựa vào một bên của Tiêu Viêm, về lười nhác vờn vai một cái, trong bộ quần áo bó sát người, về mê người lập tức lộ ra, tiện tay lấy ở giá sách sau lưng ra một quyển trục, ánh mắt của Huân Nhi dừng trên người Tiêu Viêm một lát, về lười nhác cười nói: "Tiêu Viêm ca ca đã tiến nhập tứ đoạn đấu khí rồi?"

Nghe câu hỏi này, Tiêu Viêm đang vui đùa vào trong quyền trục đôi mày hơi nhướng lên, thập đoạn đấu khí, đều là thuộc về sơ giai giai đoạn, ba động của đấu khí trong giai đoạn này vừa mờ nhạt vừa yếu ớt, rất khó bị người phát hiện, cho nên nếu không dùng đấu khí hoặc đá trắc nghiệm để dò xét, thì rất khó để phân biệt chính xác chủ nhân của đấu khí rốt cuộc đã đạt đến đoạn mấy rồi, mà hiện tại, chỉ là tùy tiện nhìn mấy cái, Huân Nhi lại có thể một lời mà nói ra chi tiết, điều này thực sự làm cho Tiêu Viêm cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Ny từ này, rốt cuộc là có thân phận như thế nào đây? Xem đấu kỹ mà nàng dùng khi chiến đấu với Tiêu Ninh lúc trước, rõ ràng là cao cấp đấu kỹ, loại kim quang đấu kỹ này, không phải là thứ Tiêu gia có thể có được..." Trong đầu thoáng qua một vài ý niệm, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn kỹ thiếu nữ bên cạnh, khẽ nhún vai, đầu gật khẽ: "Đệ tứ đoạn rồi."

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi lập tức nồng đậm thêm vài phần, cười khê nói: "Xem ra là có liên quan đến việc Tiêu Viêm ca ca đóng cửa tu luyện nửa tháng nay rồi?"

"Ừm."

Nhẹ nhẹ gật đầu, Tiêu Viêm cũng không phủ nhận, ánh mắt lại quay về quyền trục, tùy tiện hỏi một câu: "Hôm nay ngươi rồi hơi hay sao lại đi tỷ thí cùng bọn họ thế?"

Học Tiêu Viêm nhún vai mấy cái, Huân Nhi cười khê nói: "Nhảm chán quá mà." Ánh mắt chuyển hướng thiếu niên, ần ước có chút u oán: "Từ sau lần đó, Tiêu Viêm ca ca cả nửa tháng không đến tìm Huân Nhi rồi, chẳng lẽ là sợ Huân Nhi đòi tiền ngươi sao?"

Tiêu Viêm rung mình, có chút xấu hổ, cười khổ nói: "Năm sau là cử hành nghi thức thành niên rồi, ta có thể không gấp rút tu luyện sao?" Ngẩng đầu lên, nhìn thiếu nữ khê nhún mũi, chỉ đành đưa tay ra thân mật vỗ vỗ lên đầu của Huân Nhi, ôn nhu an ủi nói: "Về sau nhất định để dành thời gian cho Huân Nhi."

Nghe lời cam đoan của Tiêu Viêm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi mới hơi thả lỏng một chút, không ngừng nói cười vào tai Tiêu Viêm, tình cảnh thân mật đó, làm cho tất cả thiếu niên trong đại đường vì đố kỵ mà hai mắt đỏ hồng lên. Từ xa xa nhìn hai người cười cười nói nói, Tiêu Ninh khóe miệng hơi giật giật, khuôn mặt có chút khó coi, hai nắm tay, hết nắm vào rồi lại thả ra...

Là cháu của đại trưởng lão trong gia tộc, cảm giác ưu việt của Tiêu Ninh luôn luôn rất mạnh, đối với thiếu nữ không giống người thường Huân Nhi này, trong nội tâm của Tiêu Ninh, đã vô cùng kiên quyết ngầm coi nàng là vợ của mình, cho dù đây chỉ là hy vọng đơn phương của hắn mà thôi...

Bây giờ nhìn thấy "vợ tương lai" của mình cùng người khác có cười có nói, thân mật không có khoảng cách, làm cho ngọn lửa đố kỵ trong lòng Tiêu Ninh bùng lên, hơn nữa, quan trọng nhất là, người cùng Huân Nhi thân mật nói chuyện, lại là tên phế vật vô dụng nhất trong gia tộc.

Nộ khí trong đôi tròng mắt không ngừng toát ra, một lát sau, Tiêu Ninh chậm rãi thở ra một hơi, trên khuôn mặt lại đeo một nụ cười ảm áp, chỉnh sửa quần áo có chút lộn xộn, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hướng về hai người ngồi bên giá sách mà bước nhanh tới.

Trong đại đường, mọi người nhìn Tiêu Ninh đang đi về phía hai người kia, đều vì vui sướng trên tai họa của người khác mà cười ra tiếng, đương nhiên, tiếng cười này không phải nhắm vào Tiêu Ninh, mà là nhắm vào tên Tiêu Viêm tựa hồ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra kia.

Ánh mắt quét qua hình dạng kinh mạch trong cơ thể người trên quyền trục, Tiêu Viêm lảng lảng ghi nhớ kỹ càng các huyết vị cần thôi động cùng vị trí và phương hướng của kinh mạch.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tiêu Viêm lông mày đột nhiên nhăn lại, linh hồn cảm tri lực linh mẫn giúp anh ta biết rõ cử động của từng người trong đại đường, trong đó có cả tên Tiêu Ninh đang đi về phía Tiêu Viêm.

"Ny từ này, đúng là một "cây" gây phiền phức mà." Thở dài một hơi, Tiêu Viêm chậm rãi thu quyền trục trong tay lại.

"Ha ha, Tiêu Viêm biểu đệ, ngươi đến học tập đấu kỹ đấy ư? Có cần biểu ca ta giúp người chọn ra mấy thứ cao cấp không? Có một vài thứ, có lẽ ngươi chưa có đủ quyền hạn." Vẻ mặt cười cợt đứng trước mặt Tiêu Viêm, Tiêu Ninh cười nói.

Tiêu Viêm thu lại quyền trục trong tay, nhẹ nhàng đặt lại lên giá sách, khe khẽ lắc đầu, không hứng thú nói: "Đa tạ đã quan tâm, ta tạm thời không cần."

"Nga, a a, ta suýt nữa quên mất. Đấu khí của Tiêu Viêm biểu đệ mới có ba đoạn, thứ quá cao cấp, thì cũng đích xác là rất khó học." Lấy tay xoa xoa trán, Tiêu Ninh tựa hồ giật mình cười nói, chỉ có điều ý trào phúng trên khuôn mặt kia, cũng không che dấu quá kỹ.

Tiêu Viêm nhẹ thở dài một hơi, là người tự tìm đến của mời ta mắng đấy nhé...

Khóe miệng ác ý cong lên (như kiểu cười đều ấy mà), Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ nói: "Ta biết ngươi nói những thứ vô vị này là muốn thu hút sự chú ý của Huân Nhi, có điều, ta vẫn không thể không nói, ngươi thật là trẻ con đó..."

Bị Tiêu Viêm hoàn toàn không lưu tình châm chọc thẳng vào mặt, vẻ cười trên mặt Tiêu Ninh từ từ thu lại, hắn không nghĩ tới, tên Tiêu Viêm ngày thường trầm mặc ít nói này, lại đột nhiên có được dũng khí cùng hắn đấu khẩu, vẻ mặt lập tức trở nên âm trầm, cười lạnh nói: "Xem ra Tiêu Viêm biểu đệ đối với biểu ca này có vài phần thành kiến rồi? Không bằng, chúng ta tỷ thí võ nghệ đi? Cho ta xem mấy năm nay biểu đệ đã tiến bộ được bao nhiêu rồi?"

"Có cần ta và ngươi tỷ thí không?" Huân Nhi đặt quyền trục trong tay xuống, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt linh hoạt mỹ lệ, phát ra vài phần lãnh ý.

"Nếu ngươi không muốn đấu cùng Huân Nhi tỷ thí thì có thể đấu với ta" Lúc này lại có một thanh âm rõ ràng đứng về phía Tiêu Viêm vang lên. Khi mọi người nhìn lại thì đó là một tiểu cô nương vô cùng đáng yêu nhưng trên mặt không có chút hào ý nào đi tới. Không ai khác đó là Tiêu Liên.

Lúc này khi từ xa đi đến, cô nghe được những lời châm chọc của Tiêu Ninh thì rất bất mãn nên cô quyết định mặt.

Lúc Tiêu Liên tới thì tới thì mọi ánh mắt đều chú mục vào đó, nhưng trong số những đôi mắt chú mục đó lại có một đôi mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị. Huân Nhi có thể cảm nhận được tu vi của Tiêu Liên rõ ràng đã đạt đến cửu đoạn, không thua gì cô, mà điều làm cô giật mình là cô nhớ rõ, nửa tháng

trước Tiêu Liên rõ ràng chỉ có tu vi ngũ đoạn. Cô thầm than "Tốc độ tu luyện nhanh thật" rồi rất nhanh khôi phục lại tâm tình như cũ.

Khóe mắt giật một cái, nhìn Huân Nhi và Tiêu Liên định thay Tiêu Viêm tỷ thí, ngọn lửa đỏ kỳ trong lòng Tiêu Viêm càng bốc cao, hung hăng liếc xéo Tiêu Viêm một cái, trào phúng nói: "Người cũng biết trốn sau lưng nữ nhân?"

"Ba năm trước sao ngươi không dám nói với ta câu này?" Tiêu Viêm kiễng chân lên, lấy một bó quyền trục xuống, thổi bụi phía trên đi, hờ hững nói. Không thể không nói, bộ dạng ung dung tự tại này của Tiêu Viêm, rơi vào trong mắt của những người có ác cảm với hắn, quả thực khiến người ta có cảm giác ngực như bị nghẹn lại.

Hung hăng nghiêng răng, phát ra âm thanh kết kết, tuy trong lòng đã sớm tức lồng lộn lên, nhưng Tiêu Ninh lại không dám đường đường chính chính xuất thủ với Tiêu Viêm, bất kể thiên phú tu luyện của Tiêu Viêm thấp như thế nào, hắn cuối cùng vẫn là con trai của tộc trưởng.

Hít sâu một hơi, Tiêu Ninh âm lãnh liếc xéo Tiêu Viêm một cái, đầu hơi cúi, thì thầm vào tai Tiêu Viêm: "Tiêu Viêm, người đã không phải là thiên tài tu luyện của ba năm trước rồi, người hiện nay, chỉ là một phế vật mà thôi, Huân Nhi, không phải là người ngươi có thể với tới được, ngươi hãy thức thời một chút, sớm rời xa nàng ấy, bằng không, hắc hắc, tuy ngày thường không thể xuất thủ với ngươi, có điều trong nghi lễ thành nhân một năm sau, người bắt buộc phải tiếp nhận khiêu chiến của một tộc nhân, nếu ngươi không muốn biến thành người tàn tật, ta khuyên ngươi, mau mau rút đi, sau này trốn ở những nơi cùng sơn tích nhưỡng (là ý khi họ cò gáy đầy mà), an ổn mà sống một đời đi!"

Nghe những lời uy hiếp này, Tiêu Viêm khóe miệng khẽ nhếch lên, hơi nghiêng nghiêng đầu, dùng ánh mắt cực kỳ quý dị đánh giá Tiêu Ninh một lần, sau đó nhìn hắn một cách khinh thường, cầm lấy quyền trục trong tay, xoay người rời đi.

Nhìn hành động của Tiêu Viêm, Tiêu Ninh còn tưởng rằng hắn đã thỏa hiệp rồi, không ngờ Tiêu Ninh còn chưa kịp vui mừng, lời nói có vẻ như tùy tiện mà nói ra, lại làm cho mặt của Tiêu Ninh đột ngột biến thành xám như tro. "Ừm, được rồi, một năm sau... Ta đợi ngươi đánh ta thành tàn tật."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Huyền Giai Cao Cấp Đấu Kỳ

Không quan tâm đến ánh mắt âm lãnh phía sau lưng, Tiêu Viêm cầm quyền trục đến đăng ký với nhân viên quản lý đấu kỳ đường, rồi cùng Huân Nhi và Liên Nhi nói nói cười cười, chậm rãi rời khỏi đấu kỳ đường.

"Tiểu hỗn đản, ngươi đợi đấy, chờ ngươi bị phân phối ra ngoài gia tộc, ta có thừa thời gian thu thập ngươi! Mất đi sự bảo hộ của tộc trưởng, ngươi không bằng một con chó!" Nhìn bóng dáng đang rời xa dần, Tiêu Ninh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lật tay đánh một chưởng vào giá sách bên cạnh, lập tức trên giá sách lưu lại một vết tay nhàn nhạt.

Rời khỏi đấu kỳ đường, Tiêu Viêm trước tiên là cùng Huân Nhi và Liên Nhi đang vô cùng cao hứng ra sau núi chơi đùa cả buổi chiều, đến sau khi sắc trời tối dần, mới trở lại phòng mình.

Về đến phòng, đóng cửa phòng lại, Tiêu Viêm hai vai lập tức thả lỏng, đặt quyền trục lên mặt bàn, cầm chén trà lên một hơi uống cạn, có chút lo sợ hậu quả sau này mà cười khổ nói: "Ny từ này, thật sự là rất "được" đó."

"Tiểu nha đầu này, lai lịch tựa hồ không tầm thường a." Âm thanh được lão, đột nhiên vang lên trong căn phòng. Hữu khí vô lực (ý là một mối uế oái) ngược mắt lên nhìn được lão xuất hiện trong phòng như ma quỷ, nhếch nhếch môi, lười nhác hỏi: "Sự phụ biết lai lịch của nàng?"

"Hắc hắc, cũng có biết một chút..." Được lão đôi mắt hơi nheo lại, cười hắc hắc, nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Tiêu Viêm, lại đột nhiên chặn trước: "Ngươi cũng đừng hỏi, bây giờ ngươi có biết, cũng không có điểm gì tốt, vì vậy, không bằng đừng hỏi gì thì tốt hơn, ta chỉ có thể nói, bối cảnh của tiểu nha đầu kia cũng khá mạnh đấy."

Khinh thường liếc mắt một cái, Tiêu Viêm chỉ biết tức giận mà giờ ngón giữa vào mặt được lão.

"Ngươi mang mấy thứ đồ rác rưởi này về làm gì? Sợ tinh lực dư thừa sao?" Được lão đến trước bàn, tùy ý lật lật bó quyền trục, ngạc nhiên nói. "Đồ rác rưởi?" Nhếch môi một cái, Tiêu Viêm vô lực rên rỉ nói: "Ta bây giờ ngoài hấp chưởng ra, không biết đấu kỳ gì khác, trước giờ chỉ biết vui đùa khổ luyện đấu khí, chưa từng học qua đấu kỳ, mà trong gia tộc cũng chỉ có mấy thứ hoàng giai đấu kỳ này là có thể tùy tiện học tập, không học những thứ này, thì ta lấy gì mà đấu với người khác vào nghi lễ thành nhân đây?"

"Thiết (từ tượng âm...), cũng chỉ là muốn moi đấu kỳ từ trong tay ta mà thôi..." Đôi mắt già nua khinh thường nhìn Tiêu Viêm một cái, tinh minh như Được Lão, trực tiếp nhìn ra ngay mục đích của hắn.

Mục đích trong lòng bị nói ra, Tiêu Viêm cũng không xấu hổ, nhún nhún vai, đôi mắt háo hức nhìn được lão.

"Đấu kỳ thì có gì hay ho? Đợi ngươi học xong luyện được thuật, trực tiếp có người tranh nhau đến tận cửa tặng cho ngươi." Được lão cười nhạt nói, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt u oán của Tiêu Viêm.

"Nhưng bây giờ ta cần cao cấp đấu kỹ a, sư phụ!" Tiêu Viêm buồn phiền nói.

Nhìn bộ dạng buồn phiền của Tiêu Viêm, được lão cười to hai tiếng, lắc lắc đầu, rồi hài hước cười nói: "Được rồi, ai bảo ta thu một đồ đệ đáng thương như ngươi? Để cho ngươi không bị người ta đánh thành tàn tật, ta dạy ngươi vài thứ vậy."

Nghe lời Được Lão nói, Tiêu Viêm tinh thần chấn động, cậu rất hiểu kỳ vị sư phụ thần bí này cuối cùng có thể đem ra đấu kỹ đẳng cấp nào đây?

"Hấp chương của ngươi tuy là huyền giai đấu kỹ, nhưng có chút hữu danh vô thực, bây giờ thực lực của ngươi không đủ, trước tiên dạy ngươi một loại huyền giai đấu kỹ dựa vào lực công kích mà nổi danh đi. Đấu kỹ này yêu cầu không cao, ngũ đoạn đấu khí, là đã có thể phát huy một chút uy lực rồi." Được lão cười mỉm nói.

"Huyền giai đẳng cấp nào?" Nghe Được Lão nói là huyền giai đấu kỹ, Tiêu Viêm hai mắt sáng lên, liếm liếm môi, vội vàng hỏi.

"Là huyền giai cao cấp, ta nhớ đấu kỹ này hồi đó có người khóc lóc cầu xin ta nhận lấy, nhưng ta đối với những thứ như vậy không có hứng thú, nếu không phải là ta không muốn chuốc lấy phiền não, ta cũng đã không đáp ứng luyện chế đan dược cho hắn." Được lão vẻ mặt như thường nói, bộ dạng không thêm quan tâm đó, như là đang nói về những thứ rác rưởi đầy đất vậy.

"Huyền giai cao cấp? Khóc lóc cầu xin ngươi nhận lấy?" Đầu óc có chút mơ hồ, trong lòng Tiêu Viêm cũng có chút bị đả kích, tối cao đấu kỹ được xưng tụng là gia tộc tuyệt học trong gia tộc của hắn, cũng chỉ là huyền giai trung cấp, mà được lão tùy tiện đem ra, lại là huyền giai cao cấp, loại khác biệt đẳng cấp kinh khủng này, thật sự là khiến Tiêu Viêm dở khóc dở cười.

"Nhắm mắt ngưng thần, ta truyền cho ngươi." Tùy ý phân phó một câu, Được Lão giờ ngón tay ra, sau đó nhẹ nhàng chạm vào trán của Tiêu Viêm. Đầu óc đau đớn một trận, Tiêu Viêm đột nhiên cảm giác được một lượng tin tức rất lớn tràn vào trong não, tin tức đột nhiên mà đến, lập tức làm cho đầu óc Tiêu Viêm có chút phát trường lên.

"Bát cấp băng, huyền giai cao cấp đấu kỹ, cận thân công kích đấu kỹ, dựa vào công kích lực mạnh mẽ mà nổi danh, luyện đến đại thành, công kích sẽ ẩn chứa tám lớp kinh khí, kinh khí tám lần điệp gia, uy lực có thể so với địa giai sơ cấp đấu kỹ!"

Đầu óc từ từ tỉnh táo lại, kiểm tra kỹ càng mở tư liệu "thô" (như là công đoạn edit lại bản dịch của các bác editor ấy mà...), có đến nửa ngày sau, Tiêu Viêm mới khe khẽ hít vào một hơi khí lạnh, lực công kích có thể so với địa giai sơ cấp đấu kỹ? Trên đấu khí đại lục, dù là công pháp hay là đấu kỹ, huyền giai và địa giai, khác biệt giữa hai thứ, đều là khác nhau như trời và đất vậy, không thể so sánh với nhau, mà hiện tại thứ đấu kỹ chỉ là huyền giai cao cấp bát cực băng này (thay đổi thái độ nhanh nhẹn...), lại có thể tự xưng rằng về phương diện lực công kích, có thể so với địa giai đấu kỹ, điều này khiến Tiêu Viêm không thể không rung động.

Nuốt một ngụm nước miếng, Tiêu Viêm hai mắt đăm đăm nhìn, nếu thực sự có thể học được thứ đấu kỹ này, e rằng chỉ dựa vào tứ đoạn đấu khí của bản thân này, có thể đánh cho tên Tiêu Ninh hợm hình kia rằng rụng đầy đất rồi...

"Đừng có đứng đờ ra đó thế, tuy bát cấp băng yêu cầu về đấu khí không cao, nhưng đối với cường độ của nhục thể lại đòi hỏi rất cao, đây là một loại cận thân đấu kỹ, xem tay chân gãy guộc của ngươi, nếu cứ cố sử dụng, chỉ sợ đứt đoạn trước tiên là cơ thể của ngươi chứ không phải là đối thủ."

Lời nói của được lão, như dội cho Tiêu Viêm một gáo nước lạnh, khiến bao nhiêu kích động của Tiêu Viêm tan biến hết cả.

"Phải làm thế nào mới có thể tăng cường độ của nhục thể?" Sau một hồi yên lặng, Tiêu Viêm vội vàng hỏi.

"Đấu khí chính là loại năng lượng tốt nhất để luyện tập nhục thể, đấu khí càng mạnh lên, thì nhục thể cũng theo đó mà mạnh lên theo, đương nhiên, nếu muốn nhanh hơn, thì còn cần kích thích của ngoại vật nữa." Được lão đôi mắt hơi nheo lại, trong đôi mắt già nua tựa hồ có chút ác ý.

"Ngoại vật kích thích là như thế nào?" Nhìn được lão tràn đầy tiểu ý, Tiêu Viêm bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người."

"Bị đánh! Bị đánh càng nặng tay càng tốt!" Được lão bật cười âm hiểm, còn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Viêm thì cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Huấn Luyện Tàn Khốc

Sau khi nhận được đấu kỹ từ Được Lão, Tiêu Viêm thỉnh giáo một số vấn đề về nó rồi tiếp tục tu luyện và đi ngủ.

Trong khi đó thì Tiêu Liên lại tiến vào không gian kia tiếp tục bế quan tu luyện, nàng muốn tấn thăng đấu giả trong thời gian ngắn nhất.

....

Sáng sớm, sương trắng bao phủ phía sau đỉnh núi, thật lâu không tiêu tan, gió nhẹ thổi qua, hốt nhiên tiếp xúc với thân thể cộng hưởng thành tiếng động

Phía sau đỉnh núi, tại một chỗ bí mật trong rừng cây nhỏ, Tiêu Viêm hai chân cắm vào trong bùn đất, trên trán mồ hôi lạnh toát ra, cả thân người trần trụi chỉ còn độc một chiếc quần cộc, trên thân xuất hiện từng đạo màu xanh

Ở phía sau Tiêu Viêm, Dược lão hóa thành trạng thái linh hồn, ngồi xếp bằng trên một khối cự thạch, thần tình thần nhiên nhìn Tiêu viêm cắn răng kiên trì, bàn tay nhẹ nhàng vung lên

Theo tay Dược lão vung lên, không khí thoáng dao động, một đạo đầu khí màu hồng từ bàn tay dược lão bạo xạ ra, giống như một chiếc roi bình thường, thật mạnh nện vào bả vai Tiêu viêm, lưu lại từng đạo màu xanh trên cơ thể Tiêu Viêm

Khỏe miệng kịch liệt run rẩy, miệng hút vào một ngụm lãnh khí, Tiêu Viêm cảm thấy bả vai mình dường như chết lặng, một cơn đau nhức thấu tâm truyền đến, dưới cơn đau này, hai chân Tiêu viêm mềm nhũn ra, thiếu chút nữa không cầm cự được mà ngã xuống

Trải qua cơn đau đớn, trong cơ thể cấp tốc hình thành đầu khí màu bạc, dưới sự kích thích của sự đau đớn, đầu khí màu bạc này ngày càng thêm thực chất, lưu chuyển khắp bả vai đích các huyết vị, một tia ôn lương, chậm rãi thẩm thấu vào cơ thể, lặng lẽ tiến hành cường hóa ...

"Lại đến!" Cơn đau trên vai vừa biến mất, Dược Lão lại huy động đầu khí nện vào bả vai Tiêu Viêm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu viêm trĩu nặng lại, thể hiện nét chấp nhứt, quật cường

Nhìn sự kiên trì của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt già nua của Dược Lão, hiện lên một tia vui mừng, khẽ gật đầu, bàn tay lại vung lên, đầu khí màu hồng lại bạo xạ ra

"Phanh, phanh, phang ..."

Bên trong rừng cây, từng đạo âm thanh vui buồn cộng hưởng với hỗn loạn thống khổ, liên tiếp không ngừng truyền ra ...

Dược Lão xuống tay cực kỳ có phân tấc, mỗi lần công kích vừa vận đạt tới trạng thái thân thể Tiêu Viêm có thể thừa nhận được, như vậy vừa không làm trọng thương Tiêu Viêm, vừa khiến cho hắn cảm nhận được nỗi đau.

Đầu khí đánh vào thân thể, cái loại cảm giác toàn thân đau đớn, khiến cho khuôn mặt nhỏ của Tiêu viêm trở nên thống khổ, vặn vẹo, méo mó

Theo tay Dược lão huy động, những đạo màu xanh trên cơ thể Tiêu Viêm ngày càng nhiều ...

"Phanh!" Lại là một đạo đầu khí bạo xạ, giống như cốc nước tràn ly, rốt cục Tiêu Viêm cũng đạt tới giới hạn thừa nhận của mình, hai chân mềm nhũn, một mồi ngã xuống

Sau nửa ngày điều tức lại, mồ hôi lạnh trên trán vẫn còn đọng lại, Tiêu Viêm cười khổ hỏi: "Lão sư, thế nào? "

"Thực cũng được, hôm nay tiếp được tám mươi bốn đạo đầu khí, so với nửa tháng trước kia gấp chín lần, đích xác đã mạnh hơn nhiều ..."

Dược lão mỉm cười khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại sợ hãi than, này chỉ trong vòng nửa tháng, biểu hiện của Tiêu Viêm vượt ngoài dự kiến của lão, như hôm nay, vốn bản thân cho rằng bảy mươi đạo đầu khí đã là cực hạn của Tiêu viêm, thế nhưng hắn lại kiên trì được đến đạo thứ tám mươi bốn, thật sự không thể không cảm thán trình độ nhẫn nại của tiểu tử này

Nghe Dược lão nói xong, Tiêu viêm nhẹ nhàng thở dài một hơi, thoát lực ngồi xuống đất nghỉ ngơi, sau một thời gian, đến khi thân mình hồi phục cảm giác, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, lấy quần áo trên tầng đá từ từ mặc vào

Những vết thương trên thân thể tiếp xúc với vải dệt khiến cho Tiêu viêm lại cảm thấy đau đớn

Lúc này Dược Lão hóa thành một đạo ánh sáng chui vào bên trong hắc sắc giới chỉ, lưu lại một câu nói đã nói nhiều lần: "Chạy nhanh trở về dùng trúc cơ linh dịch để ngâm mình, bằng không thân thể bên trong sẽ lưu lại máu bầm, sẽ làm ngời trọng thương"

Thần nhiên gật đầu mặc quần áo xong, Tiêu Viêm lập tức phi hành xuống phía sau núi

Trở lại phòng nhỏ, sớm đã không chịu được đau đớn Tiêu Viêm nhanh chóng lột bỏ quần áo, nhảy luôn vào một bồn bên trong đã chứa sẵn thủy dịch màu xanh

Lạnh lẽo đích thân thủy tràn vào những vết thương trên da thịt, Tiêu Viêm nhất thời cảm thấy thư sướng hút vào vài khẩu lương khí, cảm thấy phiêu phiêu dục tiên (chắc là phê giống như hít heroin, kê kê), chậm rãi nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác thư sướng này, lưỡi biếng nằm dài trong một bồn, không động đậy

Tiêu viêm dựa vào bên cạnh một bồn, hô hấp đều đều, bất giác phát ra tiếng ngáy chìm vào giấc ngủ. Trải qua một hồi thống khổ tra tấn, Tiêu Viêm rút cuộc cũng được thả lỏng tinh thần, thân thể đích một mồi, chìm vào trong giấc ngủ

Trong lúc tiêu viêm ngủ say, thủy dịch màu xanh có chút khẽ xao động, một tia năng lượng nhân nhật ôn hòa theo lỗ chân lông, lặng lẽ tiến vào trong cơ thể, thanh trừ từng đạo máu bầm, đồng thời không ngừng cải tạo cường hóa cơ thể ...

Trầm mê vào giấc ngủ, bất tri bất giác thân thể Tiêu Viêm cũng được cường hóa theo. Tại quá trình cường hóa tu bổ thân thể, thủy dịch màu xanh trong mạch bồn dần dần phai nhạt, hiển nhiên được lực ẩn chứa trong thủy được đã sắp bị Tiêu Viêm hấp thu hết

Không biết vừa ngủ được bao lâu, Tiêu Viêm chỉ biết khi hần tỉnh dậy, ánh nắng tỏa ra từ mặt trời đã chiếu khắp phòng hân

Miền cường hoạt động thân thể, xương cốt trong người kêu rắc rắc, khi ngồi dậy cảm nhận được cả người tràn đầy sức sống, tiêu viêm nhin không được kêu lên: "Thoải mái!"

Từ trong mạch bồn bước ra, Tiêu viêm bỗng nhiên phát hiện nguyên bồn thủy dịch từ màu xanh đã hoàn toàn biến thành trong suốt

"Được lực bị hấp thu hết?" Sờ sờ cái mũi, tiêu viêm bất đắc dĩ lắc đầu, bỗng nhiên tựa hồ nhớ ra cái gì, có chút hân hỉ, chậm rãi nhắm mắt lại cảm ứng trạng thái đầu khí trong cơ thể

Một lát sau, Tiêu viêm mở hai mắt, song chường vung lên, nhẹ nhàng cười, có chút không che dấu được hy ý: "Rốt cuộc cũng đạt tới ngũ đoạn đầu khí".

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Phương Thức Kiểm Tiền

Nửa tháng thăng lên bốn đoạn đầu khí, nửa tháng tiếp theo tấn thăng lên năm đoạn, loại tốc độ tu luyện này thật lạ thường, cho dù là Tiêu Viêm trước kia chỉ sợ cũng không mong theo kịp.

Tuy nói mỗi lần thăng cấp một đoạn đầu khí mức độ khó khăn sẽ tùy theo mà gia tăng, bất quá xem lại tốc độ hiện tại, Tiêu Viêm nghĩ rằng mất một năm để tu luyện đến đoạn đầu khí thứ bảy cũng không phải là một chuyện quá mức khó khăn.

Đương nhiên, điều kiện kiên quyết là phải có sung túc trúc cơ linh dịch, nếu không Tiêu Viêm còn chưa tu luyện đến bảy đoạn đầu khí, liền bị đánh đến trọng thương mà chết trong huấn luyện của Dược lão. Dù sao, nếu không có công hiệu chữa trị của trúc cơ linh dịch, chỉ dựa vào xương cốt yếu ớt hiện tại của thân thể Tiêu Viêm, ngoại trừ trong cơ thể ngưng tụ quá nhiều máu đông mà tạo thành tử vong ở ngoài, cũng không có con đường thứ hai có thể đi.

Cho nên việc trước mắt Tiêu Viêm cần làm nhất đó là tiếp tục mua tài liệu, sau đó luyện chế trúc cơ linh dịch, lại nói tựa hồ rất đơn giản như vậy, nhưng Tiêu viêm cũng gặp phải một nan đề không nhỏ... Hẳn không còn bao nhiêu tiền.

Ngồi ở trên giường, khuôn mặt của Tiêu Viêm tràn đầy cười khổ, không nghĩ tới chính mình sẽ bị bức tới bộ dáng này, liền tính toán một chút... Lần trước mua tài liệu vẫn dư tiền, còn hơn chín trăm kim tệ, dùng số tiền này để mua tài liệu chất lượng như lần trước, rõ ràng đã không đủ.

Chống cằm tư lự một lát, con mắt Tiêu Viêm đảo tròn, bỗng nhiên lên tiếng hỏi: "Lão sư, Từ điệp lan thảo hoặc Tẩy cốt hoa có thể dùng thấp đi một chút năm phần không?"

"Được chứ, bất quá như vậy dược lực liền kém đi, phối phương trúc cơ linh dịch ta cho ngươi chính là thích hợp nhất để luyện chế đó. Thanh âm Dược lão từ trong giới chỉ truyền ra.

Trợn mắt lên nhìn, Tiêu Viêm khẽ cười nói: "Không quan hệ, lần này hãy dùng tài liệu kém cỏi nhất để luyện chế đi."

"Kém cỏi nhất? Hiệu lực kém như thế, ngươi có thể cần nửa năm mới có thể đột phá đoạn đầu khí tiếp theo." Thanh âm Dược lão mang theo chút bất mãn, lúc nói vậy hẳn đã nhíu mày.

"Tiền không đủ sao? Đi tìm tiểu nha đầu kia đi, xem bối cảnh của nàng ta, cho ngươi mấy vạn kim tệ chỉ là việc nhỏ mà thôi, nếu không được thì lại tìm phụ thân ngươi, cần gì phải làm yếu đi dược lực làm trì hoãn tu luyện của chính mình..."

Nghe đề nghị của Dược lão, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu: "Ngươi coi lòng tự tôn của ta chỉ như con quỷ đói thôi sao, sao có thể năm lần bảy lượt đi tìm nữ hài tử vay tiền. Phụ thân ta cũng tính qua, trốn ông ta đã hai tháng, vạn nhất tìm ông ta đòi tiền, ông ta truy cứu tới chẳng phải là đem lão sư ngài tiết lộ ra ngoài sao."

"Lão sư, trúc cơ linh dịch này người khác có thể phối chế không " Làm như nhớ tới điều gì đó, Tiêu Viêm bỗng nhiên nhíu mày hỏi.

"Hắc hắc, tiểu tử kia, trên đầu khí đại lục, lượng dược tài nhiều không đếm xuể, muốn phối chế ra đan dược hiệu quả khác nhau, phải dựa vào vô số chủng tài liệu bên trong, lựa chọn kỹ càng mới có thể luyện chế được năng lượng dược tài cuồng bạo bên trong ma tinh, như vậy mới có thể thành công luyện chế ra đan dược mà ngươi cần, nếu mà kết hợp lung tung, lò và đan hồng thật ra cũng chỉ là việc nhỏ, vạn nhất gặp phải phản phệ, hắc hắc..."

Nói đến chỗ này, âm thanh Dược lão cười cười, mới nói tiếp: "Trúc cơ linh dịch này, là ta ước chừng thực nghiệm nhiều năm, mới ngưng luyện ra được phương thuốc, đương nhiên người khác làm bậy bạ cũng có thể làm ra dược phương thuốc này, chẳng qua xác suất này thật sự quá nhỏ"

"Còn nữa, tại bên trong quá trình luyện chế, phân lượng cùng độ dung hợp của ba loại tài liệu, độ lớn của ngọn lửa, mấy cái này đều cần vô số lần thực nghiệm cùng với linh hồn cảm giác lực siêu

cường mới có thể nắm chắc, bằng không người nghĩ vì cái gì mỗi vị luyện dược sư đều cần một tay lão sư chỉ dạy? Muốn trở thành một vị luyện dược sư cường đại, không có danh sư chỉ điểm, cơ bản là không thể, bằng không, thực nghiệm phương thuốc về vãng này cũng có thể tiêu phí thời gian cả đời người."

"Cho nên, cả đấu khí đại lục ta không dám nói, bất quá tại Gia Mã đế quốc này ta có thể đánh cuộc, không ai có thể luyện chế ra trúc cơ linh dịch giống ta!" Nói đến chỗ này, trong giọng nói Dược lão ẩn chứa một chút kiêu ngạo.

Có chút khiếp sợ trình độ phức tạp của trúc cơ linh dịch này, Tiêu Viêm theo bản năng khẽ liếm môi. Lúc trước xem Dược lão luyện chế phát hiện tựa hồ như rất đơn giản, tới hiện tại mới biết được luyện chế đan dược, chút điểm bề ngoài nhìn thấy đó chỉ là một điểm bi mao mà thôi.

Thế giới luyện dược sư quả nhiên khó lường, chẳng trách trở thành chức nghiệp cao quý nhất trên đấu khí đại lục.

Khiếp sợ qua đi, Tiêu viêm trong lòng có chút hoan hỉ, liếm môi theo bản năng nói: "Lão sư, ta cũng không muốn dùng trúc cơ linh dịch kém cỏi nhất để tu luyện, ta định đem đến hội đấu giá để đấu giá thôi, hiện trong tay cũng không dư dật, đợi tiền tới tay, chúng ta liền mua tài liệu tốt nhất, dù sao luyện chế trúc cơ linh dịch, đối với ngài mà nói cũng bất quá chỉ là việc nhấc tay chi lao mà thôi, như thế nào?"

"Như vậy thì... tùy người đi, luyện dược sư đấu giá đan dược của chính mình cũng không phải việc đáng ngạc nhiên. Hơn nữa trúc cơ linh dịch kia bất quá cũng chỉ là dược vật bồi dưỡng cấp thấp, bán đi cũng không sao." Thoáng trầm mặc một lúc, Dược lão như không có gì nói.

Nghe hắc lão gật đầu đáp ứng, Tiêu Viêm cười hắc hắc, liền thu thập đồ vật, nóng vội đi ra khỏi phòng.

Bởi vì lần này cũng không cần dược tài tốt, cho nên Tiêu Viêm tùy ý tại hàng dược tài chọn lựa lấy năm phần kém nhất tử diệp lan thảo cùng tẩy cốt hoa. Về phần ma tinh thuộc tính mộc, sau khi trải qua kiểm tra, mua một viên thanh mộc thử ma tinh với giá tiện nghi nhất.

Mua được dược tài cần thiết, Tiêu Viêm liền tìm một khách điểm, tránh ở trong đó để Dược lão ra tay luyện chế trúc cơ linh dịch.

Trúc cơ linh dịch lần này không chỉ có dược lực kém hơn lần trước rất nhiều, mà màu xanh phi thúy trong suốt cũng biến thành màu xanh lục... -

Đem số trúc cơ linh dịch lớn bằng nửa nắm tay thu vào trong bạch ngọc tiểu bình lần trước mua được, Tiêu Viêm lúc này mới an tâm thở ra một hơi

Cầm bình ngọc cất cẩn thận trên người, Tiêu Viêm rời khỏi khách điểm,

Bước như bay đến hội đấu giá lớn nhất Ô thần thành.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Gian Nan Đột Phá

Trong lúc Tiêu Viêm chuyển Trúc cơ linh dịch đến đấu giá hội thì ở một nơi khác, Tiêu Liên đang phải đối mặt với một vấn đề nghiêm trọng. Trong người cô đang loạn cào cào, đấu khí cứ chạy loạn lên trong cơ thể cô.

Lần trước khi phát hiện Linh Giới Thần Quyết, cô tu luyện liên tục trong vòng nửa tháng và đạt đến cửu đoạn đấu khí. Lần này cô cũng đã bế quan nửa tháng nhằm đột phá Đấu Giả nhưng không thành.

Nhưng chính giây phút thất bại ấy, đấu khí trong cơ thể cô trở nên rối loạn và vận hành không theo bất kỳ quy luật nào, hoàn toàn như một mớ hỗn độn.

Cô cố tìm ra nguyên nhân nhưng bất lực, cô hoàn toàn bó tay, lúc này cơ thể cô như lửa đốt, vô cùng nóng. Lúc đầu hơi nóng từ trán phát ra sau đó di chuyển dần đến các bộ phận khác và rất nhanh đã lan tràn ra toàn cơ thể.

Luồng hơi nóng này vô cùng kỳ lạ, nó không lập tức thiêu cháy cô mà giống như đang nung khô cô vậy, nhiệt độ cứ tăng dần lên, càng lúc càng nóng sắp đạt đến mức mà cô không thể nào chịu được. Lúc này cô có cảm giác mình sắp bị nướng chín, trở thành thịt quay.

Cô tưởng tượng ra cảnh mình bị nung chín, mùi thơm củ thịt quay bốc lên thơm ngào ngạt mà rùng mình. Ôi! cái cảm giác ấy.

Nhưng chính giây phút ấy, một hiện tượng lạ chợt phát sinh, đấu khí trong cơ thể cô lại vận động có quy luật hơn, tốc độ di chuyển càng lúc càng nhanh. Nó đang có xu hướng tụ tập lại với nhau. Lúc này chỉ thấy nơi đan điền của cô có một đám mây đấu khí đang xoay tròn vô cùng có vận luật. Nhưng kỳ lạ hơn là đám mây này lại có màu đỏ như máu, vô cùng yêu dị.

Lúc đám mây này hình thành cũng là lúc cô cảm thấy một luồng sức mạnh vô cùng mãnh liệt dâng trào trong cơ thể mình.

"Đột phá, vậy mà thành công đột phá cửu đoạn, thành công tấn chức Đẩu Giả" cô vui mừng và kinh ngạc ngay người khi biết mình đột phá trở thành Đẩu Giả, nhưng chính lúc này, luồng hơi nóng lý lạ kia lại tăng thêm nhiệt độ làm cô nhận ra mình còn có một mối nguy vô cùng lớn chưa thể giải quyết, dường như nó cảm nhận được cô cường đại hơn nên nó cũng tăng độ nóng lên thêm.

"Cố gắng kiên trì, người mới đột phá, cảnh giới còn chưa vững chắc, sức nóng này có thể để người ma luyện chính mình, chịu đựng càng lâu càng tốt" đúng lúc cô muốn từ bỏ thì Tiểu Hắc lên tiếng nhắc nhở.

Nghe được Tiểu Hắc nhắc nhở nên cô cũng cố gắng kiên trì vì cô biết một khi Tiểu Hắc đã nhắc nhở thì đó hẳn là một việc tốt. Với lại cô biết Tiểu Hắc sẽ không hy vọng cô chết.

Cô cắn răng chịu đựng thêm một ngày một đêm, lúc này cơ thể cô như lửa đốt, quần áo đã cháy xém gần như không còn, tóc cũng đã cháy hơn phân nửa.

Ngay lúc này cô thật sự muốn từ bỏ, nhưng ý nghĩ này bị ngay lập tức bị dập tắt vì cô không có tâm trí để nghĩ đến nó nữa. Lúc này bên ngoài cơ thể cô giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, ngọn lửa này đỏ rực như máu, nhiệt độ nóng kinh người.

Lúc này Tiêu Liên vô cùng tuyệt vọng, cô cho rằng mình sẽ phải chết như thế này. Nhưng cô rất nhanh lấy lại tinh thần, cô nghĩ "Minh không thể chết ở đây, nếu mình chết, ai sẽ thay mẫu thân chăm sóc cho cha và các huynh trưởng, mình đã hứa với mẹ là sẽ chăm sóc thật tốt cho họ, chính vì thế mình không thể chết"

Vì nghĩ thoáng hơn nên cô cắn răng tiếp tục nhưng được hai canh giờ thì cô lại hét lên thật to đầy thống khổ "Ah....." vì nó thật sự rất nóng, dù tinh thần đã vững chắc hơn nhưng sức nóng này vẫn làm cô vô cùng thống khổ. "Đã kiên trì một ngày một đêm rồi, chẳng lẽ phải dừng ở đây sao??? Không được, phải tiếp tục, phải cố chịu, không thể bỏ cuộc như vậy được, vì gia đình, ta phải tiếp tục, tiếp tục chịu đựng."

Mặc dù rất cố gắng nhưng cô đã gần như kiệt sức, cô muốn từ bỏ nhưng lại luyến tiếc điều gì đó không buông xuống được. Thật sự thì cô biết đó là gì, đó là gia đình, một gia đình mà cô không dễ gì có được, cô không muốn mất nó nên cô mới kiên trì đến tận bây giờ.

Nhưng tình trạng thân thể hiện tại không thỏa được mong muốn của cô, nó đang ở một tình trạng báo động, lúc này, cơ thể cô như muốn nứt ra, nó khô khốc, giòn, dễ nứt vỡ, nó đã đạt đến mức giới hạn. Da thịt trên người cô bắt đầu phá toái, máu tươi tuôn ra, có lẽ vì hơi nóng nung quá lâu nên máu trong cơ thể cô cũng ít đi vì thế máu tuôn ra rất ít nhưng sệt hơn rất nhiều, xương cốt cô cũng uốn éo như muốn hòa tan.

Chính lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, một luồng hơi lạnh đột phá luồng hơi nóng tiến vào cơ thể giúp cô chống chọi với lại cái nóng như thiêu cháy ấy, đồng thời tiến vào với luồng hơi mát ấy thì có thêm một luồng khí nữa thừa cơ lên vào, nó dễ chịu vô cùng, những nơi chúng nó đi qua, da thịt, xương cốt, những nơi bị hư hại bằng mắt thường có thể thấy đang dần khôi phục sinh cơ, thậm chí chúng còn tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Hai luồng khí lạ này không đến từ nơi nào xa lạ mà nơi phát ra chính là Tiểu Hắc, lúc này, trên người nó phát ra hai luồng ánh sáng thánh khiết màu lam và lục, mát mát vô cùng. Chính hai luồng khí này đang giúp Tiêu Liên khôi phục cơ thể.

Hai luồng khí này một là Thủy Khí có màu lam và Mộc Khí với màu lục, hai luồng khí này phân biệt chống chọi với luồng hơi nóng và khôi phục sinh cơ, chữa trị thương thế cho Tiêu Liên.

Sau một lúc lâu, luồng hơi nóng dần dần yếu đi và bắt đầu thối lui về ý thức hải của Tiêu Liên. Tiêu Liên cũng lưu ý đến hiện tượng này, dù vẫn còn rất đau đớn nhưng cô cũng muốn biết nguyên nhân của sự thống khổ này xuất phát từ đâu. Và sau khi luồng hơi nóng đó về đến ý thức hải thì cô cũng phát hiện một ngọn lửa màu đỏ, đỏ như huyết vậy, nó đang lẳng lặng thiêu đốt, bên trong nó phiêu phù lấy một đóa huyết liên màu đỏ vô cùng yêu dị. Khi nhìn đến đóa huyết liên này cô liền nghĩ đến đóa hoa trên trán mình, chúng hoàn toàn giống nhau.

Cô suy nghĩ rất nhiều nhưng không cách nào nghĩ rằng trong ý thức hải của mình lại thiêu đốt lấy một đóa huyết liên hỏa diễm. Cô giữ lại sự tò mò này và lui ra khỏi ý thức hải. Sau khi ra khỏi thức hải cô không đứng dậy ngay mà ngồi điều tức vài hơi, vận chuyển vài vòng pháp quyết để ổn định lại tình trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nhị Phẩm Luyện Dược Sư Cốc Ni

Sau khi ổn định lại tình trạng của cơ thể, Tiêu Liên dừng việc điều tức lại, ngay lúc này bao nhiêu mệt mỏi ủa đến, bủa vây lấy cô, tuy được Tiểu Hắc giúp đỡ chữa trị thương thế nhưng đó chỉ là thương thế mà thôi, còn sự mệt mỏi thì vẫn còn y đây. Cô ngã lưng ra sau, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Trong lúc Tiêu Liên đang nghỉ ngơi thì Tiêu Viêm lại đang tiến đến phòng đấu giá Đặc Thước Nhĩ để thực hiện kế hoạch kiếm tiền của mình.

Đặc Thước Nhĩ phòng đấu giá, phòng đấu giá lớn nhất ở thành phố, đồng thời cũng thuộc về gia tộc giàu có nhất gia mã đế quốc: Đặc Thước Nhĩ gia

tộc.

Đặc Thước Nhĩ gia tộc đã có lịch sử lâu đời, tại gia mã đế quốc phát triển đã có mấy trăm năm, quan hệ có thể nói là rất rộng rãi, mà theo một vài tin đồn, gia tộc giàu có này tựa hồ còn có quan hệ với hoàng thất.

Ở đế quốc, Đặc Thước Nhĩ gia tộc, cùng Nạp Lan gia tộc, Nhân Đặc Nhĩ gia tộc được xưng là Gia Mã tam cự đầu, tam đại gia tộc tại đế quốc kinh tế, quân sự đều có thế lực không nhỏ.

Cho nên, có Đặc Thước Nhĩ gia tộc đứng đằng sau, cho dù phòng đấu giá lợi nhuận rất cao, khiến không ít người thèm thuồng, nhưng bọn họ cũng không dám động tới.

Nhìn phòng đấu giá to lớn ở cuối ngã tư đường, Tiêu Viêm quẹo vào 1 cái hẻm vắng vẻ, sau đó rất nhanh đem chiếc áo choàng đen mua lúc trước mặc lên.

Áo choàng không chỉ có che đi dung mạo của Tiêu Viêm, mà còn làm ngay cả hình thể thiếu niên nhỏ bé của hắn cũng to lớn hơn 1 chút, với bộ dáng bây giờ của hắn, sợ là cho dù Huân Nhi đứng trước mặt, cũng khó mà nhận ra được.

Xong xuôi, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi, điều này cũng không thể trách hắn quá cẩn thận, mà là trúc cơ linh dịch loại này đồ vật, đối với một vài gia tộc, có hấp dẫn lực quá lớn.

Dù sao, nếu người nào có thể chế ra đại quy mô loại này linh dịch, đối với thế hệ trẻ của gia tộc, đều có thể đại phúc độ tăng lên thực lực. Đối với gia tộc mà nói, đây quả là 1 loại thuốc cực tốt.

Vì không dễ mang đến một chút phiền toái không cần thiết Tiêu Viêm chỉ có thể lựa chọn che dấu như vậy.

Tay sờ vào bình ngọc có chút thanh lương trong ngực, Tiêu Viêm chậm rãi đi ra, sau đó tiến về phòng đấu giá cuối ngã tư.

Tại cửa vào, vài tên hộ vệ cảnh giác nhìn hắn, Tiêu Viêm cước bộ không dừng, trực tiếp đi vào.

Vừa vào trong, cảm giác nóng bức giống như là bay đi đâu mất, thay vào đó là 1 loại cảm giác mát lạnh tuyệt vời, bên trong và bên ngoài quả thật khác xa nhau.

Ánh mắt tại đại sảnh đảo qua, Tiêu Viêm quay về 1 căn phòng đi tới, trên cửa phòng có khắc 3 chữ to "Giám Bảo Thất".

Đẩy cửa vào, trong phòng rất trống trải, chỉ có 1 vị trung niên nhân đang có chút nhàm chán ngồi trên ghế. Nghe được tiếng đẩy cửa, trung niên nhân ngẩng đầu lên, nhìn thấy nhân ảnh toàn thân mặc hắc bào, mày có chút nhăn lại, nhưng hắn nhanh chóng tươi cười nói: "Tiên sinh, ngài đến giám bảo ư?"

"Đúng", một thanh âm có chút già nua vang lên sau tấm hắc bào, dĩ nhiên là thanh âm của dược lão.

Tiêu viêm tiến lên 2 bước, tiện tay móc ra bình ngọc, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn.

"Đây là?" con mắt nghi hoặc nháy vài cái, trung niên nhân cẩn thận cầm lấy chiếc bình bạch ngọc, mũi nhẹ nhàng ngửi miệng bình, một lát sau, sắc mặt hơi đổi, nhìn về phía Tiêu Viêm, ánh mắt thêm vài phần kính sợ: "Đại nhân là luyện dược sư...?"

"Phải" thanh âm già nua lại truyền ra.

"Xin hỏi, bình này là đan dược gì? Có tác dụng thế nào?" Nghe thấy thế, trung niên nhân kính cẩn hỏi tiếp.

"Trúc cơ linh dịch, có thể tăng tốc độ tu luyện đấu khí, bất quá, chỉ có dưới đấu giả mới có thể sử dụng."

"A! có thể tăng lên tốc độ tu luyện đấu khí?" Nghe xong, trung niên nhân có chút động dung, đấu khí chỉ có thể án theo quy củ tu luyện, hơn nữa trong giai đoạn đầu, kinh mạch trong cơ thể cực kỳ yếu ớt, một khi dược lực quá mạnh, có thể khiến kinh mạch bị đứt, chết rất thảm a.

"Linh dịch này của ta, cũng không có tác dụng phụ, dược lực cũng rất ôn hòa, sẽ không có hậu quả gì xấu cả, người cứ yên tâm." Tựa hồ hiểu được suy nghĩ trong lòng trung niên nhân, thanh âm già nua chậm rãi giải thích.

Sắc mặt biến đổi, trung niên nhân cẩn thận đem bình ngọc đặt lại trên bàn, cung kính nói: "Đại nhân, có thể đợi trong chốc lát được không? Ta muốn mời Cốc Ni đại sư của phòng đấu giá chúng ta tới giám định linh dịch này."

"Được, nhanh lên một chút." Phát phát tay, Tiêu Viêm cũng không khách khí, ngồi xuống ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Trung niên nhân vội vàng gật đầu, sau đó nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Ngồi ở trên ghế, Tiêu Viêm vẫn duy trì trầm mặc, cũng không có nói với Dược lão lời nào. Đây là địa bàn của người khác, chính là cẩn thận vẫn hơn. Ai dám cam đoan chỗ này không có ai rình coi hoặc nghe lén!!

Đợi trong phòng cả nửa ngày, trung niên nhân lại quay lại, bất quá, lần này hắn mang theo một vị lão giả áo xanh.

Ánh mắt tại lão giả trên người đảo qua, cuối cùng dừng lại ở trước ngực, không có kim tinh, ngược lại là một loại thuốc đan dược nào đó, 2 đạo màu bạc song gọn, lơ lửng xa hoa đất tiền.

"Đại nhân, vị này là Cốc Ni đại sư của phòng đấu giá chúng tôi, đại sư là một vị tam tinh đại đấu sư, cũng là một vị nhị phẩm luyện dược sư." Trung niên nhân cung kính giới thiệu.

Nghe được thân phận của lão giả, dưới tấm áo choàng, lông mày Tiêu Viêm hơi nheo lại, ngoại trừ Dược lão ra, đây là lần đầu tiên, hắn gặp một vị luyện dược sư, hắn không khỏi đánh giá đối phương một chút.

Lão giả vẻ mặt hồng hào, bộ áo xanh trên người nhìn như bình thường nhưng mơ hồ ẩn chứa quang mang lưu động, hiển nhiên, bộ quần áo này được gia trì qua ma tinh phong hệ. Bộ mặt già nua không thể che dấu nổi sự cao ngạo, đó là thứ mà mọi vị luyện dược sư đều có.

Trong khi Tiêu Viêm đang đánh giá đối phương, thì Cốc Ni đồng thời cũng quan sát người phía trước, luyện dược sư không giống như đấu giá, tùy tiện xuất hiện 1 người, đều sẽ bị các thế lực tranh nhau thu nạp. Cho nên, Cốc Ni vừa đánh giá, vừa thăm đoán về thân phận của đối phương.

Trung niên nhân cẩn thận cầm lấy bình ngọc trên bàn, đưa cho Cốc Ni. Nhận lấy bình ngọc, Cốc Ni ngửi nhẹ, mắt lão híp lại, mục quang khẽ lóe lên, cẩn thận đổ ra một giọt chất lỏng nhỏ xuống lòng bàn tay.

Hai mắt nhìn chăm chăm chất lỏng màu xanh, hai ngón tay Cốc Ni khẽ động, một chiếc châm bạc nhỏ bé xuất hiện giữa hai ngón tay, trên đầu châm, thoáng có đầu khí rung động. Lão chậm rãi đâm châm vào chất lỏng màu xanh, sau đó từ từ đảo nhẹ.

Càng ngày, khuôn mặt Cốc Ni từ bình tĩnh càng chuyển sang ngưng trọng. Một lát sau, đổ chất lỏng màu xanh vào bình ngọc xong, ánh mắt hắn nhìn về phía Tiêu Viêm, vẻ cao ngạo đã thêm vài phần kính ý.

Lão quay đầu về phía trung niên nhân, trầm giọng nói: "Linh dịch đã tới cấp bậc của nhị phẩm đan dược, lời nói của vị đại nhân này lúc trước không sai."

"Vậy an bài cho ta đấu giá thứ này nhanh nhất đi."

"Việc này tự nhiên không thành vấn đề, đại nhân cứ cầm thứ này đến phòng đấu giá số 1, nơi đó còn đang cử hành đấu giá. Linh dịch của ngài, sẽ đợi để đưa ra." Trung niên nhân cười nói, đưa ra một khối thiết bài đen nhánh.

"Được." tiện tay nhận lấy thiết bài, Tiêu Viêm trực tiếp đi ra khỏi phòng.

"Cốc Ni đại sư, hắn thật là một gã luyện dược sư ư?" Nhìn thấy Tiêu Viêm ra khỏi phòng, trung niên nhân thấp giọng dò hỏi.

"Đúng, đích thật là một gã luyện dược sư, cổ nhảy cảm linh hồn lực đó, không sai được..." Cốc Ni gật đầu, có chút nghi hoặc lắm lắm. "Hắn thuộc phương thế lực nào nhỉ? Không nghe nói qua Ô Thần thành khi nào lại có một người luyện chế được nhị phẩm đan dược cả?"

"Có cần điều tra một chút lai lịch của hắn không?"

Cốc Ni mắt híp lại, thoáng suy nghĩ, lắc đầu nói: "tạm thời không nên, luyện dược sư tính tình đều có chút cổ quái, nếu điều tra mà để hắn phát hiện, sợ rằng làm hắn có ấn tượng không tốt về phòng đấu giá; tuy ý đặc tội một vị không biết cấp bậc luyện dược sư, không phải là một hành động sáng suốt."

Quay đầu, liếc trung niên nhân một cái, Cốc Ni thân nhiên nói: "Làm thế nào để hắn sinh hảo cảm đối với chúng ta, người hắn là rõ chứ?"

"Vâng, hiểu thưa đại nhân."

"Nhớ kỹ, cho dù không thể giao hảo, vạn lần cũng không thể đắc tội, nếu không..." Thân nhiên nói xong một câu với ngữ khí lạnh như băng, Cốc Ni đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thanh Phong Quyết

Được một thị nữ dẫn đường, Tiêu Viêm đi vào phòng đấu giá đang cử hành.

Vừa vào trong, chung quanh nhất thời tối lại, tiếng huyền nhạc không ngừng truyền vào tai làm Tiêu Viêm không khỏi cảm thấy nhức đầu.

Phòng đấu giá rất lớn, dung nạp ngàn người cũng không thành vấn đề, lúc này, tại trung tâm phòng đấu giá, ở dưới ngọn đèn, một người đàn bà xinh đẹp mặc bộ quần áo màu đỏ đang đứng, dùng vẻ vũ mị khiến mọi người ngây ngất mà giảng giải về món đồ đang được mang ra.

Dưới tiếng hô yêu kiều, thanh thủy của người đàn bà nọ, kiện đồ vật không tính quá trân quý nọ, giá đang tăng lên với một tốc độ chóng mặt.

Tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống. Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua, với nhãn lực của hắn, dễ dàng nhận thấy có không ít người đến đây vì người đàn bà đang đứng ở trên kia.

Thước Đặc Nhi thủ tịch đấu giá sư: Nhã Phi. Mỹ nhân mà gần như cả Ô Thản thành không ai không biết, sự thành thực mỹ lệ, đủ để làm cho rất nhiều nam nhân sẵn sàng phủ phục dưới gấu quần nàng.

Tiêu Viêm yên lặng ngồi, mảy lông nhún lại, nhìn tới một chỗ cách mình không xa, một nam tử đang ngồi ẩn trong bóng tối, ánh mắt nóng cháy nhìn lên Nhã Phi ở trên đài, môi khẽ mím lại, hạ thân không ngừng chuyển động.

"Trời đất!!" khẽ nức một câu, Tiêu Viêm trầm nghĩ, người này quả là quá mạnh mẽ rồi...

Trong lòng thâm chửu thế, Tiêu Viêm có chút cười khổ lắc đầu, ánh mắt lại nhìn về phía đài cao, nhìn những đường cong lồ lộ của người đàn bà nọ, thấp giọng nói thầm: "Yêu tinh..."

Mắt nhẹ quét qua vật phẩm trên tay Nhã Phi, Tiêu Viêm khẽ thở dài, hắn không thừa tiền để mua một thứ phế vật a, cho dù đấu giá nó là một người đàn bà xinh đẹp. Ánh mắt hắn chậm rãi đảo qua, rồi tiếp tục quan sát mọi người trong phòng đấu giá.

"Cha..?" đột nhiên Tiêu Viêm thấy một vị trung niên nhân đang ngồi ở ngay hàng đầu, vẻ mặt không khỏi cổ quái: "Chẳng lẽ cha cũng có hứng thú với người đàn bà này?"

Ý nghĩ cổ quái đó trong đầu Tiêu Viêm chỉ tồn tại trong chốc lát, bởi vì hắn phát hiện, ánh mắt của cha, không dừng lại ở trên người Nhã Phi, vẻ mặt cha hắn rất tĩnh lặng, tựa hồ đang đợi thứ gì đó.

"Cha tới đây làm gì nhỉ?" Trong lòng nghĩ thầm, Tiêu Viêm lại kinh ngạc phát hiện, tộc trưởng của 2 gia tộc khác nổi danh cùng với Tiêu gia ở Ô Thản thành, Gia Liệt Đoàn gia tộc, Áo Ba gia tộc, cũng có mặt ở nơi đây.

"Nơi này sắp đấu giá thứ gì mà lại hấp dẫn được bọn họ vậy?" Tiêu Viêm có chút tò mò, sờ sờ mũi, đến tận cùng là vật gì, lại có thể đem tam đại tộc trưởng hấp dẫn tới đây?

Cũng không thể không nói, người đàn bà tên Nhã Phi này quả là khéo léo, mỗi lần nàng cười, đều làm giới cách một trận tăng lên, mà nhất thời, người đàn bà này còn có thể liếc mắt đưa tình về phía người vừa đưa ra giới cách, khiến cho hắn dù rất đau lòng cũng không khỏi phấn chấn tinh thần.

Không khí trong phòng đấu giá, vì người đàn bà này, vì thế vẫn ở cao trào.

"Các vị, phòng đấu giá của chúng tôi vừa nhận được một vật phẩm mới, mọi người nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với nó.." Vừa đấu giá xong một vật phẩm, Nhã Phi vừa cười nói, vừa vung tay lên, nhất thời một gã người hầu liền bung lên một cái mâm ngọc, trên đó có một cái bình ngọc nhỏ.

"Đây là nhị phẩm đan dược." Nhẹ nhàng cầm lấy cái bình, thanh âm vũ mị của Nhã Phi, nhất thời làm cho toàn trường yên tĩnh, một lát sau, âm thanh bàn tán vang lên, tại trên đại lục này, thứ mà mọi người truy cầu nhất, chính là đan dược mà các luyện dược sư điều chế ra.

"Vật này tên là trúc cơ linh dịch, có hữu hiệu với những người dưới đấu giá, dùng thứ này cho vào nước rồi tu luyện trong đó, có thể tăng lên tốc độ tu luyện!! Các vị nếu muốn cho tử tôn mình trở thành một thiếu niên thiên tài, vậy không thể bỏ qua được vật này a."

Đôi môi đỏ mọng tràn đầy hấp dẫn của Nhã Phi nhẹ mở, âm thanh nũng nịu vang lên, khiến cho không ít kẻ đầu khớp xương như mềm cả ra.

"Trúc cơ linh dịch? Có thể tăng lên tốc độ tu luyện đấu khí? Nhã phi tiểu tử, ở giai đoạn đó, tựa hồ không thể dùng đan dược được?" không ít người không nhịn được hỏi lại.

"Thứ linh dịch này đã được Cốc Ni đại sư của phòng đấu giá chúng ta thẩm định qua, phẩm giai là nhị phẩm, tuyệt đối không có vấn đề gì, các vị xin cứ yên tâm." Nhã Phi cười nói.

Tự thân Cốc Ni đại sư thẩm định, thanh âm trong phòng tức thì nhỏ đi nhiều, ai chẳng biết, Cốc Ni đại sư là nhị phẩm luyện dược sư, ngay cả tam đại tộc trưởng thấy hắn, cũng không dám có chút gì chậm trễ.

Tiêu Viêm nhàn nhã ngồi ở trên ghế, nhìn khắp đấu tràng, hắn thậm chí hít một ngụm khẩu khí, xem ra trúc cơ linh dịch này, là một thu hoạch không nhỏ a.

Hắn không khỏi nhìn về phía phụ thân mình, lại phát hiện nét mặt cha hắn lúc này, có chút kích động. Thoáng chút sững sờ, chợt nhớ ra điều gì, Tiêu Viêm trong lòng có chút cảm động.

"Linh dịch giá khởi điểm là tám ngàn kim tệ, mời các vị ra giá." Nhã Phi cười nói, ánh mắt đảo một vòng, cuối cùng dừng lại ở tối phía trước, tam đại tộc trưởng, nàng biết rất rõ, ba vị này mới là nhân vật cạnh tranh chủ yếu.

"Tám ngàn năm trăm!!" Nhã Phi vừa nói xong, lập tức có người đưa ra giới cách.

"Chín ngàn năm trăm!" âm thanh tăng giá, theo sát sau.

Trong phòng giới cách không ngừng tăng lên, chỉ trong chốc lát, đã tới 1 vạn 3 ngàn rồi.

Phụ thân Tiêu Viêm mặc dù sắc mặt có chút kích động, nhưng hắn cũng không trả giá, mà nhắm mắt lại, đợi cho âm thanh trả giá chấm dứt.

Tranh đoạt gắng co trong chốc lát, thanh âm trả giá yếu bớt dần, cùng lúc đó, một vị lão giả ngồi ở tối phía trước cùng Tiêu Chiến, thân nhiên lên tiếng: "2 vạn"

Báo giá vừa ra, thanh âm trong sân lập tức lắng xuống, một vài người nhìn thấy lão giả này, không khỏi ưỡn ẹo ngồi xuống, bọn họ thật là không có thực lực cùng Gia Liệt Đoàn gia tộc tranh đoạt a.

"Hắc hắc, Gia Liệt Đoàn Tất, con ngươi không phải là đầu giả rồi ư? Như thế nào còn mua trúc cơ linh dịch này?" một gã trung niên nam tử cười nói.

"Áo Ba Mạt, ta mua cho cháu ta không được sao?" Gia Liệt Đoàn Tất rõ ràng không ưa gì hán tử này, cười lạnh nói.

"Vậy thì cũng phải xem ngươi có cái phúc khí đó không, nói không chừng con ngươi ngày nào đó bị người ta cắt mất mệnh tử cũng nên." trong lòng nguyên rủa một tiếng, Áo Ba Mạt cũng mở miệng hô: "2 vạn 3 ngàn!!"

"2 vạn 5!!"

Không tới mười phút thời gian, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai người dĩ nhiên giống như ác cầu tranh ăn, đem giới cách lên tới 3 vạn.

"4 vạn" vẫn nhắm mắt này giờ, Tiêu Chiến đột nhiên lên tiếng.

Đại sảnh bỗng nhiên yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều dời đi tới trên người Tiêu Chiến, ngay cả Áo Ba Mạt cùng Gia Liệt Đoàn Tất, cũng bị con số này chấn động.

"Hắc hắc, Tiêu tộc trưởng xem ra đối với trúc cơ linh dịch là tình thế bất buộc a..." Gia Liệt Đoàn Tất cười nói.

Tiêu Chiến liếc mắt nhìn hắn một cái, thân nhiên nói: "Ngươi muốn, thì ra giá đi, ta tuyệt đối sẽ không theo đâu."

Gia Liệt Đoàn Tất da mặt khẽ run, tựa hồ đang tự hỏi xem Tiêu Chiến nói thật hay giả, một lát sau, hắn lắc đầu, lần này hắn tới đây chính vì đồ vật đó, tuyệt không thể lãng phí tư kim được.

Áo Ba Mạt ở một bên, nhìn thấy Gia Liệt Đoàn Tất đã lui rồi, cũng nhún vai, trúc cơ linh dịch mặc dù hấp dẫn, bất quá không phải là mục đích của hắn, thôi bỏ đi.

"Tiêu Chiến tộc trưởng ra giá 4 vạn kim tệ, còn ai tăng giá không?" nhìn trong sân yên tĩnh, Nhã Phi mỉm cười nói.

"Nếu không có người tăng giá, trúc cơ linh dịch này, do Tiêu Chiến tộc trưởng mua được." Thấy không ai lên tiếng, Nhã Phi khẽ đập nhẹ chiếc búa nhỏ trong tay lên trên bàn, trúc cơ linh dịch, định hạ người mua rồi.

Ở một chỗ vắng vẻ, Tiêu Viêm có chút dờ khóc dờ cười, cả nửa ngày trời, dĩ nhiên cũng là cha mình mua....

"Tiếp theo, sẽ là tiêu điểm của buổi đấu giá hôm nay!!" Đem bình ngọc mang đi, Nhã Phi ngọc thủ vung lên, ngọn đèn trên đài ảm đạm xuống, Nhã Phi có chút dừng lại, rồi từ từ lấy ra một chiếc mâm bạc, trên đó có một quyền trục cổ phác màu xanh. Quyền trục thoáng có thanh quang, đặt trên mâm bạc, quả là có chút huyền bí...

"Huyền giai cao cấp công pháp: Thanh Phong Quyết!!!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tranh Đoạt

Mấy chữ Huyền giai cao cấp công pháp vừa nói ra, trong phòng đấu giá, đột nhiên yên tĩnh.

Cùng trúc cơ linh dịch so sánh, đấu khí công pháp không thể nghi ngờ càng khiến cho người ta chấn động.

Đan dược tuy trân quý, nhưng cũng chỉ là thứ dễ dùng nhất thôi, mà đấu khí công pháp lại có thể dùng cả đời, thậm chí có thể truyền thừa cho con cháu sau này. Từ mấy góc độ này mà nói, cao giai đấu kỹ, công pháp so với đan dược, càng làm cho người khác điên cuồng.

Dù sao, chỉ cần chính mình có cao giai công pháp, cho dù không có linh dược, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành cường giả một phương, mà nếu không có công pháp, chỉ có linh dược, vậy dù ngươi có ăn đan dược như cơm cũng không thể trở thành cường giả chính thức.

Sau chốc lát rung động, trong hội trường có vài người đã phục hồi tinh thần lại, từng đôi nóng bỏng ánh mắt, nhìn chăm chăm quyền trục màu xanh trên đài, ngay cả Nhã Phi vũ mộ động lòng người, tại giờ phút này cũng đã bị bỏ quên.

Tiêu Viêm ngồi ở phía sau khẽ thở nhẹ một hơi, Huyền giai cao cấp công pháp? Khó trách... Loại công pháp cấp bậc này, so với công pháp cao cấp nhất của Tiêu gia Nộ Sư Cuồng Cương còn cao hơn một bậc, chẳng trách tộc trưởng ba đại gia tộc của Ô Thần thành đều đến đây, thì ra là muốn có thứ này.

"Huyền giai cao cấp a..." Ánh mắt đảo qua quyền trục màu xanh, Tiêu Viêm liếm liếm môi, chỉ cần người nào có quyền trục này, vậy hẳn sẽ có thông hành chứng để trở thành một cường giả, hơn mười năm sau, Ô Thần thành, cũng sẽ có một thế lực nữa cùng tam đại gia tộc bình tọa.

"Một cái Huyền giai cao cấp công pháp mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên." Ngay khi Tiêu Viêm có chút cảm thán, thanh âm của dược lão, lại không thích hợp vang lên trong lòng.

"..." Tiêu Viêm tròn mắt nhìn lão đầu nhàn giời đã cao tận trời này, vẫn duy trì trầm mặc.

"Tiểu gia hòa, yên tâm tu luyện đi, chờ ngày ngươi thành đấu giả, ta sẽ cho ngươi thấy cái gì mới được gọi là cao giai công pháp!" Dược lão sau khi nói xong cũng yên lặng.

Mấp máy miệng, Tiêu Viêm thầm nói: "Hy vọng là thế."

"Các vị, Huyền giai công pháp này là do một vị thợ săn may mắn tìm được trên núi, nó hẳn là tiền nhân lưu lại, lai lịch chính thống, sẽ không mang đến phiền toái gì, mọi người cứ yên tâm đấu giá." Nhã Phi ngọc thủ nhẹ nhàng nâng lên quyền trục màu xanh, cười khanh khách nói.

"Nhã phi tiểu thư, mau báo giá đi!" Ở dưới đã có người nóng lòng hô lớn.

Trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn bảo trì vũ mộ tươi cười, Nhã Phi mỉm cười nói: "Thanh Phong quyết, giá ban đầu, hai mươi vạn kim tệ!"

Cái giá trên trời này vừa nói ra, trong phòng đấu giá nhất thời yên tĩnh lại, hiển nhiên, rất nhiều người căn bản không có thực lực để nuốt trôi thứ này.

Trong góc phòng, Tiêu Viêm nhin không được lác lác đầu, nữ nhân này thật sự là giết người không thấy máu, quá độc ác, hai mươi vạn kim tệ, đó là lợi nhuận hơn hai năm của Tiêu gia a.

Tiêu Chiến ba người ngồi ở hàng ghế đầu, tại cái giá trên trời này, da mặt cũng có chút động đậy, bất quá cũng không thể tránh khỏi, đồ vật này, ngươi không mua, sẽ có người khác mua.

Dưới cái giá hai mươi vạn, trong phòng cũng có chút phát lạnh.

Mắt nhìn cục diện lạnh tanh xấu hổ này, Nhã Phi lại không có thần sắc khác thường gì, nụ cười vẫn mê người như cũ, năng cực kỳ rõ ràng lực hấp dẫn của Huyền giai cao cấp công pháp, một số người, cho dù táng gia bại sản cũng phải đem đồ vật này thu vào trong túi.

Giống như dự liệu của nàng, cục diện lạnh tanh này cũng không kéo dài bao lâu, một người nhìn có chút ngốc nghếch trung niên nam tử căng thẳng ra giá: "Hai mươi một vạn!"

Tiêu Viêm theo thanh âm nhìn lại, hẳn nhận thức trung niên nhân này chính là Vũ khái đại hạnh của Ô Thần thành, gần như chiếm cứ toàn bộ tiêu thụ vũ khí của Ô Thần thành, mặc dù thế lực kém hơn ba đại gia tộc, bất quá, trong Ô Thần thành, cũng nằm trong số những nhân vật số một.

"Hai mươi ba vạn!" Trung niên nhân vừa dứt lời, một hoàng y lão giả cũng theo sát mà đến. Hoàng y lão giả là đại dược thương của Ô Thần Thành, thủ hạ có vài cửa hàng bán dược tài, tài sản cũng tính là phong phú.

Hung hăng trừng mắt nhìn hoàng y lão giả, ngốc nghếch trung niên nhân lại cao giọng: "Hai mươi bốn vạn!"

Trong hội trường, cũng không có ai ra giá thêm, dù sao, hai mươi vạn cao giới, đủ để nhiều người chỉ có thể đứng nhìn.

"Ba mươi vạn!" Sau khi hai người đã phân ra mạnh yếu, Gia Liệt Tất ngồi ở hàng ghế đầu rốt cuộc cũng lạnh lùng lên tiếng.

Gia Liệt Tất vừa ra giá, hai người kia đều ngồi xuống, bất đắc dĩ lắc đầu, ừ ừ cúi xuống.

"Ba mươi ba vạn!" Có thể cạnh tranh cùng Gia Liệt gia tộc ở Ô Thần thành, cũng chỉ có Tiêu gia cùng Áo Ba gia tộc, mà vừa ra giá, chính là tộc trưởng của Áo Ba gia tộc tộc trưởng, Áo Ba Mạt.

Âm lãnh liếc mắt nhìn Áo Ba Mạt, Gia Liệt Tất lạnh lùng nói: "Ba mươi lăm vạn!"

Mi mắt giật giật, Áo Ba Mạt liếm môi nói: "Ba mươi bảy vạn!"

"Ba mươi tám vạn!"

"Bốn mươi vạn!"

Mắt nhìn Áo Ba Mạt không ngừng tăng giá, Gia Liệt Tất không chút do dự vỗ ngựa tăng theo, giả ra một bộ dáng tình thế bất buộc.

Lúc giá cả dừng tại bốn mươi ba vạn, Áo Ba Mạt cũng không thể không dừng lại tránh cạnh tranh này, bốn mươi ba vạn, đã đủ làm Áo Ba gia tộc lâm vào nguy cơ kinh tế.

"Bốn mươi lăm vạn!" Thấy Áo Ba Mạt lùi bước, Gia Liệt Tất chưa kịp mừng rỡ, thanh âm nhàn nhạt của Tiêu Chiến, lại làm sắc mặt của hắn âm trầm như cũ.

Ánh mắt âm lãnh hung hăng liếc nhìn Tiêu Chiến một cái, trong lòng Gia Liệt Tất tràn đầy hỏa khí, trong ba đại gia tộc, Tiêu gia cùng Áo Ba gia tộc đều có Huyền giai trung cấp đầu khí công pháp, mà Gia Liệt gia tộc của hắn, chỉ có Huyền giai sơ cấp công pháp, cho nên, Gia Liệt Tất lần này, thật sự đã hạ quyết tâm.

Trong ánh mắt có chút hả hê của Áo Ba Mạt, Gia Liệt Tất cắn răng nói: "Bốn mươi sáu vạn!"

"Năm mươi vạn!" Tiêu Chiến khuôn mặt đạm mạc, ra một cái giá trên trời làm cả phòng bất ngờ.

Trên đài cao, nhìn hai người đã tranh đoạt đến nóng cháy, nụ cười xinh đẹp của Nhã Phi, lại thêm dụ nhân vài phần.

"Năm mươi lăm vạn!" Con mắt thoáng đỏ ngầu, sau khi trầm mặc trong chốc lát, Gia Liệt Tất quát lạnh.

"Người thắng." Ngoài dự liệu của mọi người, sau khi Tiêu Chiến nghe thấy Gia Liệt Tất ra giá, lại mỉm cười, nhìn Gia Liệt Tất hài hước nói.

Khuôn mặt có chút ngạc nhiên, sau một lúc, Gia Liệt Tất sắc mặt âm trầm, thanh tĩnh lại hắn mới rõ, mình bị lừa rồi ...

"Tiêu Chiến, ngươi được lắm! Nhớ kỹ cho ta!" Oán hận trùng mắt nhìn Tiêu Chiến, Gia Liệt Tất ngẩng đầu nhìn Nhã Phi đang kinh ngạc, lại càng thêm tức giận, nhưng dù sao hắn cũng không phải một du côn trên đường, âm trầm nghiêm mặt, tận lực áp chế tức giận: "Nhã Phi tiểu thư, phải chăng nên kết thúc?"

Cũng không vì Gia Liệt Tất tức giận mà có biểu tình biến sắc nào, Nhã Phi bình thản cười cười, trong mắt có một mạt cười nhạo cùng hài hước, chiếc búa nhỏ trong ngọc thủ, tại ánh mắt gắt gao của Gia Liệt Tất, gõ xuống.

"Thanh Phong quyết, do Gia Liệt Tất tộc trưởng đầu giá thành công!"

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm nhìn không được cười nhẹ, chậm rãi đứng lên, đi ra khỏi phòng đấu giá.

"Ài, sau khi tiền tới tay, nên bắt đầu cố gắng tu luyện thôi, một năm sau, còn phải cho cha một cái kinh hi đây." Lúc ra khỏi cửa, Tiêu Viêm cười nhẹ lầm bầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nhất Thiết Đãi Tục

Ra khỏi phòng đấu giá số một, Tiêu Viêm lại về giám bảo thất, trong ánh mắt kính sợ của trung niên nhân kia, yên lặng chờ đợi.

Một lúc sau, tiếng bước chân từ bên ngoài dồn dập truyền đến, hai đạo nhân ảnh, đẩy cửa mà vào.

"A a, vị này là chủ nhân của trúc cơ linh dịch? Hình như tiên sinh lần đầu đến Ô Thần thành?" Hương phong thổi đến, tiếng cười khê kiêu mị, bỗng nhiên vang lên bên tai Tiêu Viêm, làm tim hắn đập thoáng đập mạnh.

Trong lòng mắng một tiếng yêu tinh, khuôn mặt Tiêu Viêm ẩn vào trong áo choàng, ánh mắt khê chuyển hướng nữ nhân mặc váy màu đỏ bên cạnh.

Tiếp xúc ở cự li gần, Tiêu Viêm lại phải đánh giá lại sự thành thực vũ mị của nữ nhân này, trên khuôn mặt, một đôi thủy ngâm ngâm nỉ nầu, tựa như không lúc nào không hấp dẫn nam nhân, ánh mắt không dấu vết nhìn qua đôi ngọc cánh thon dài ưu nhã, cũng suýt nữa bị khe ngực hăm sâu kia hút vào, eo như thủy xà, lúc lay động, hấp dẫn vạn phần, làm cho người ta hận không thể đè lên trên đất mà phát tiết dục vọng.

Khuôn mặt hơi nóng lên, bất quá hoàn hảo, còn có áo choàng che dấu, Nhã Phi cũng không nhìn thấy, lập tức mạnh mẽ ngăn chặn ý niệm trong đầu, Tiêu Viêm khê gạt đầu, cùng lúc đó, thanh âm của dược lão, cũng khô khan truyền ra: "Đầu giá thành công? Đem tiền đưa cho ta, ta còn có việc!"

Tựa hồ có chút kinh ngạc tuổi của hắc bào nhân, ngọc thủ của Nhã Phi che đôi môi đỏ mọng, nhẹ giọng cười, bộ ngực đầy đặn lộ ra những đường nét kinh tâm động phách, Nhã Phi cười khanh khách nói: "Xin lão tiên sinh đợi một lúc, một số thủ tục, còn đang hoàn thành."

Khê gạt đầu, Tiêu Viêm không mở miệng thêm, đem ánh mắt dời khỏi nữ nhân này, sau đó bảo trì trầm mặc.

Nhìn nhân ảnh hoàn toàn bao phủ trong hắc bào trước mặt, Nhã Phi khẽ cau mày, xem ra dung mạo của mình trước mặt vị thần bí nhân này không có hiệu quả gì, lập tức bắt đầu đi liếm liếm đôi môi hồng nhuận, ánh mắt đảo qua trên người vị thần bí nhân này, muốn từ vài chi tiết nhỏ tìm ra thân phận của hắn.

Sau khi quan sát, trong lòng Nhã Phi có chút thất vọng, ánh mắt chạm với Cốc Ni đại sư ở bên cạnh, hàm răng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, thanh âm ôn nhu nhẹ giọng hỏi: "Lão tiên sinh, Nhã Phi rất ít khi thấy luyện được sư không đeo huy chương, không biết tôn tính của lão tiên sinh?"

"Thế nào? Nữ oa oa, đến chỗ này, còn phải tự báo ra thân phận?" Dưới hắc bào, được lão nhân nhật nói.

"A a, Nhã Phi chỉ tò mò mà thôi, nếu lão tiên sinh không muốn nói, Nhã Phi tự nhiên không dám hỏi thêm." Nhã Phi lác lác cười nói.

Ánh mắt xuyên thấu qua áo choàng, nhìn đôi chân trắng toát ẩn trong chiếc váy màu đỏ bó sát người kia, Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ, Nhã Phi có thể trở thành thủ tịch phách mại sư (người chủ trì đấu giá) của Đặc Mễ Nhĩ phách mại trường, tự nhiên sẽ không bình thường, đều nói hồng nhan họa thủy, người thêm muốn mỹ mạo của nàng trong Ô Thần thành không biết có bao nhiêu, nhưng đến bây giờ, vẫn chưa nghe nói có ai đạt được mục đích, tuy trong này không thiếu nguyên nhân là nàng có Đặc Mễ Nhĩ phách mại trường làm chỗ dựa, bất quá ai cũng không dám cho rằng, nữ nhân này là một cái hoa bình chỉ sở hữu mỹ mạo.

Ở cạnh một tinh minh nữ nhân như vậy, Tiêu Viêm như một miếng băng mỏng, hắn chỉ sợ nữ nhân tinh tế này phát hiện ra cái gì, bất quá hoàn hảo, có được lão lên tiếng chống cự, lão hồ ly này, sẽ không chịu nửa điểm hấp dẫn của con yêu tinh bên cạnh.

Tại lời nói có chút lãnh đạm của được lão, Nhã Phi cũng không có lời nói nào hữu dụng, cuối cùng, nữ nhân này đành phải bỏ qua ý niệm trong đầu, cười khanh khách lấy ra thủy tinh tạp trên người, trên tạp có tộc huy của Đặc Mễ Nhĩ gia tộc.

"Lão tiên sinh, đây là quý tân tạp (tạp dùng cho khách quý) của Đặc Mễ Nhĩ đấu giá hội. chỉ cần tiên sinh có nó, ở bất kỳ đấu giá trường nào của Đặc Mễ Nhĩ gia tộc, đều sẽ có đãi ngộ của khách quý, đồng thời, đấu giá trường thuế suất, sẽ từ năm phần trăm hạ xuống hai phần trăm."

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhíu mày, so sánh với một đồng phế thoại lúc trước, hắn càng thích mấy thứ có tính thực chất này, lập tức thoáng trầm ngâm, tiện tay tiếp nhận thủy tinh tạp phiến.

Nhìn bàn tay trắng nõn đưa ra khỏi hắc bào, trong mắt Nhã Phi xẹt qua một tia kinh ngạc, rõ ràng thanh âm già nua khô khốc, nhưng lại có một đôi tay như thiếu niên, người này, cuối cùng là có thân phận thế nào?

Lúc này, một thị nữ từ ngoài đi vào, đem lục sắc tạp phiến cung kính đưa cho Nhã Phi.

"Lão tiên sinh, trúc cơ linh dịch đấu giá được bốn vạn kim tệ, trừ đi hai phần trăm tiền thuế, còn lại, đều ở chỗ này." Nhã Phi mỉm cười đem lục sắc tạp phiến đưa tới.

Tiếp nhận lục sắc tạp phiến, trong lòng Tiêu Viêm rốt cục thở ra một hơi, tu luyện tư bản sau này của mình, đều ở trong này a, chỗ tiền này, đủ để mình an tâm tu luyện đến cấp bậc đấu giả...

Một khi tiền đã tới tay, Tiêu Viêm cũng không nghĩ ở lâu thêm, tùy ý khoát tay áo với Nhã Phi, thanh âm già nua nhàn nhạt nói: "Ta có thể đi rồi chứ?"

"A a, đương nhiên, lão tiên sinh sau này còn muốn đấu giá đan dược gì, nên chiếu cố Đặc Mễ Nhĩ đấu giá trường nha." Nhã Phi thản nhiên cười nói.

"Ân." Tùy ý lên tiếng, Tiêu Viêm đứng dậy, cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi căn phòng muốn mạng người này

Nhìn bóng dáng Tiêu Viêm biến mất, nụ cười trên mặt Nhã Phi chậm rãi thu liễm, nhíu mày lại, đi đến cạnh bàn, khẽ dựa vào đó, đường cong lộ ra.

"Cốc Ni thúc thúc, hắn thực sự là luyện được sư?" Hơi trầm mặc một lúc, Nhã Phi nhẹ giọng hỏi.

"Ân, hơn nữa luyện được thuật còn mạnh hơn ta, ít nhất, nhị phẩm trúc cơ linh dịch kia, ta không luyện chế được." Cốc Ni cung thanh với Nhã Phi, thờ dài nói.

"Có được phương (phương thuốc) đều không được?" Đôi mắt híp lại, đôi môi hồng nhuận hơi nhếch lên, làm như tùy ý nói.

Nghe lời này của Nhã Phi, Cốc Ni sắc mặt cả kinh, vội vàng nói: "Được phương chính là mạng của luyện được sư, tiểu thư ngàn vạn lần không nên có chủ ý với nó, làm một luyện được sư không biết cấp bậc nổi giận, cho dù là Đặc Mễ Nhĩ gia tộc, cũng khó có thể thừa nhận, vài chục năm trước, Thiết Khắc gia tộc nổi tiếng cả Gia Mã đế quốc chính là vì muốn có được phương của đan vương Cổ Hà, cuối cùng bị hắn mời đến bốn vị đấu vương cường giả, đem gia tộc hủy diệt, cuối cùng việc này, ngay cả hoàng thất của Gia Mã đế quốc, cũng không dám can thiệp thêm!"

"Tuy nói thế lực của gia tộc chúng ta đã vượt xa Thiết Khắc gia tộc trước kia, dù vậy cũng không nên đắc tội với một số luyện được sư thần bí là tốt nhất, phải biết rằng, luyện được sư căn bản là một cái độc phong oa, chỉ cần người làm đau, hẳn bật người là có thể tìm được vô số bằng hữu, hơn nữa cũng có rất nhiều cường giả, phi thường vui lòng có một luyện được sư thiếu họ một cái nhân tình."

Nhìn Cốc Ni kinh hoàng, Nhã Phi bất đắc dĩ nhu nhu trán, cười khổ nói: "Cốc Ni thúc thúc, người nói gì vậy, ta đâu có chủ ý gì với hắn, người cho rằng mấy năm lịch lãm này của Nhã Phi là phí công sao."

"Ta cũng chỉ nhắc nhở ngươi thôi." Nghe lời nói của Nhã Phi, Cốc Ni cũng thờ phào nhẹ nhõm, hẳn thật sự sợ ný tử này sẽ làm ra việc ngu ngốc gì.

Liếm liếm môi, ngọc thủ của Nhã phi nâng tóc lên, nhẹ nhàng hít một hơi "luyện được sư, thật sự là một đám người khủng bố, nhưng vì sao mình lại không có hạng" Nhã Phi trầm suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tiến Do Ngã Xuất

Lén lén lút lút đi vào căn phòng của mình, Tiêu Viêm rất nhanh đóng cửa, sau đó chạy tới góc phòng, cuối cùng lấy ra một đồng dược liệu và vài viên ma tinh, cẩn thận đem chúng cất vào trong ngăn tủ, ngửi sâu một hơi mùi của dược tài trên tay, hắc hắc cười dài thờ phào nhẹ nhõm.

Vì có thể dốc lòng tu luyện, Tiêu Viêm lần này ước chừng đã mua đủ số dược tài dùng trong tám tháng, xem bộ dáng này, những ngày còn lại trong năm, là định vượt qua trong khổ tu.

Thân mật vỗ vỗ ngăn tủ, khoe miệng Tiêu Viêm giật giật, đi tới cạnh giường, thả lỏng người nằm xuống, hơn nửa ngày bốn ba, thật sự làm hắn có chút mỏi mệt.

"Viêm nhi, có ở trong không?" Có chút mơ hồ, tiếng đập cửa bỗng nhiên truyền đến.

Dụi dụi con mắt đang mơ hồ, Tiêu Viêm nhảy xuống giường, sau đó mở cửa phòng, nhìn Tiêu Chiến đứng ở ngoài, gãi gãi đầu, cười hỏi: "Phụ thân, có việc gì sao?"

"Không có việc gì thì không thể tìm ngươi? Ngươi tiểu tử này, trốn ta hai tháng." Bàn tay thân mật vỗ vỗ đầu Tiêu Viêm, Tiêu Chiến cười mắng.

Nhìn nụ cười ôn thuận của Tiêu Chiến, Tiêu Viêm trong lòng có chút cảm động, cũng không biết nói cái gì.

"Vẫn đang tự trách việc đó sao? A a, nàng không chấp nhận con ta, là tổn thất của nàng, chẳng có gì đáng thương tâm, một đại nam nhân, lại làm một cái tiểu nữ nhân bộ dáng, ta biết, con của Tiêu Chiến ta, tuyệt đối không phải phế vật!" Tiêu Chiến hào sảng nói.

"A a, phụ thân, ba năm sau, Viêm nhi sẽ tự mình đi Vân Lam tông." Cười cười, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Tiêu Chiến hơi thu liễm nụ cười, nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, có chút chần chờ nói: "Phụ thân cũng không sao, ngươi... Thực sự định đi? Phụ thân không phải nói ngươi kém Nạp Lan Yên Nhiên, nhưng thực lực của Vân Lam tông..."

Tiêu Viêm mỉm cười, gật gật đầu, môi nhếch lên thành một cái quật cường tuyên điều: "Phụ thân, có một số việc, tránh không được, là nam nhân, nên phải gánh vác."

"A a, tính tình này, rất giống ta, hai ca ca của ngươi nếu biết ngươi có thể hiểu được, sợ rằng cũng rất cao hứng." Đối với chấp nhất của Tiêu Viêm, Tiêu Chiến vui mừng cười, khẽ thở dài một tiếng, lập tức gật đầu thật mạnh: "Được, phụ thân sẽ chờ con của ta đòi lại mặt mũi thời điểm! Ta muốn Nạp Lan Túc lão hồn đản đó mang theo sính lễ đến cầu ta thu hồi lại hưu chứng trước kia!"

Tiêu Viêm gật đầu, bật cười.

"Cái này, cho ngươi, coi như đây là phụ thân tài trợ!" Từ trong người lấy ra một chiếc bạch ngọc bình, Tiêu Chiến đưa tới.

Nhìn thứ được chuyển giao vài lần này, lại nhớ đến trúc cơ linh dịch trong tay mình, Tiêu Viêm có chút dờ khóc dờ cười, nhưng trên mặt hắn, vẫn bảo trì biểu tình nghi hoặc: "Phụ thân, đây là?"

"Trúc cơ linh dịch, có thể làm tốc độ tu luyện đấu khí nhanh hơn, hôm nay đấu giá được." Tiêu Chiến mở miệng cười nói.

"Chắc tốn không ít tiền?" Tiếp nhận bạch ngọc bình, trong lòng Tiêu Viêm như có dòng âm áp chảy qua.

"Bốn vạn kim tệ, nhưng nó hữu dụng với ngươi, cũng tính là vật vượt qua giá trị." Tiêu Chiến không để ý cười nói.

"Ngài dùng bốn vạn kim tệ mua cho ta trúc cơ linh dịch này, mấy người trưởng lão, chỉ sợ sẽ lấy có sinh sự." Tiêu Viêm cười khổ nói.

"Thích, ta mới là tộc trưởng, bọn họ nhiều lắm cũng chỉ dám dùng miệng lưỡi." Tiêu Chiến hừ lạnh nói.

"Phụ thân, cảm ơn ngài, thành nhân nghi thức một năm sau, ta sẽ cho toàn bộ bọn họ ngậm miệng lại." Tiêu Viêm cười nhẹ nói.

"Được, ta chờ đến lúc con ta thuê biển (biển đổi)!" Tuy không biết Tiêu Viêm có tin tưởng từ đâu, nhưng Tiêu Chiến đối với bộ dáng tin tưởng mười

phần của con mình cực kỳ vui mừng, lập tức cười to nói.

"Tốt lắm, cũng không nên cản trở người nghỉ ngơi nữa, có việc gì thì đến tìm phụ thân, đều là người nhà, không có gì mất mặt cả." Khoát tay áo, Tiêu Chiến xoay người đi tới tiền viện.

"Mẹ nó, còn phải đi ứng phó mấy lão bất tử kia, không phải là tiêu bốn vạn kim tệ sao, làm như ăn bớt tiền mua quan tài của các người không bằng." Loáng thoáng truyền đến tiếng mắng của Tiêu Chiến, trong bóng đêm truyền ra.

Nhìn Tiêu Chiến biến mất trong bóng đêm, Tiêu Viêm sờ sờ mũi, mỉm cười thấp giọng nói: "Yên tâm đi, phụ thân, ta sẽ dùng sự thật, làm đám gia hỏa này im miệng, ba năm trước, ta có thể cho chúng ngưỡng vọng, ba năm sau, ta đương nhiên có thể!"

Đứng tại cửa một lúc sau, Tiêu Viêm cất bạch ngọc tiểu bình đi, liếc mắt nhìn về phía góc tường, hài hước nói: "Ny tử, nghe lên người khác, rất vui sao?"

"Tiêu Viêm ca ca, cảm giác thật mất tuệ nha..." Góc tường, một thiếu nữ mặc váy tím xuất hiện, ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp, tiểu ý sáng lạn.

Nhìn thiếu nữ cười, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Tiêu Viêm ca ca buổi chiều đi đâu vậy?" Chân bước nhẹ, Huân Nhi tiến đến, cười hỏi.

"Tùy tiện ra ngoài đi dạo."

"Thật không?" Con người như thu thủy dò xét từ trên xuống dưới, Huân Nhi bỗng nhiên bước thêm một bước, khẽ kiễng chân, mũi cau nhẹ: "Có hương vị của nữ nhân."

"Khái, đừng đùa, nữ nhân hương vị ở đâu ra." Khuôn mặt non nớt khẽ đỏ lên, cũng may là trời tối, thiếu nữ cũng nhìn không quá rõ.

"Hi hi." Hình như rất thích hình dáng quần áo của Tiêu Viêm, Huân Nhi cười duyên một trận, một lúc sau, tiếng cười ngừng lại, hơi trầm mặc, ôn nhu nói: "Lời nói lúc nãy của Tiêu thúc thúc, ta cũng nghe được, ta tin rằng Tiêu Viêm ca ca, ừ... Nếu sau này thực sự muốn đi Vân Lam tông, Huân Nhi có thể hỗ trợ..."

Nghe vậy, Tiêu Viêm chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ. Dưới ánh mắt không hề thu liễm này, trên khuôn mặt thanh nhã của Huân Nhi chậm rãi nổi lên một đóa mây hồng, thấp giọng oán trách nói: "Tiêu Viêm ca ca, người nhìn cái gì..."

"Hắc hắc, Huân Nhi cũng sẽ đỏ mặt, thật sự hiếm thấy." Một lúc sau, Tiêu Viêm bỗng nhiên cười nói.

Huân Nhi trừng mắt nhìn Tiêu Viêm, trong lòng nói: "Ai bảo người nhìn người ta như vậy."

"Tốt lắm, tốt lắm, tin tưởng Tiêu Viêm ca ca một chút, Vân Lam tông tuy cường đại, nhưng ta còn trẻ, cái ta có chính là thời gian, Vân Vận dạy ra nữ nhân như Nạp Lan Yên Nhiên, vậy cũng không tốt đến đâu." Tiêu Viêm vuốt vuốt tóc thiếu nữ, cười nói.

"Tốt lắm, trời tối rồi, về nghỉ ngơi đi."

Nhìn thiếu niên phát tay, Huân Nhi bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chỉ có thể gật đầu, sau đó trong ánh mắt của hắn, chậm rãi tiến vào bóng tối.

Đi qua một hành lang, trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng Tiêu Chiến và mấy vị trưởng lão tranh cãi, mà mục đích tranh cãi, vừa lúc là việc sử dụng bốn vạn kim tệ kia.

Cước bộ dừng lại, nhột nhột lông mi nhú lại, khẽ thở dài một hơi, ngón tay thon dài giáp lại, một cái tử kim tạp xuất hiện trong tay.

Đầu ngón tay quẹt vào trên tử kim tạp, kim tạp hóa thành một luồng kim quang bắn vào trong căn phòng đang tranh cãi không ngớt.

Tùy ý liếc mắt căn phòng bỗng nhiên im lặng, Huân Nhi nhàn nhạt nói: "Tiền mua trúc cơ linh dịch, sẽ do ta trả, trong tạp có mười vạn kim tệ, mấy vị trưởng lão không cần làm Tiêu thúc thúc khó xử nữa."

Trong phòng, một mảnh yên tĩnh, một lúc sau, mới truyền ra tiếng mấy vị trưởng lão cười khò ừng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Huyết Liên Yêu Hỏa

"Liên Nhi" Một giọng nói uy nghiêm chọt vang lên. Lúc giọng nói vang lên thì có một cô gái nhỏ giật nảy mình đứng lại.

Người này không phải ai khác chính là Tiêu Liên. Ngày hôm qua sau khi nghỉ ngơi tốt thì cô trở về nhà nhưng không muốn làm kinh động mọi người nên cô cố gắng không gây ra tiếng động, chủ yếu là cô không muốn bị trách phạt, dù sau này cô cũng chỉ mới mười một tuổi mà rời nhà lâu như vậy không tránh được sẽ làm mọi người ta lo lắng nhưng thật không ngờ cô vẫn bị phát hiện.

Khi cô quay đầu lại nhìn thì cô bắt gặp một gương mặt đang tức giận nhìn mình, người này không ai khác chính là Tiêu Chiến. Mới sáng nên ông định đi dạo một lát nhưng không ngờ lại bắt gặp Tiêu Liên. Ông nhớ lại việc Tiêu Liên cũng đã ra ngoài gần một tháng rồi nên ông tức giận gọi lại cô.

"Phụ thân" Liên Nhi cuối đầu xuống, nhỏ giọng nói, ngay lúc này cô không dám nhìn mặt phụ thân mình, vì cô sợ nhìn thấy gương mặt của ông lúc này.

Nhưng không như cô nghĩ là sẽ bị la mắng một trận rồi bị phạt mà hoàn toàn trái ngược, cô cảm thấy một vòng tay lớn ôm chầm lấy cô "Hơn nửa tháng nay con đi đâu??? Con có biết phụ thân rất lo cho con không, trong nhà chỉ có mình con là con gái à" một giọng nói có vẻ hơi tức giận nhưng đầy sự quan tâm vang lên.

Khi nghe được những lời này lòng của Tiêu Liên thoáng chập chờn, cô giờ tay lên muốn ôm lấy cha mình nhưng ngay lúc này Tiêu Chiến lại buông cô ra, đưa cánh tay phải lên xé rách lên lỗ tai trái của cô.

"Phụ thân, con sai rồi, con thật sự biết sai rồi, người buông con ra đi" Tiêu Liên đau đớn cầu xin, nhưng thực chất cũng không đau gì mấy, Tiêu Chiến cũng sợ cô đau nên không dùng quá nhiều lực, mà đã không nhiều lực thì với tu vi Đấu Giả cô có thể thừa nhận hình phạt này vô cùng đơn giản.

"Hừ..., Con thật biết sai sau, lần sau mà còn như vậy ta sẽ nhốt con lại cho con biết mùi" Tiêu Chiến hừ nhẹ một tiếng rồi buông tay nói.

Sau khi buông tay, Tiêu Chiến mới có cơ hội nhìn kỹ lại Tiêu Liên và ông ngay ra như phỏng nhìn chăm chăm vào cô. "Liên Nhi, Đấu Giả, con trở thành Đấu Giả" Tiêu Liên kinh ngạc nhưng nhiều hơn là vui mừng nói.

Tiêu Liên Trầm mặt lại, không nói gì nhưng vẫn nhẹ gật đầu. Trên mặt Tiêu Chiến lúc này là biểu tình không thể tin vào chính mình, kinh ngạc vô cùng, nhưng rất nhanh ông trở nên vui mừng như điên ôm chầm lấy Tiêu Liên.

"Lần trước khi con rời khỏi nhà, con đã đến bìa rừng của Ma Thú Sơn Mạch, con muốn hái một ít thảo dược với lại con cũng muốn tìm một ít ma thú thực lực yếu để rèn luyện, nhưng không may gặp phải ma thú có thực lực lục đoạn đầu khí nên con trốn vào một hang động gần đó và phát hiện một ít cơ duyên nên thực lực con mới tăng nhanh đến thế" Tiêu Liên sơ lược bịa chuyện cho Tiêu Chiến quá trình mình đi ra ngoài chơi hơn nửa tháng này, dù sao Tiêu Liên cũng không thể nói cho ông nghe về Tiểu Hắc, nên cách tốt nhất là bịa chuyện dối gạt ông, dù trong lòng cô thật sự không muốn.

Tiêu Chiến nghe Tiêu Liên nói gặp phải lục đoạn đầu khí ma thú thì ông có chút lo lắng, vì ông vẫn luôn nghĩ Tiêu Liên lúc rời đi chỉ mới ngũ đoạn đầu khí, nhưng khi nghe được Tiêu Liên nói mình đã chạy thoát, cũng như tìm thấy cơ duyên tốt thì lòng ông cũng yên tâm và thay Tiêu Liên vui mừng.

"Bình yên trở về là tốt rồi, con trở về phòng nghỉ ngơi đi, ráng tịnh dưỡng cho tốt, cố gắng tu luyện, ta trông cậy vào con" Tiêu Chiến có chút tự hào về đứa con gái này nói, trong bốn đứa con thì Tiêu Liên hiện tại là đứa có thiên phú cao nhất, chỉ có Tiểu Viêm có thể so sánh, nhưng mà... hai..

"Con định về nhà ít lâu rồi lại trở lại Ma Thú Sơn mạch lịch luyện, dù gì con cũng đã là đấu giả, sẽ không yếu như trước nữa" Tiêu Liên quyết tâm nói ra.

"Cũng được nhưng con phải hứa là sẽ không làm việc quá sức, cái nào làm không được thì nên từ bỏ" Khi nghe Tiêu Liên nói, Tiêu Chiến có chút không tình nguyện nhưng vẫn gật đầu đồng ý, vì ông biết không thể giữ Tiêu Liên mãi bên mình, cần phải cho nó ra ngoài học hỏi nhiều kinh nghiệm hơn. Với lại ông biết rất rõ, Tiêu Liên dù còn nhỏ nhưng suy nghĩ không khác gì một người lớn nên ông cũng bớt lo.

Tiêu Liên gật đầu đồng ý, cô nghĩ dù sao vào Ma Thú Sơn Mạch cũng chỉ là viện cớ, mục đích thật sự là cô muốn tiến vào cái không gian kia để tiếp tục tu luyện. Bây giờ cô đã là một Đấu Giả, cô đã có thể làm rất nhiều thứ à.

Sau khi chia Tay Tiêu chiến thì Tiêu Liên chạy về phòng nghỉ ngơi, cô muốn ở lại nhà nửa tháng rồi đến Ma Thú Sơn Mạch.

Ở nhà nửa tháng, Tinh thần Tiêu Liên vô cùng tốt, trong nửa tháng này cô cũng đã hỏi đi hỏi lại Tiểu Hắc về việc cô đột phá lên Đấu Giả nhưng đến tận hôm nay nó mới trả lời cô. Có lẽ là bị cô lặp đi lặp lại vấn đề này suốt nên nó mới miễn cưỡng trả lời.

"Thật sự thì ngày hôm đó cô đã tấn cấp thất bại, nhưng ta đã kiếp thức dục hóa huyết liên trong não hải cô nên mới giúp cô tấn cấp thành công" Tiểu Hắc nhàn nhạt nói.

Tiêu Liên nghe và hỏi lên vấn đề cô luôn muốn biết từ hôm đó đến nay "Đóa Huyết Liên đó là gì và tại sao lại nằm trong não hải của ta???"

"Nó là Huyết Liên Yêu Hóa, nó sinh ra từ máu, chỉ những nơi thường xảy ra chiến tranh, thân chất thành đồng, máu nhuộm thương khung cộng với cơ duyên xảo hợp mới có thể sinh ra nó" Tiểu Hắc nhìn thấy vẻ khiếp sợ trên mặt Tiêu Liên nên nó dừng lại một chút rồi nói tiếp "Lúc giúp cô trọng sinh, ta đã nhờ sự giúp sức của nó nên mới giúp cô hoàn toàn dung hợp với cơ thể này, nó có một năng lực thiên phú rất đặc biệt chính là thôn phệ, nó có thể thôn phệ huyết nhục để lớn mạnh hơn, và chủ nhân sở hữu nó cũng có thể vận dụng thiên phú này, nó cũng mang trong mình oán niệm, những suy nghĩ tiêu cực nên có thể nói nó là con dao hai lưỡi, nếu không cẩn thận, trong quá trình thu phục, nó có thể cản trở làm cho người đó trở thành một kẻ sát nhân tàn nhẫn, không phân định ta."

Sau khi nghe những lời này Tiêu Liên sợ ngây người vì nó nằm trong cơ thể mình, hơn nữa còn là nằm trong thức hải của cô.

Như hiểu được suy nghĩ của cô, Tiểu Hắc lại lên tiếng "Yên tâm, nó sẽ không phản phệ cô đâu, ít nhất là thêm một khoảng thời gian nữa"

Nghe được Tiểu Hắc nói cô cũng yên tâm hơn nhưng cô lại gấp gấp hỏi "Bao lâu???"

Tiểu Hắc như suy nghĩ một chút rồi trả lời "Theo tình trạng hiện tại chắc khoảng 5 năm nữa nó sẽ bạo phát, nhưng cô đừng lo lắng, tới ngày đó ta sẽ giúp cô thôn phệ nó, nhưng trong năm năm này ta muốn cô đạt đến cảnh giới Đấu Vương, đó là tiêu chí thấp nhất rồi đây, nếu còn thấp hơn nữa sẽ rất nguy hiểm, dù có ta hỗ trợ cũng nguy hiểm vô cùng"

"5 năm, không được, thời gian quá ngắn, không còn cách khác sao???" Tiểu Liên lo lắng hỏi

"Có thì cũng có" Tiểu Hắc không chắc chắn nói.

"Mau nói" Tiểu Liên nóng lòng hỏi

"Trong vòng 5 năm này, ngươi phải làm sao cải tạo thân thể cho phù hợp với Huyết Liên Yêu Hỏa" Tiểu Hắc có chút cười trên nỗi đau của người khác nói

"Làm sao cải tạo"

"Ngươi có nhớ đầu khí toàn của ngươi sau khi hình thành có màu gì không"

"là huyết sắc, a..." Sau khi nói ra màu sắc của đầu khí toàn, Tiểu Liên như hiểu ra điều gì

"Không sai, chính là huyết sắc, trong quá trình tấn cấp lên đầu giả, ngươi đã hấp thu một bộ phận lực lượng của yêu hỏa nên mới có màu huyết sắc, giờ đây đầu khí của ngươi giống như đầu khí của đầu giả thuộc tính hỏa vậy, nóng rực, nhưng chắc chắn rằng chất lượng đầu khí của ngươi còn cao hơn của bọn họ, hơn nữa ngươi có thể triệu hồi được thực chất hỏa diễm mà một đầu giả không thể nào làm được"

Nó sợ nói nhiều quá cô không tiếp thu được nên dừng lại một chút rồi nói tiếp "Ngọn lửa thực chất chính là tàn diễm của yêu hỏa mà ngươi hấp thu được sau đó dung nhập vào đầu khí toàn, nếu ngươi kiểm tra kỹ đầu khí toàn ngươi sẽ phát hiện có một đốm lửa màu huyết sắc trôi nổi gần đầu khí toàn của ngươi"

Lời nói của Tiểu Hắc làm cô tò mò nên cô đưa tâm thần chìm vào thể nội quan sát đầu khí toàn và kết quả là giống như Tiểu Hắc nói, quả thật là có một đốm lửa đang phiêu phù bên trên đầu khí toàn, lúc trước vì nó có màu sắc giống với đầu khí toàn nên cô vô ý mà bỏ qua nhưng bây giờ nhìn kỹ lại thì cô mới phát hiện được nó.

Nhìn thấy Tiểu Liên gật đầu xác nhận Tiểu Hắc mới nói tiếp "Đoàn tàn diễm này sẽ trở thành tử diễm nếu được nuôi dưỡng tốt, khi trở thành tử diễm thì nó mới có thể giúp ít cho ngươi nhiều hơn, chứ như hiện tại nó vô cùng yếu, cùng lắm thì mạnh hơn thú hỏa thông thường thôi, chứ nhưng đỉnh cấp thú hỏa như Long Viêm hay Tước Viêm thì nó không cửa so sánh, chắc ngươi cho nó cần nuôi mười đoàn thú hỏa là được rồi"

Sau khi nghe Tiểu Hắc nói cần 10 đoàn thú hỏa mới có thể đưa yêu hỏa tàn diễm tấn cấp thành tử diễm Tiểu Liên có chút lo lắng vì cô không biết phải tìm thú hỏa đâu ra.

Nhìn sự khổ não của Tiểu Liên thì Tiểu Hắc biết ngay cô đang nghĩ chuyện gì "Thú hỏa không khó tìm, chỉ cần có tiền ngươi có thể mua, mà nói đến tiền thì cũng khổ thật, gia tộc ngươi cho dù tán gia bại sản cũng chưa chắc mua được một đoàn thú hỏa" nói xong nó làm bộ thờ dài rồi nói tiếp "Nói là nói vậy thôi chứ vẫn luôn sẽ có cách mà. Chẳng phải còn cái lão già linh hồn thể đó sao, chỉ cần theo ông ta học luyện được là được rồi, bán đan được rất lời a"

Khi nghe Tiểu Hắc nói thì mắt Tiểu Liên sáng lên nhưng nhanh ảm đạm xuống "Dù ta muốn học cũng chưa chắc học được, muốn trở thành một luyện được sư không phải dễ, hơn nữa đầu khí của ta là hỏa thuộc tính đầu khí, còn của luyện được sư thì phải là hỏa, một tổng hợp hai loại thuộc tính, hơn nữa phải là hỏa nhiều một ít với lại luyện được sư cần linh hồn lực vô cùng lớn a."

"Ngươi khéo lo, thật sự thì ngươi thỏa hết tất cả điều kiện, điều đáng lo là sợ ngươi không có đủ tiền mà thôi" Tiểu Hắc chắc chắn nói

"Thỏa hết, sao có thể" Tiểu Liên kinh ngạc bật thốt lên.

"Sao lại không thể. thật sự thì khi ngươi hình thành đầu khí toàn thì thuộc tính đầu khí của ngươi là một thuộc tính, nhưng sao khi dung nhập lực lượng của yêu hỏa vào thì nó bị yêu hỏa thôn phệ làm chất dinh dưỡng gần như không còn gần như chỉ còn sót lại một tia, dù sao một chính là chất dẫn tốt nhất cho hỏa mà, cho nên đầu khí của ngươi thỏa điều kiện là hỏa đầu khí nhưng có thêm một tia một đầu khí, mà cũng nhờ nó thôn phệ một đầu khí trong cơ thể ngươi nên mới chỉ cần 10 đoàn thú hỏa là có thể tấn cấp, nếu không ít nhất cũng phải 20 đoàn a. Còn về linh hồn cảm giác lực thì, hắc hắc, ngươi đừng quên, ngươi sống lại là nhờ trọng sinh vào cơ thể người khác nên lực lượng linh hồn của ngươi cao hơn người khác nhiều, thậm chí cao hơn cả Tiểu Viêm ca ca của ngươi a. Việc còn lại chỉ thiếu người chỉ dẫn" Tiểu Hắc đắc chí nói, vì toàn bộ thay đổi này đều có sự góp mặt của nó.

Tiểu Liên nghe mà bất ngờ nhưng mà càng vui mừng hơn, từ đây cô quyết định học luyện đan.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện cô nghĩ ngơi chuẩn bị lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Du Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

